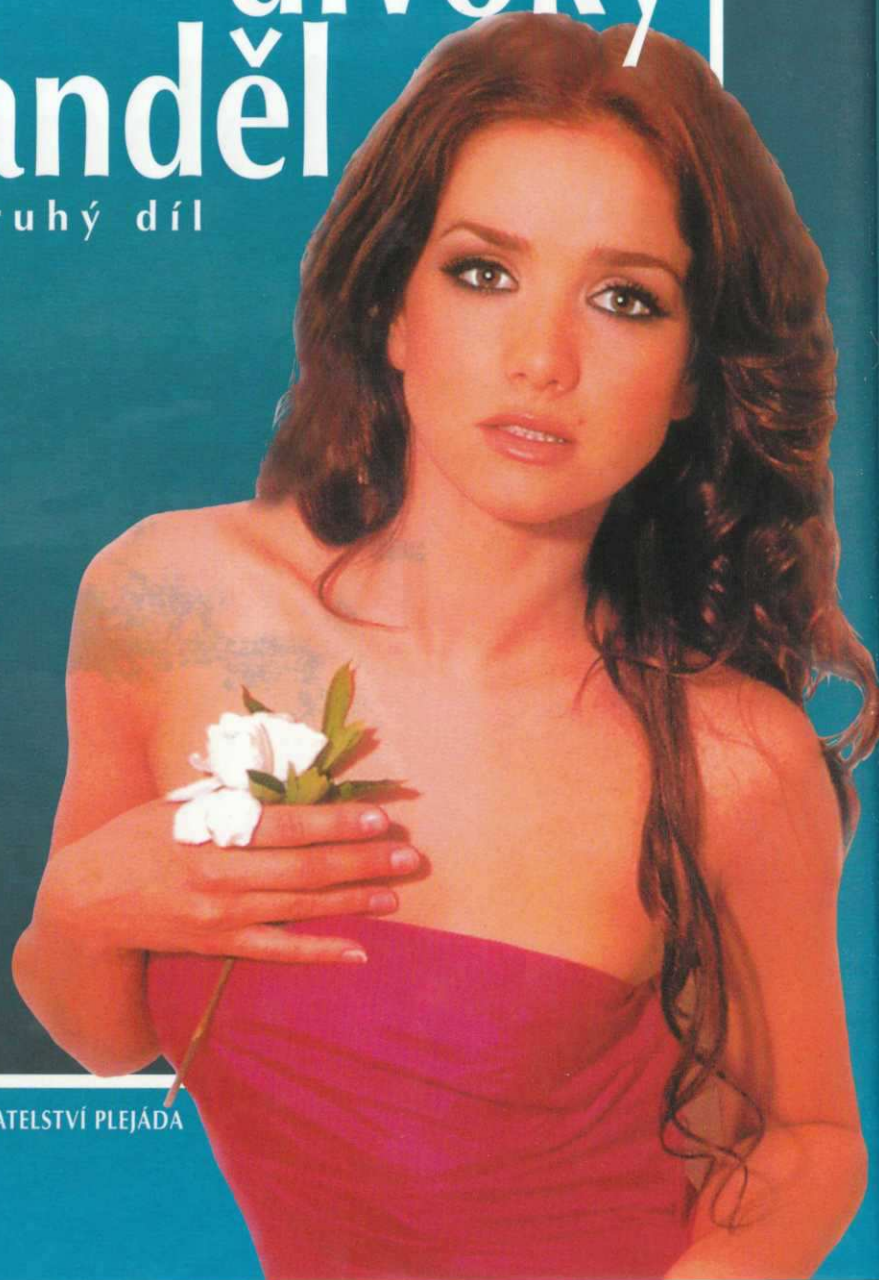

ENRIQUE TORRES
MANUEL RODRIGO ARANZABAL

divoký anděl

druhý díl

NAKLADATELSTVÍ PLEJÁDA

ENRIQUE TORRES
MANUEL RODRIGO ARANZABAL

divoký anděl

druhý díl

Kapitoly
ze života Milagros

NAKLADATELSTVÍ PLEJÁDA PRAHA
2000

El prólogo...

Předmluva

Queridos amigos... Drazí přátelé, v předmluvě k prvnímu dílu Divokého anděla jsem očekával, že až skončí telenovela o Milagros a o jejích přátelích i protivnících, budu zřejmě osloven, abych připomněl děj, kterým seriál v závěrečných desítkách dílů vrcholí a spěje ke šťastnému závěru.

Stalo se, objednávka se smlouvou mi ležela na stole a mohl jsem se pustit do práce. Znovu jsem procházel díl za dílem, kazetu za kazetou a vyhledával úseky děje, které mne nejvíc oslovily, vzrušily nebo pobavily, a pak jsem je opatřil prostředím, reakcemi, myšlenkami a vším potřebným kolem hlavních hrdinů tak, aby telenovela mohla být překována v knihu. Jednotlivé vybrané úseky jsou znovu krátce spojeny stručným souhrnem děje v mezidobí.

Při tak velkém rozsahu dějového bohatství nelze zachytit úplně všechno. Ale věřím, že na stránky se podařilo dostat to nejdůležitější, o co jde, to znamená duši slavného seriálu, že je tam ona zmíněná duše beze zbytku. Proto budiž tato druhá kniha o Milagros, jež tvoří s prvním knižním dílem uzavřený celek, společnou připomínkou telenovely, která slavila úspěchy a sbírala ceny po celém světě, která proslavila nejen představitelku Milagros, ale i herce, kteří ztělesnili Iva, Federika, Luisu, Ramóna, otce Manuela a mnoho dalších, i báječného scenáristu Enriqua Torrese, jenž díky této své telenovele našel klid pro další práci a velké uznání.

Vezměte si proto do rukou tuto knihu a společně s prvním dílem budete mít jednu provždy hezkou vzpomínku na argentinské tvůrce, kteří za vámi přišli domů, aby vás po dlouhé týdny a měsíce příjemně bavili.

To je mé přání a můj cíl.

Hasta la vista... Na shledanou

Vuestro... Váš

Manuel Rodrigo Aranzabal

© Nakladatelství Plejáda, a. s.

© Enrique Torres

© Manuel Rodrigo Aranzabal

Ohlédnutí před druhým dílem

Bylo jednou jedno velké, ale nikoli obrovské argentinské město a v něm klášter, kde žila osiřelá dívka se zvláštním jménem Milagros, což ve španělštině znamená zázraky. Když dospěla do věku osmnácti let, hledala jí matka představená práci, protože Milagros už mezi dětmi v klášteře zůstat nemohla. Musela se tudíž odstěhovat od milovaného kněze otce Manuela, jeptišky Cataliny, které všichni říkali sestra Boubelka, a mnoha dalších přátel.

Matka představená jí našla práci služby ve vile La Soledad, která patřila rodině stavebního podnikatele Federika di Carla. Milagros se tam spřátelila se služebnictvem: se stále akurátním a přísným, ale měkkosrdcatým komorníkem Bernardem, mateřskou kuchařkou Socorro, světákem zahradníkem Ramónem, trochu praštěným řidičem Rockym, kterému se často říká Morgan, a hlavně s roztomilou Adelinou, jíž nikdo neřekne jinak než Lina. Lina miluje motýly, a proto má napodobeniny všude: nosí je na šatech, ve vlasech, motýlka má i na své propisovací tužce. V domě slouží také ještě Marta, dcera svobodné matky Socorry, ale té se ta práce nelíbí a nejraději by si vzala jakéhokoliv boháče, jen aby mohla žít jako dáma.

Na druhé straně života je ve vile La Soledad panstvo: milá stará paní Angelica, matka Federika, která chová sympatie pro služebnictvo, snad i proto, že její matka bývala služebná. Totéž se však vůbec nedá říci o Luise di Carlo, zlý, panovačný, hysterický a nafoukaný Federikův manželce. Mají spolu dceru Victorii, která je zpočátku podobná matce, časem se změní k lepšímu, když si vezme za muže řidiče Rockyho. V domě žije Luisin bratr Damian Rapallo, který kdysi v opilosti řídil auto a měl při tom nehodu, kde zahynula jeho manželka a nastávající snacha. Zůstal mu jen syn Pablo, který se po neštěstí dlouho stranil lidí, ale když obrátil, stal se z tichého, zakřiknutého mladého muže opak - na čas se dokonce spojil s mafií. Damian je objektem stálého zájmu služby Marty a umí toho se svou gaunerskou povahou zneužívat, je to zbabělý, zákeřný slaboch. Pablo má několik partnerek, ovšem nakonec se ustálí a žije s dívkou Marinou.

Luisin syn se jmenuje Ivo. Všichni si dlouho mysleli, že je také synem podnikatele Federika, ale časem se ukáže, že jeho otcem je Luisin dávný milenec Nestor Miranda, bratr otce Manuela a člověk v podnikání mnohem úspěšnější než Federico di Carlo.

Dalším překvapením příběhu je, že se Federikovo rodičovství prokáže v jiném případě: kdysi svedl služku jménem Rosario, a když otěhotněla, odhodil ji. Její a tedy i jeho dcerou je dívka z kláštera, Milagros.

A tak Milagros zjistí, že je dcerou Federika a vnučkou staré paní Angeliky. Luisa ji nenávidí a kuje proti ní pikle stejně jako Federico nenávidí Rockyho a dělá vše

pro Victoriiin rozvod. Damian zatím v tom zmatku využívá každé příležitosti, aby Federika okradl a zneužil.

Do domu pravidelně chodí i bývalý Ivův spolužák a nejlepší přítel Bobby, Federikova sekretářka a příležitostná milenka Andrea.

Osou celého příběhu je však láska mezi Ivem a Milagros. Láska věčně posmutnělého světlavlasého aristokrata, který se ohlédne za každou sukní, a dokonce je i krátce ženat s Florencií, sestrou Pablovy Mariny, a přírodní, upřímné, až drzé, ale nekonečně spravedlivé Milagros, řečené Mili. Vývoj tohoto vztahu dlouho kolísá mezi láskou a nenávistí, hlavně kvůli Ivovi, který se chová jako *macho* a povznesený aristokrat v jedné osobě - je přelétavý, i když mnohdy jen zdánlivě, a hlavně: neumí se včas a sám rozhodnout.

Milagros nezapomíná, že vyrostla v klášteře, a se svými starými přáteli je stále ve styku. Často se převléká za kluka: dlouhé vlasy má schované pod baseballovou čapkou, ženské vnady pod tričkem a rozevlátou košilí, kolem pasu zavázanou mikinu, rozdrbané džíny, tenisky. Když je za kluka, tak má přezdívku Cholito. Dostala ji podle slavného argentinského fotbalisty. Milagros miluje kopanou, nevinné rošťárny a dobré lidi.

Ve vile La Soledad se odehrávají neustálé boje, spory, intriky a půtky. Ty nevinné bývají mezi služebnictvem, ty zákeřné v prostředí panstva a jeho milenců a milenek.

Postupem času přijde do vily La Soledad Gloria, což je Miliina přítelkyně z dob jejich společného klášterního dětství, důchodce Pepe, který vypomáhá ve vile a zamiluje se do babičky Angeliky, mladík Chamuco, který začne pomáhat Bernardovi, a další a další, například Rosario Albertiniová, která se začne vydávat za...

... ale o tom všem už vypráví druhý díl příběhů Milagros.

Našla Milagros ztracenou matku?

Intriky v domě i kancelářích Federika di Carla neketou jen mezi členy rodiny. Přicházejí občas i zvenčí. Jednoho dne se stane, že velký balík akcí Federikovy firmy koupí černovlasá dáma po čtyřicítce, vždy upravená a dalo by se říct, že i hezká. Jenže kdo se jí pozorně zahledí do očí, zjistí, že v její povaze je nejspíš cosi potměšilého a nezdravého. Jmenuje se Rosario Albertiniová. Chce prodat Federikovi pozemek pro nové obchodní centrum. Má vyrůst na dětském fotbalovém hřišti u kláštera, o které se zasazuje Milagros, aby je zachránila. Milagros už samozřejmě ví, že Federico je její otec a že komorník Bernardo je její strýc. Přežila chvíle, kdy se Ivo oženil a brzy zase rozvedl s Florencií. Jenomže teď by měla přijít o kus svého mládí. Vždyť hřiště u kláštera začalo pro ni už před lety znamenat mnohem víc než jenom místo, kde se hraje fotbal...

Stály proti sobě v kuchyni a dívaly se jedna druhé do očí. Mili v modrých šatech služby. Rosario v šedivém kostýmu s červenou šálou na krku. Elegantní dáma Rosi Albertiniová chtěla, aby pro ni Milagros odvedla černou práci a pomohla jí Federika získat na její stranu. Právě přemýšlela, jak za to dívku odměnit, a bylo jí vcelku lhostejné, že se domlouvaly v kuchyni. Možná to tak bylo dokonce lepší. Zahledla se na mírně rozpačitou Milagros jako anakonda, která si je dobře vědoma převahy, a zeptala se: „Pověz mi pravdu, čím jsi Federika přesvědčila, aby teď jednal proti mně?“

„Chcete vědět, čím jsem pána přesvědčila, aby mě podporoval?“ podívovala se Mili. Měla dojem, že se u klášterního pozemku jedná o její soukromou věc. Ale pak přiznala: „Pověděla jsem mu znova a s jistotou, že je můj otec.“

Rosi pokývala hlavou: „Aha, tak ty jsi mu vyhrožovala skandálem.“

Chvilí bylo ticho, nezvyklé u Mili, která obvykle hned vybuchla jako nějaká sopka v Andách. Nyní ale klidně odvětila: „Ne, nic takového, požádala jsem ho o dárek, kterým by mi vynahradil všechna ta léta přehlížení, a on mi ho dal dobrovolně.“

„Dobrovolně... dárek otce, který tě nikdy nemiloval?“ s úsměškem poznamenala zralá žena Rosario, která až moc dobře věděla, jak je těžké najít pohodlnou cestu životem a jak hodně se člověk přitom musí ohánět, je-li navíc ještě ke všemu ženou.

„Na tom nezáleží,“ namítla Milagros a bezděčně se rozhlížela po místnosti, jako by hledala něco k snědku.

Rosi trvala na svém. „Ale záleží na tom, Mili, záleží... co kdybich tě požádala, abys stála při... své matce?“

„Moje matka zemřela,“ tiše odpověděla Milagros. Na takovou otázku nemohla najít odpověď, protože mámu nikdy neviděla. Jen si ji představovala v nekonečných snech.

„Nezemřela,“ mírně zavrtěla hlavou Rosi.

Mili vyhrkla: „Pak byla horší než můj otec, protože se o mě nikdy nestarala.“

Rosario se jí nepřestávala dívat do očí, jako by ji chtěla hypnotizovat: „Tvé matce řekli, že jsi při narození umřela. Nikdy se nedozvěděla pravdu.“

To byla silná slova pro dívku, která ještě nedávno žila v domnění, že je úplný sirotek. Ozvěna těch slov jí zaduněla v hlavě jako rána širočinou do kmene padlého dubu. Nejdříve našla otce... a teď slyší, že by mohla být naživu i matka? - „Cože?“ zeptala se nevěřicně.

Rosario si vychutnala její úžas a pak mírným tónem nekonečně pomalu vysvětlovala: „Ano, tohle mi pověřili... to já jsem tvoje matka. Tolik let jsem kvůli tobě trpěla, myslela jsem si, žeš zemřela a že jsem ztratila to nejdůležitější v životě... Ale, dcerko, svému bývalému manželovi jsem vždycky říkala, že v hloubi duše vím, že jsi naživu, všichni si mysleli, že jsem šílená, ale moje srdce se nemýlilo. Ty jsi moje dceruška, Milagros, můj malý zázrak... obejmi mě, prosím, pevně mě obejmi,“ prosila Rosario a sevřela Mili do náruče.

Dívka byla zaskočena. Neodmítla sice její objetí, ale chvíli se mu bránila. Držela dlaně nad jejími rameny, ale nakonec ji přece jen objala: „Já nevím. Je to hrozně zvláštní, já prostě nevím, co si mám myslet,“ řekla.

Rosi mezitím vyhrkly slzy: „Nezáleží na tom, co si myslíš, záleží na tom, co cítíš. Máš mě ráda?“ Milagros už začínala být hodně naměkko. Po tvářích jí stékaly slané potůčky slz: „Madam, celý život jsem věřila, že moje matka je mrtvá!“

„Já vím, já vím...,“ konejšila ji Rosario.

„Musíte to chápat. Tohle je pro mě velmi těžká chvíle, potřebuju nějaký čas...“

„Ale jak dlouho?“

„Já nevím... jak to mám vědět?“ odpověděla rozpačitá Milagros a jemně se vymanila z objetí, protože do kuchyně přišel její strýc Bernardo. Ještě než mu došlo, co se v kuchyni mohlo stát, vyřídil Milagros služební vzkaz: „Mili, madam Angelica s tebou chce mluvit.“

Dívka vzdychla a otřela si nos: „Hned jsem tam.“

Bernardo zbystřil: „Mili?“

Rosario ho chytila za rukáv a tiše vysvětlovala: „Právě jsem jí pověřila pravdu.“

„Vážně?“ divil se komorník.

„Ano.“

„Takže ty víš, že ona je...,“ hlesl Bernardo k Milagros a dojetím se mu zamlžily jeho kulaté brýle.

Mili přikývla: „... tvoje sestra, ano.“

To bylo na dobráka Bernarda příliš silné. Položil si čelo na Rosariino rameno, aby skryl slzy. Jako by v kuchyni kromě něj nikdo jiný neplakal.

Rosi však ani v tak pohnutý okamžik nezapomněla na úkoly, a proto ještě než Milagros odešla za paní Angelikou, řekla: „Dceruško, dceruško...? Chci tě o něco požádat, o něco důležitého - prosím tě, změň svoje rozhodnutí.“

Mili stála krok ode dveří. Otočila se, protože nevěděla, o čem je najednou řeč: „Jaké rozhodnutí?“

Rosario odpověděla stejným tónem, jakým před chvilkou oznamovala, že je matkou Mili: „Zastupuješ přece dnes paní Angeliku. Proto tě prosím, abys změnila rozhodnutí, jinak společnost přijde o miliony. Prosím tě o to jako tvoje matka. Vím, co je pro tebe nejlepší.“

■

Povedená dvojice, švagři Federico s Damianem, seděla v hale. Federico se v tmavém obleku s kravatou rozvaloval na pohovce, Damian ve světlém obleku a kravatě v jednom z křesel. Vypadali jako muži z lepší společnosti a taky jimi byli. Dobře se bavili.

„Víš to jistě, Federico?“ ujišťoval se Damian.

Federico se smál: „Říkám ti, že se spolu vyspali.“

„Ten šofér je vážně *macho*,“ kroutil hlavou Damian.

„Umí to vzít za správný konec, když chce,“ přitakával pán domu.

„To mi povídej...,“ usmíval se jeho švagr.

Vtom do haly přišel Bobby. Byl sportovně oblečený, zřejmě si šel zaběhat a cestou se stavil u přátel.

„Nazdar, Bobby!“ přivítal ho Federico. ale nevstal z pohovky, aby mu podal ruku. Zůstal v pohodě sedět.

„Jak se máte?“ kývl na pozdrav mladý muž, a když zjistil, že pánové mají dobrou náladu, zdvořile se usmál.

„Ahoj, Bobby!“ vítal ho bazilišek Damian.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Bobby, jako by se divil: čemu se to smějete?

„V pořádku? V tom nejlepším,“ odpověděl Federico a napil se kávy. Damian se bavil ještě víc, protože už tušil, co přijde: „Ovšem. A jak se vede tobě?“

Bobby poděkoval. Zůstával stál nad nimi, jako by neměl cestu ještě někam dal do domu, nejspíš za Ivem nebo za Linou do kuchyně: „Dobře, zdá se, že jste měli šťastný den. protože se oba tváříte velmi spokojeně.“

„Docela to ujde,“ potutelně přiznal Federico.

„Právě rozebíráme ženské,“ dodal poťouchlý Damian.

„Ženské?“ divil se Bobby. Čekal by spíš témata jako obchody, byznys, peníze nebo politiku, ale ženy?

Federico se zasmál: „Přesně tak.“

Damian začal rozvíjet téma: „Federico mi právě vyprávěl, jak nachytal Rockyho s jednou naší služkou.“

„Šoféra Rockyho?“ otázal se mladík. „Ano.“ pobaveně odpověděl Damian.

Federico uvedl záležitost na pravou míru. Položil ruku na opěradlo pohovky a dodal: „A nebylo to zrovna v autě. Kdepak.“

„Muselo to být dojemné.“ podotkl jeho švagr.

Bobbymu už pomalu svítlo. Zahleděl se na pána domu a pomalu ze sebe soukal otázku: „Chcete říct, že se Rocky vyspal s Linou?“

„Ano, ovšem,“ suše mu odpověděl Federico, jako by se ho mladík ptal, jestli dnes večer zapadá slunce.

„Jak už jsi slyšel. Federico je dneska ráno nachytal...,“ uchichl se Damian.

„Je to moc pěkná žába...,“ podotkl Federico byla zabalená do ručníku, zrovna vyšla z koupelny.“

„Jako z reklamy na mýdlo,“ přidal si Damian a koutkem oka pohlédl na zaskočeného chlapce. „Na luxusní mýdlo!“

■

Madam Angelica seděla nahoře ve svém budoáru. Vyzařovala z ní důstojnost a dobrá vůle, tak jako ostatně vždycky. Obrátila se k Milagros, která se posadila na postel a dívala se do země. „Co je ti? Ptala jsem se, jestli jsi šťastná, a tys mi neodpověděla.“

„Já vím,“ řekla dívka. Celou dobu se ani nehnula a zamyšleně zírala před sebe.

Angelica zamíchala šálek čaje, přiložila ho ke rtům, aby si je svlažila; potom se obrátila zpět k dívce: „Já ti nerozumím, drahoušku, právě jsi našla svou matku a nejsi z toho šťastná, nezdá se, že bys měla radost. Co je to s tebou?“

„Mě by taky zajímalo, co se to se mnou děje,“ vzdychla Milagros a sklopila zrak na ruce, složené v klíně. „Zničehonic se tady objeví moje matka a já mám pocit, jako by se vůbec nic nestalo. Říkám hlouposti, co?“

Angelica se usmála. Dokázala se vcítit do dušičky děvčete, které milovala: „Kdepak, drahoušku, jsi překvapená, ohromená, nespěchej a nespěchej ani na matku, uvidíš, že se nakonec všechno v dobré obrátí.“

Mili vzdychla a zadívala se z okna na zahradu, pak na modré nebe, jako by odtud mohla přijít odpověď nebo aspoň náznak vysvětlení osudu. Byla na sebe i na své okolí přísná, a když osud povolil otěže, nedokázala se z toho radovat.

■

Mezitím se v kuchyni konalo sezení služebnictva. Kuchařka Socorro, nepsaný tichý vládce skupinky sloužících, připravovala mísu zeleninového salátu a zalévala ho olivovým olejem, vedle ní seděl Rocky a ochutnával z malé misky, jako by tady byl na věky věků a neměl předtím v tomhle domě nikdy žádné trable. V čele stolu trůnila služka Lina, řečená Motýlek, protože se ráda zdobila plastikovými, papírovými či textilními motýlky a dávala si je do vlasů nebo na šaty. Jablko si krájela nožem, který měla také ozdobený motýlkem.

Do kuchyně vpadl rozčilený Bobby, zastavil se nad Linou a hned se do ní pustil: „Tak tady jsi, ty... nevěrná!!“

„Co to povídáš?“ fňukavě užasla Lina.

Bobby se na ni vztekale obořil: „Cizoložnice, lhářko, podvodnice!“

„Drahoušku, co se děje?“ žasla Lina.

„Neříkej mi drahoušku, neříkej mi drahoušku,“ zuřil Bobby. Tyčil se nad Linou jako bůh pomsty. „Tohle nechci víckrát slyšet, viděli tě s tímhle...,“ ukázal na přežvykujícího Rockyho: nepodařeným býkem z pampy!“

„Pozor na jazyk, mladíku,“ ohradil se Rocky.
„Co to tady vykládáš?“ kňourala Lina. Ničemu nerozuměla a bála se, že o Bobbyho přijde. Tak dlouho hledala lásku a teď by ji měla ztratit a nevědět ani proč?

„Mlč, Lino a poslouvej mě!“ pokračoval Bobby vzrušeným hlasem.
Ale Lina zavrtěla hlavou a ukázala na něj nožem: „Ne! Ty mlč a poslouvej mě, všechno ti můžu vysvětlit!“

Mladík nestál o vysvětlování: „Já nechci nic slyšet, jsi mrcha, *la puta*, a ty Morgane,“ obrátil se na Rockyho, „... o mně ještě uslyšíš!“ Otočil se a šel z kuchyně.

Lina vyjekla: „Ne, ne! On odchází! Bobby!!“

Socorro jen mávla rukou: „Nedělej si starosti, děvenko, nech ho jít.“

Rocky byl stejného názoru. Nabral si vidličkou trochu salátu a s plnými ústy doporučoval: „Ano, nech ho jít. Je to pitomec.“

„Zaslechl nějakou hloupost a uvěřil jí,“ dodala kuchařka, ochutnala z mísy a přidala ještě trochu oleje.

„Ale, Socorrito, já ho miluju!“ plačtivě namítla Lina, které se právě bořil její barevný motýlkový svět.

„Říkám ti, abys ho ignorovala, Lino,“ trvala na svém kuchařka, jako by mluvila o dodavateli pečiva, a ne o muži, kterého Lina milovala.

■

O něco později, už večer, přišla Milagros do haly domu a tiše jako myška klouzala po špičkách k Federikovi, který seděl na pohovce a zamyšleně si míchal čaj. Kravatu měl povolenou a vypadal unaveně. Nikdo by se nedivil, kdyby uprostřed vytrvalého míchání usnul.

„Pane, můžu vás vyrušit?“ řekla Mili, když se k němu naklonila zezadu přes opěradlo.

Federico jako by se chvilku probouzel. Pak odevzdaně a tiše odvětil: „To přece děláš pořád. Tak proč bys nemohla teď?“

„Víte,“ začala Mili a obešla pohovku, aby se mu mohla podívat do očí.

„Ano?“ zeptal se Federico.

„... chtěla bych vám poděkovat za záchranu našeho hřiště, ani nevíte, co pro klášterní děti znamená.“

„Už jsi mi děkovala snad dvacetkrát,“ zvedl obočí její otec, ale už neměl sílu, aby se zlobil.

Mili si přisedla na druhý konec pohovky: „Ano, vypadáte ustaraně, asi jsem vám pěkně zavařila, co?“

Neodpověděl jí na to. Chvilku si ji prohlížel, pak řekl: „I ty vypadáš ustaraně. Stalo se ti něco?“

Mili pokrčila rameny: „Ano, ale nic důležitého. Poznala jsem svoji matku. Paní Rosario mi pověděla, že jsem její dcera.“

Tohle Federico nečekal. Zase chvilku mlčel, aby nabral dech a sílu k myšlení. Pak se zeptal: „Ona ti to pověděla? A?“

„Chcete slyšet pravdu? Když jsem se dozvěděla, že jste můj otec, zuřila jsem. Neumíte si představit, jak jsem vás nenáviděla, ale když mi ta dáma pověděla, že je moje matka, necítila jsem vůbec nic. A v tom je ten problém, necítím ani lásku, ani nenávisť a nevím proč.“

Pán domu jí pozorně naslouchal. Zase nijak nekomentoval to, co říkala, a možná to bylo moudré. Jenom se prostě zeptal: „Dáš si skleničku?“

„Já nepiju,“ usmála se Mili a otřela si slzu.

„A co takhle mátový likér, který pije moje matka?“

„Ano, ten mám docela ráda. Přinesu ho,“ řekla dívka a zvedla se, ale Federico ji zastavil gestem ruky: „Ne, já sám...“

„Vy mi ho přinesete?“ podivila se Milagros a usedla zpátky na pohovku, až se trochu rozhoupala.

Federico vstal a šel k baru: „Ano, ovšem.“

Dívka ho sledovala rozpačitým pohledem: „Tak tohle si nechám líbit!“ Federico se tomu zasmál a Mili se chytila za pusy: „Jé, promiňte!“

„To nic, to nic,“ uklidňoval ji Federico, vrátil broušenou zátku do hrdla karafy a přinesl Milagros likér, jako by byl číšník a ne majitel domu.

„Vaše paní by udělala kravál, kdyby zjistila, že nasáváte se služkou!“

„Pšš!“ žertem jí pohrozil muž v saku. „Tumáš, co ty na to?“

Mili usrkla: „Je to dobrý.“

Federico se posadil zpět do pohovky, vzal do ruky sklenku s čajem a zahleděl se do nazlátlé tekutiny, jako by z ní chtěl věštít budoucnost. „Když jsem byl mladý, nikdy by mě nenapadlo, že dopadnu takhle špatně.“

„Ale ne, tohle neříkejte, teď přeháníte.“

„Ne, já nepřeháním, ani zdaleka,“ vrtěl hlavou otec. „Nejsem dobrý člověk. Podívej, jestli existuje peklo, tak mi věř, že tam skončím.“

„Jestli chcete přímluvu u pánbíčka, dá se to zařídit, protože my dva jsme kámoši,“ uklidňovala ho Milagros a sevřela baculatou sklenku s likérem v obou dlaních.

Federico se znovu zasmál.

„Čemu se smějete? Já to myslím vážně.“

Jenže Federico se neposmíval. Byl na svou dceru pyšný a také jí to sdělil, ještě než vstal a odešel po schodech do ložnice: „Možná tomu nebudeš věřit, ale jsem na tebe hrdý,“ řekl a pohladil Mili po předloktí. „Dobrou noc.“

Dívala se za otcem a tekly jí slzy. Bylo v nich štěstí a dojetí, ale byl v nich také strach o unaveného Federika.

■

Druhý den ráno byla vila La Soledad plná svatebčanů. Příbuzní, přátelé a známí se tady sešli na mimořádnou událost, ale hlavní hrdina pořád ještě scházel. Musel pro něj dojít sám pán domu. Federico měl nový černý oblek s úzkými klopami a stříbrnou kravatu. Doprovázel ho komorník Bernardo v bílém smokingu, bílých rukavicích a černém motýlku. A hlásil: „Zamkl se v koupelně a nechce ven.“

Federico zaklepal na dveře Damianova pokoje a vrčel: „To je trapné, všichni jsou tady, tisk, kněz, hosti, nevěsta, všichni na tebe čekáme, *caramba!*“

„Zavolejte ho, pane,“ naléhal Bernardo a posunul si brýle.

„Damiane, otevři,“ zabručel Federico. Měl svého švagra plné zuby. Damian ho léta trápil, podváděl a okrádal, a když se konečně měl zase oženit, dělal drahoty.

„Nejde to,“ ozval se za dveřmi Damian.

„Otevři ty pitomý dveře, nebo je vyrazím,“ zvýšil hlas Federico.

„Nejde to, mám průjem!“ bránil se Damian.

Bernardo poklepal svému pánovi na rameno a zašeptal: „Přitvrd'te.“

„Podívej, otevři, nebo ty dveře...,“ zareagoval Federico.

„Mám přinést krumpáč, pane?“ zeptal se nahlas komorník.

„Ne, chci, abys zmlknul,“ okřikl ho nervózní pán vily La Soledad.

„Mám průjem, nemůžu otevřít,“ opakoval vyděšený Damian. Posledně, když se měl ženit, odešel raději do kláštera, ale tam ho trápili možná ještě víc než případná manželka, takže tentokrát se sňatkem souhlasil. I když teď...

„Podívej, otevři ty dveře, nebo tě nechám vynést i s toaletní mísou, rozumíš?“ zařval na něj Federico. Dole čekalo tolik lidí a švagr se schovával jako malý kluk. Hloupě, doslova pitomě! A to mu přitom už táhlo na padesát a jedno manželství měl za sebou.

„Já se nechci ženit! Jak uslyším slovo svatba,“ pořád se bránil Damian, „celý se osypu!“

Federikovi už ale docházela trpělivost: „Otevři ty dveře, nebo tě nechám vynést i s toaletní mísou, bidetem a vanou! Dělej!“

Damian vycítil, že dál už trucovat nesmí, otevřel a vystrčil hlavu ze dveří. Federico byl jeho chlebdárce, ale teď se na něj obrátil jako na přítele, který by měl jeho problém pochopit: „Věř mi, Federico, jak na to pomyslím, naskakuje mi po těle vyrážka.“

„No jistě,“ odvětil švagr a naznačil mu, že má jít.

„Je to vážně nutné?“ pořád prosil Damian.

„Žádá si to naše politická strana, ne?“ vyzýval ho Federico, teď už napůl žertem. „A přemýšlej o svých podílech na zisku z firmy, která tím pádem bude získávat zakázky...“

Damian na něj chvíli hleděl. Už pochopil, že nemá na vybranou. „Tak dobrá,“ řekl nakonec a šel.

Služka Marta usedavě plakala v kuchyni u stolu. Přišlo jí to hrozně nespravedlivé a bylo jí strašlivě líto, že jejího Damiana má dostat jiná žena... přitom ho měla přece dostat ona! Mohla být konečně bohatá a mohla by už konečně svléknout nenáviděnou uniformu služky! Ale teď měl poslední vhodný muž z rodiny majitele domu slavit svatbu!

Matka, kuchařka Socorro, ji utěšovala svým báječným sladkopřísným způsobem: „Neplakej, děvenko. Buď ráda, že ses ho zbavila.“

„Ale já ho miluju, mami,“ vzlykala Marta, i když sama netušila, jestli to u ní k Damianovi byla opravdu láska, nebo spíš vypočítavost.

„Prosím tě, takových ještě potkáš, no nemám pravdu, Socoritto?“ přidával se Ramón.

„Nemluv na mě,“ zmrazila ho kuchařka. Právě se pohádali, protože se trochu víc zahleděl na jednu dívku, která přijela se svatebčany. Byla hezká a Ramón ji ani neznal, ale jeho Socorro si toho samozřejmě všimla.

„Říkalas, že mi odpouštíš,“ divil se zahradník.

Socorro si vzpomněla a nakonec s ním souhlasila: „Poslyš, Marto. Ramón má pravdu, pravá láska vypadá jinak.“

„Včera večer jsme se rozloučili,“ vzlykala černovlasá Marta. Z jejích očí, černých jako uhlíky, nezadržitelně tekly slzy.

„Takže teď budete přátelé,“ prohlásila matka, zvedla vařečku jako žezlo a ukázala směrem k hale.

A Ramón moudře dodal: „Přátelství mezi mužem a ženou je velmi důležité!“

■

Hala vily La Soledad byla plná lidí. Přišli nejen svatební hosté, ale také mnoho novinářů a fotografů, vždyť svatba v domě rodiny di Carlo byla událost zajímavá pro čtenáře bulvárních novin a časopisů široko daleko. Společnost se už dílem trochu nudila a dílem čekala na skandál, ale Damian se nakonec přece jen v hale objevil. Zdravil známé i cizí hosty své svatby a zářil na všechny strany. Pak se ale naklonil k Federikovi a postěžoval si: „Poslyš, nějak se to táhne.“ Už by to měl rád za sebou.

Vtom se z kuchyně ozvalo táhlé, zoufalé zavytí: „Chico!!!! Můj chlapče!!!“

Damian se nedal vyvést z míry. Uklidňoval své okolí: „To nic, to nic, toho si nevšímejte.“

Federico vztekle zafuněl: „Jestli nezmlkne, tak bysme jí měli useknout hlavu.“

Ale jeho švagr s úsměvem vysvětloval: „Zlomil jsem jí srdce, jsem prostě neodolatelný.“

„Já ti řeknu, co jsi...,“ syčel Federico.

„Raději neříkej vůbec nic,“ šklebil se Damian.

Otec Manuel, duchovní z místního kláštera, který byl ve slavnostním, protože tady měl oddávat, se vcelku přirozeně ptal: „Promiňte, co má znamenat ten křik?“

„To je jenom svatební krůta, nemohou jí zakroutit krkem,“ vrčel Federico.

Manuel byl však příliš vážný, než aby jeho slova bral jako žert: „Ano, chápu, tedy, můžeme začít?“

Politikář z Buenos Aires, senátor Ripetti, který to všechno dal dohromady, protože potřeboval, aby Damian byl ve svém věku ženatý a mohl důvěryhodně vstoupit do politiky za jeho stranu, ihned pobízel přítomné: „Ano, ano, neztrácejme čas. Stranici čekají na můj telefonát, který potvrdí radostnou zprávu.“

„Proč bychom ztráceli čas, já jsem připravený,“ usmíval se Damian.

Otec Manuel přikývl: „Výborně, výborně,“ a obrátil se ke shromážděným: „Vážení svatebčané, sešli jsme se tu, abychom...“

Federico volal na šoféra, který stál v koutě u přehrávače a měl spustit svatební pochod z céděčka: „Rocky, Rocky, zapni to!“

Ale z kuchyně opět zavyla Marta: „Chico!!!!“
Federico se sklonil ke knězi a špitl: „Pospěšte si. otče, pospěšte si. Ať už jsou svoji, proboha.“

■

Nahoře ve staromódním pokoji Federikovy matky Angeliky stála Milagros a nechápavě pohlížela na dámu, která seděla za svým stolem s vyšívaným ubrusem a nehodlala vstávat.

„Vy vážně nechcete jít dolů? Je tam svatba a vy...“ podívovala se dívka. Paní Angelica pro ni byla vzorem správného chování, proto jí nyní nerozuměla. Podle všeho, co ji učila o zdvořilosti, by měla být mezi svatebčany.

Angelica se usmívala: „Prosím tě, Mili, ta svatba je prachobyčejná fraška. Já nechápu, jak se někteří lidé mohou brát pro peníze.“

Milagros pokrčila rameny: „Ani já ne. Ale oni se tak rozhodli.“

Stará dáma obratně změnila téma hovoru: „Poslyš, vidělas v poslední době svoji matku?“

„Ani dnes, ani včera. Ne. Od našeho posledního rozhovoru nepřišla. A upřímně řečeno, nechci o tom mluvit,“ řekla Mili.

„Rozumím.“

Milagros se usmála: „Obrátme list. Víte jistě, že nechcete jít dolů?“

Angelica se taky usmála: „Nepůjdu tam. A upřímně řečeno, nechci o tom mluvit,“ odpověděla stejně jako Milagros.

„Rozumím,“ řekla dívka a zasmála se.

■

Po schodišti mezitím sestupovala vysoká, štíhlá kráska Andrea, celá v bílém, přes ramena vzácnou krajku a přes hlavu splývavý, dlouhý šátek, jaký mívají Madony na starých obrazech. Dojem umocňovala nádherná kytice bílých lilií, kterou si nesla před sebou.

Dolů ji přivedl Pablo, předal ji Damianovi a snoubenci se postavili před improvizovaný oltář. Na první pohled bylo vidět, že se ti dva neberou z lásky. Nejenom proto, že Damian byl výrazně menší než vysoká krasavice...

Otec Manuel držel v rukou rozevřenou bibli a do nastalého ticha se zeptal: „Damiane Rapallo, berete si za ženu Andreu Ramózovou?“

Damian se chvíli rozhlížel. Ripetti s Federikem na něj horlivě kývali, takže konečně odpověděl: „Ano, беру, otče.“

Otec Manuel důstojně přikývl a pak se obrátil k nevěstě: „Andreo Ramózová, berete si za muže Damiana Rapalla?“

Dívka si s odpovědí taky počkala. Damian ji proto elegantně a tiše vybídl: „Odpověz.“

„Cože?“ zeptala se kráska.

Damian se nuceně pousmál a vyzval oddávajícího: „Otče, zopakujte, prosím, otázku, nevěsta je trochu nervózní a dojatá.“

Kněz se svého úkolu zhostil s veškerou vážností a zeptal se znovu: „Andreo Ramózová, berete si za muže Damiana Rapalla?“

I teď si Andrea dávala na čas, ale nakonec přece jen odpověděla: „Ne.“
Otec Manuel nechápavě zvedl obočí: „Promiňte?“
„Co prosím?“ lapal po dechu intrikán senátor Ripetti.
„Řekla jsem ne, otče,“ sebevědomě prohlásila Andrea, „slyšel jste dobře, tohoto pána si za muže nevezmu.“

Její slova vyvolala zmatek. Skandál to nakonec přece jen byl. Dopředu se nahnuli fotografové a spouště cvakaly jako kulomety. Byla to senzace, kterou chtěl každý mít co nejlépe zachycenou: užaslý výraz kněze, úsměv nevěsty a přitroublý obličej jindy sebejistého Damiana.

■

Marta v kuchyni plakala a nebyla k utišení. Těsně před obřadem vtrhla do haly, ale vyvedli ji dřív, než si toho všimli dychtiví novináři.

Zahradník Ramón stál nad ní a naléhal: „No tak, už se uklidni, děvenko.“

Snažila se i Socorro: „Přestaň bulit.“

Do kuchyně se vrátil jindy tak klidný komorník Bernardo a jedním dechem vyhrkl: „Oni se nevezali!“

„Cože?“ zvedla hlavu služka Marta a vstala. „Já věděla, že by mi to *chico* neudělal!“ zvolala vítězoslavně a otírala si mokré tváře.

Ramón vrtěl hlavou: „On se nikdy nezmění.“

Socorro podotkla: „K tomu sňatku ho donutili.“

Ale Bernardo zvedl v obranném gestu dlaně v bílých rukavicích: „Ne - to ona si nechce vzít jeho.“

„Co?“ vyjela Marta a znovu si sedla na židli. Spíše se zhroutila.

Komorník dodal na vysvětlenou: „Nevěsta ho odmítla.“

Přiběhl i řidič Rocky: „Bernie?“ obrátil se na komorníka.

„Ano?“ zeptal se Bernardo a upravoval si motýlka v domnění, že se bude muset vrátit do haly: „Ona si to rozmyslela?“

„Kdo?“ divil se poněkud natvrdlý Rocky.

„Nevěsta.“

„Ne,“ mávl rukou řidič.

„Ne?“ vyjekla Marta a znovu vstala.

„Stojí v obýváku a spokojeně se usmívá,“ vysvětloval Rocky. „Neztrácejme čas, musíme zavolat policii.“

„A proč?“ divila se Socorro.

„Protože tady dojde k vraždě,“ tajuplně opáčil řidič a protáhl obličej.

„Myslíš?“ nesouhlasila kuchařka a mávla rukou.

Rocky přikyvoval, jako by vražda byla vysloveně každodenní záležitost v domě, něco jako vynášení odpadků nebo větrání ložnic: „Ano.“

Ale Marta je už neposlouchala a blaženě sepnula ruce: „*Chico* je jenom můj...“

■

Damian se naklonil k nevěstě a do bouře fotoblesků, s úsměvem určeným pro fotografy, poznamenal: „Co je to s tebou? Zbláznila ses? Nemůžeš mě takhle znemožnit!“

„Vážně ne?“ pohrdavě na něj pohlédla Andrea, která byla v tu chvíli hezčí než kdykoliv předtím. „Právě jsem to udělala, poslanče Rapallo.“

„Víte, co jste?“ zaječel z davu Ripetti a zvedl pěst. „Jste šílená ženská! Ale s naší stranou si nikdo zahrávat nebude!“

„Uklidněte se, uklidněte se,“ mírnila ho Federikova žena Luisa.

„Se stranou si nikdo zahrávat nebude,“ znovu prohlásil sinalý Ripetti, ale už ne tak nahlas.

„Ripetti, je tady tisk, *caramba*,“ zavrčel Federico.

Ale Ripetti nebyl k uklidnění: „Vyhod'te je, vyhod'te je odsud ven. všechny ven!“

„To snad není pravda,“ kroutil hlavou Damian. Připadal si jako kašpar. Věděl, že svatebčané roznesou humorně trapnou zprávu po celém městě. Bernardo se chopil své práce a co nejzdvořileji vyprovázal hosty z domu. Navíc se ještě ozval otec Manuel: „Bratři a sestry, jestli tady chcete urážet našeho Pána, víckrát mě sem nevolejte, je to jasné?“

Damian takové obvinění odmítal a ohradil se. Ukázal na nevěstu a řekl: „Promiňte, otče, ale kacířem je tu jediné ona.“

Kněž však už jen nevěřicně vrtěl hlavou. V tomhle domě zažil tolik nepříjemností jako málokde. „Tohle je neslýchané,“ pravil.

Luisa se snažila zachránit nemožné a zdržovala ho: „Prosím vás, otče. Počkejte, neodcházejte.“

Korunu všemu ale nasadila Andrea, která přítomným členům rodiny di Carlo řekla: „Poslouchejte, promluvíme si, nebo mám svolat tiskovou konferenci?“ Pohled přitom měla upřený na Federika, svého dlouholetého obdivovatele a milence.

■

Služka Marta vstala od kuchyňského stolu a odcházela: „Já už to nevydržím, musím se jít podívat, co se děje.“ Nikdo ji nezastavoval. Stejně už bylo po všem.

V kuchyni zůstal zahradník Ramón, oblečený v džínové košili a montérkách, spolu s kuchařkou Socorro, která se ničím nenechala vyvést z míry. Myla nádobí. Věděla, že se v domě může dít ledacos, ale nakonec stejně všichni dostanou hlad a pak by měla problémy.

„Uklidni se, děvenko. Další nepovedená svatba...,“ chlácholil ji zahradník v domněnání, že je rozčilená.

Ale Socorro měla jasno: „Takhle to končí tam, kde schází láska,“ řekla a přihrála si tím více méně i vlastní polívčičku.

Ramón pokrčil rameny: „Jiní by se brali z lásky, ale nemají možnost, jako například já.“

„To je mi novinka! Ty že se chceš ženit?“

„Ano.“ přiznal se Ramón.

„Nenech se vysmát, prosím té, ty že se chceš ženit?“ zamávala kuchařka utěrkou. „Prosím tě! Jsi starý kozel, donchuán, proháníš každou sukni, kterou máš na dosah.“

Nyní už se zahradník musel bránit: „Teď si vymýšlíš, to není pravda.“

„Že ne?“ trvala si na svém v rozčilení velice pěkná Socorro. „Chceš snad říct, že jsi neusiloval o tu holku v restauraci?“ připomínala mu nedávný hřích, který se jí tolik dotkl.

„Ne. Nic se nestalo,“ tvrdil Ramón.

„Že se nic nestalo, ovšem, protože ona to nechtěla, ale kdyby bylo po tvém...,“ dodala významně Socorro a ukázala na Ramona vidličkou, jako by mu chtěla vypíchnout oči.

„Nic se nestalo, protože jsem to nechtěl, řekl jsem jí, že jsem zamilovaný do jiné ženy - do tebe,“ zapřísahal ji Ramón.

Socorro mu odpověděla zpěvem. Zanoťovala slova ze šlágru, který v Argentíně právě slavil úspěchy: „Lhal jsi mi, podvedls mě, říkals mi, že mě miluješ, a přitom ses tahal s jinou...“

Ramón zjhl a usmál se: „To snad není pravda. Ty umíš zpívat, naše kuchyně žije hudbou! Mohli bychom zbohatnout!“

„Vážně? A jak?“ zeptala se Socorro, odložila utěrku a dala si ruce v bok.

„Jako pěvecký duet,“ odpověděl Ramón.

■

V hale vily La Soledad už v noci zůstalo jenom pět svatebčanů. Na jedné pohovce seděli Luisa a Federico di Carlo, na druhé politik Ripetti a zkoprnělý Damian Rapallo, který si vyčítal, proč raději nezůstal zamčený ve svém pokoji, a v křesle u čela konferenčního stolu trůnila Andrea. Svatební závoj si už sundala. Lhostejně si prohlížela nehty na rukou, zatímco na ni Luisa ustavičně naléhala: „Andreo, musíš odtud ihned odejít, udělala jsi něco neodpustitelného.“

Federico měl jiný názor: „Luiso, nepřeháněj, nestalo se nic tak hrozného.“

Ale pro Luisu jenom přiléval olej do ohně: „Přestaň laskavě bránit svou milenku!“ vyštěkla.

„Ona není moje milenka!“ bránil se otrávený pán domu. Taková ostuda! Skandál v domě di Carlo! I když mu jako rozenému pesimistovi bylo upřímně řečeno jedno, že se něco takového stalo, přece jen ho otravovaly ty věčné spory a hádky.

Andrea teď mohla taky něco říct a ozvala se: „Ovšem že nejsem jeho milenka, Luiso! Federico si potrpí na stařenky, proto se vrátil k tobě!“

„Panenko svatá...,“ ulevil si Federico.

Luisa se na drzou Andreu ani nepodívala. Položila si dlaň na prsa. Její muž čekal, že se zase zhrouť, ale ta zalapala po dechu a skoro plačtivě mu řekla: „Federico, ona řekla, že jsem stařenka. Stařenka, chápeš, prosím tě, požádej ji, aby odtud hned odešla!“

„Uklidni se, Luiso,“ bručel její muž. Takže už to tu bylo zas. Věčné dohadování... Vzpomněl si, jak mu dřív bývalo s Andreou dobře. „Myslím, že by bylo líp, kdybys šla k sobě.“

„Ano. Myslím, Luiso, že bys měla opravdu odejít,“ přitakal Damian. Ostatně jako vždycky.

Vtom zazvonil mobil. Ripetti sáhl do kapsy, podíval se na displej a špitl: „Promiňte. Ano, pane. Pššš! Předseda strany, ticho, ticho, prosím vás. Haló? Ano,

ano, pane, samozřejmě, udělám, co bude v mých silách, nechte to na mně, děkuji. Na shledanou, pane...“ loučil se Ripetti, vypnul mobil a otočil se k přítomným s vysvětlením: „V rádiu zaslechl, že se ta svatba nepovedla. Strašně zuří. Chce rozumné vysvětlení, jinak se můžete se svou kandidaturou rozloučit,“ obrátil se k sousedovi na pohovce.

Damian se bránil: „Já za to nemohu, to Andrea couvla.“

Jenomže Andrea byla na koni: „Nepovíte Ripettimu, že jste se mě pokusili podvést?“

„My?“ žasla Luisa.

Nevěsta se ale v domě vyznala moc dobře, proto poznamenala: „Nepřekvapilo by mě, kdyby to byl tvůj nápad, Luiso.“

■

Mili uposlechla Ivovu výzvu a přišla za ním do pokoje. Přestože byla dcerou pána domu, trvala prozatím na své profesi a zůstávala služkou. Na svatbě měly všechny služky krátké černé šaty s krajkovou zástěrkou a čelenkou. Milagros to velice slušelo, když se v Ivově pokoji starostlivě ptala: „Stalo se snad něco?“

Ivo se ubezpečil, že za sebou zavřela dveře, a pak vysvětloval: „Ne, ale chci ti něco povědět, musíme se mít na pozoru, protože Rosi Albertiniová a můj bratranec Pablo jsou velmi znepokojeni kvůli zastavení toho projektu. Jsou rozhodnutí stavět na tom hřišti za každou cenu.“

Mili se divila: „Ta záležitost je přece vyřízená, vždyť jsme hlasovali proti.“

Ivo namítl: „Ano, já vím, ale přesto mám strach, protože Federico snadno změní názor, já ho znám... a proto mám jistý plán.“

„Jaký?“ vyzvíдалa Milagros. Ve firmě rodiny di Carlo zastupovala svou babičku. Jakkoli to vypadalo absurdně, obsluhovala coby služka lidi, se kterými pak rozhodovala o milionových investicích jako rovný s rovným.

„Našel jsem skvělý pozemek pro stavbu toho nákupního střediska, takže když si pospíšíme s projektem, fotbalové hřiště bude jednou provždy zachráněno,“ řekl Ivo. Docela mu to slušelo. Černé šaty, bílá košile a drahá černá hedvábná vázanka s bělostnými puntíky. Jako ženich.

„Senzace, jednou provždy na ně zapomenou!“ jásala Mili.

Ivo přikývl: „Přesně tak, jenže já vlastním jenom patnáct procent akcií.“

„Dobře, požádám paní Angeliku, aby tě mým prostřednictvím podpořila.“

„Ale to pořád dělá jenom třicet procent,“ upozorňoval ji mladík.

„Budeme tedy potřebovat, aby pro nás ještě jednou hlasoval Federico.“

Mili se na okamžik zamyslela: „Nech to na mně.“

Ivo se na ni zkoumavě zadíval: „Prozradíš mi, jak se ti ho podařilo přesvědčit?“

„Ne, já o tom nechci mluvit.“ odpověděla Mili.

„Stalo se ti něco?“ zeptal se jí. Natolik ji znal, aby věděl, že se něco děje.

„Ano, něco se stalo,“ přiznala dívka. „A já nevím, jestli se z toho mám radovat, nebo ne.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Ivo a přistoupil k Mili blíž.

Pohlédla mu do očí a dodala: „Našla jsem svou matku. Tedy ona vlastně našla mě.“

■

Situace v hale se znovu vyhrotila. Ripetti už toho měl dost, vstal a zeptal se přítomných: „Mohl by mi někdo vysvětlit, co se tady vlastně děje?“

Andrea se rozhlédla, tím pohledem se dobře pobavila, a pak řekla: „Dohodli jsme se, že si Damiana vezmu, když mi přenechá padesát procent svého majetku. Damian podepsal smlouvu, kterou mám samozřejmě u sebe, ale která je neplatná.“

Damian se divil svým typickým způsobem. Tvářil se jako nevinátko. „Jak to, že je neplatná, drahoušku? Můj podpis přece pravoplatný je!“

Andrea se rozesmála. Byl to kyselý smích oklamaneho obchodního partnera: „Ano, miláčku. Ale tys podepsal ještě jeden dokument, kterým jsi všechn svůj majetek převedl na svou sestru.“

Bylo to venku. Jedna z intrik znovu vyšla na světlo.

„Já?“ žasl Damian.

„Je to pravda?“ tázal se Ripetti a vypadal při tom jako soudce. „Upozorňuji vás, že předseda strany bude žádat vaše potrestání,“ ukázal prstem na Damiana. Pak se obrátil na nevěstu a dodal: „A vás prosím, abyste si to nechala pro sebe.“

Andrea pokrčila rameny. Už se dobře pobavila, proto řekla na souhlas: „Pokud se mi nikdo nebude mstít...“

Ripetti se jí mírně uklonil: „Dobrá, nechte ji na pokoji. Na shledanou.“

Smetánka z vily La Soledad se s ním rozloučila a sotva odešel, objevil se decentní komorník Bernardo a zeptal se Federika: „Přejete si něco, pane?“

Federico vzdychl a pak přikázal: „Sfoukněte svíce.“

■

Mili vysvětlovala lvovi, co se jí přihodilo. Tvářila se při tom skoro provinile, jako by provedla hroznou věc, která se nesluší: „Rosí Albertiniová mi pověděla, že je moje matka, že jí řekli, že jsem se narodila mrtvá a že až po návratu zjistila pravdu. Je moje máma, zvláštní, vid? Obě nás obelhali.“

Ivo se mírně pousmál a zavrtěl hlavou: „Ne, tomu nemůžu uvěřit. Poslouchej, ty nejsi šťastná, nemyslíš, že to je divný?“

„Nejsem šťastná, máš pravdu, a právě v tom je ten problém. Celej život jsem trpěla, protože jsem neměla matku, s kterou bych si povídala, kterou bych mohla obejmout, kterou bych mohla políbit, ale tuhle ženskou líbat ani objímat nechci!“

Ivo na nic nečekal, přistoupil k Milagros a vzal ji do náruče. Bylo to přátelské, skoro otcovské objetí, ale bylo to také objetí člověka, který ji vroucně miloval...

■

Druhý den ráno sestupoval po schodech do haly mladý pár. Marina a Pablo, milenci, kterým bylo osudem dáno mnohé do vínku...

„Jak se máš, Damiane?“ zeptala se černovláška Marina Pablova otce. Damian stál za barem, měl na sobě svůj hnědý medový oblek a tvářil se šťastně.

„Každým dnem je mi lépe, staromládenectví se mi velmi zamlouvá,“ odpověděl a pozvedl sklenku na zdraví. „Však ono tě to přejde.“ zabručel jeho syn. „Myslíš, že se ožením?“ divil se Damian. „Ne, myslím tvoji depresi.“

„Ano. S tímhle určitě,“ zasmál se Damian a ukázal na sklenku s pitím. „Tohle nikdy nezklame!“

Pablo mu pohrozil prstem: „Nepřeháněj to!“ a otočil se ke své Marině: „Už musím běžet, ahoj.“

„Kam jdeš?“ podivila se dívka.

„Musím si něco zařídit.“

„Počkej, rád bych si s tebou promluvil, Pablo,“ podotkl Damian a vykročil z haly do chodby ke kuchyni.

„Já ale mám naspěch, tati.“ odporoval Pablo.

„Dlouho tě nezdržím, pojďme do pracovny,“ nesmlouvavě ho vyzval Damian a šel napřed. Pablo věděl, že nemůže odmítnout, tak otce poslušně následoval. Možná poslušněji, než by se k němu hodilo.

■

Oba muži vešli do Federikovy pracovny. Damian kývl na syna, aby za sebou zavřel, pak se zastavil před psacím stolem a roztočil whisky ve sklence. Zahleděl se na své pití, jako by v něm čekal hlubší filozofii.

„Já mám ale vážně naspěch, tati,“ zopakoval Pablo netrpělivě otci.

Damian se ušklíbl: „Už jsem ti řekl, že tě dlouho nezdržím.“ Ve tváři měl masku ublíženosti. V takových chvílích vypadal jako člověk, který čeká omluvu.

„O co jde?“ otázal se Pablo a založil si ruce na prsou.

„Proč jsi vyhrožoval Federikovi?“ zeptal se Damian.

„Cože?“ podivil se Pablo.

„Proč jsi vyhrožoval svému strýci Federikovi?“

„To není tvoje věc, tati,“ odsekl Pablo a vzal za kliku dveří.

„Moment, co je to s tebou, Pablo, co se děje? Jsem tvůj otec a mám právo vědět, co vlastně děláš!“ naléhal Damian, ale kdo ho znal, věděl, že mu nejde o pomoc Federikovi, spíš že potřebuje získat informace, které by pro něj brzy mohly být důležité.

Pablo se hořce zasmál: „Výborně, teď sis vzpomněl, že jsi můj otec. Trochu pozdě, nemyslíš?“

Damian si ale hrál na spravedlivého: „Podívej, chlapče, nevyhrožuj mé rodině, nebo zapomenu, že jsi můj syn a zničím tě, je to jasné?“

Pablo se ale nedal odbýt: „Ano. A je tobě jasné, že my vlastně podporujeme tvou předvolební kampaň?“

„To má být hrozba?“

Pablo otevřel dveře, a než je za sebou zavřel, tiše dodal: „Kdepak, jenom ti to připomínám, nic víc.“

Sotva syn odešel, Damianovi proletělo hlavou, co všechno si s ním musel za poslední měsíce protrpět. Z nedávno ještě melancholického, věčně zasmušilého

mládence vyrostl chlap, který zatoužil po moci a byl se pro ni schopen spojit s d'áblem... nebo s mafií. Což vyšlo tak nějak nastejno.

Tudíž sotva Pablo odešel, Damian ještě pro sebe dodal: „Ale znělo to jako hrozba.“

■

Do haly zrána přišel Bobby. Měl na sobě tričko, džíny a modrou džínovou bundu. Vypadal utrápeně. Vzdychal. Sedl si na pohovku, udělal si pohodlí a popadl první časopis, aby si ho prolistoval.

V hale se objevil jako duch komorník Bernardo: „Promiňte, pan Ivo ví, že jste tady?“

„Ano, ovšem. Hned přijde dolů,“ ledabyly odpověděl mladík a dal si nohu přes nohu. Cítil se tu jako doma. Kdysi studoval spolu s Ivem.

„Dáte si něco?“ zdvořile se otázel komorník.

„Ne, ne.“

„Dobře,“ kývl Bernardo a posunul si brýle na nose.

„Můžete už jít,“ odehnal ho Bobby velkopanský jako obtížný hmyz.

Jak si přejete,“ uklonil se komorník a zmizel jako pára. Nenápadně a nehlučně. Rychle a jen s velmi tichým zasyčením.

Po schodišti sestupovaly dvě dívky. Victoria si vedla kamarádku Annu. Předtím si nahoře prohlížely časopisy s poslední módou. Vicky ukázala prstem na Bobbyho a řekla: „Támhle je, běž za ním.“

„A co když mě odmítne?“ lekala se dívka. Měla dlouhé tmavé vlasy a byla velmi štíhlá. Snad ještě štíhlejší než Andrea. A taky na sobě měla džíny a tričko jako Bobby. Oblečením se k němu určitě hodila. O tom ostatním se chtěla přesvědčit.

„Ale neodmítne tě, běž za ním, vypadáš báječně!“ špitla Victoria a strčila do ní. Pak se pozdravila s hostem: „Ahoj, Bobby!“

Mladík se přivítal s oběma dívkami, Victoria odešla, ale Anna si k němu přisedla: „Poslyš, chtěla bych ti povědět, že...“, řekla, zadívala se mu do očí a vášnivě ho políbila. Byl to polibek z kategorie bleskových.

Bobby se nebránil, ale když ho pustila, zakoktal: „Co-co se děje?“

„... tohle jsem ti chtěla povědět. Rozuměl jsi?“

Její protějšek se musel smát.

„Nebo ti to mám přeložit?“ dodala vášnivá dívka a znovu se ho chystala políbit. „Hned se do toho dám.“

Mezitím do haly přišla služka Lina. Zastavila se za pohovkou jako zkamenělá a nevěděla, jestli se jí to nezdá.

„Ne, poslouchej, nevysvětluj si to špatně, ale...“, říkal Bobby Anně a vtom si všiml, že Lina stojí nad nimi.

„Copak?“ dvojsmyslně se zeptala štíhlá Anna a přitiskla se k němu.

Bobby se podíval na zaraženou služku a popleteně řekl: „Nazdar, Lino, mohla bys nám přinést dvě kávy?“

Služka s motýlky ve vlasech se rozplakala.

■

Ivo seděl v pokoji své babičky Angeliky u stolku a vyléval si srdce. „Mám velkou starost o Milagros, babi... našla svou matku a...“

Angelica si upravila starodávný náhrdelník z perel: „Takže ty už víš pravdu.“

„Ano, pověděla mi, že Rosi Albertiniová je její matka.“

„A nic víc ti neřekla?“

Ivo se podívil. Nevěděl nač by stará dáma mohla narážet. „Něco přede mnou zatajila?“

Vrásčitá Angelica se na vnuka chápavě usmála: „Kdepak, jenomže její život je tak...“

„Tak co?“

„... tak překvapující, ano, překvapující. Když si pomyslíš, že je z ní zničehonic dcera milionářky - Rosi je přece milionářka, ne?“

Ivo pokrčil rameny a dušoval se: „Babičko, já ti přísahám, že jsem na to nepomyslel.“

„Ona také ne,“ potvrzovala stará paní. „Ale už je to tak, a taky se bojím, že se s Mili budu muset rozloučit.“ Znělo to velmi přesvědčivě, zvláště od ženy, která poznala, co všechno dobrého, ale i zlého může přinést život.

„Co to povídáš?“ vyděsil se mladý muž.

Angelica se mu zpříma podívala do očí a pak pevným hlasem vyslovila svou nejčernější obavu: „Myslím, že bude chtít žít se svou matkou.“

■

Federico seděl za psacím stolem ve firemní městské pracovně, listoval v došlé agendě a povídal si se svou sekretářkou Andreou. Měla nohy položené na vedlejší židli a relaxovala. Prohlížela si manikúru a sváděla šéfa hlubokým výstřihem či ještě hlubšími pohledy.

„Bože můj, tou svatbou jsem ztratil půl dne,“ se smíchem si postěžoval Federico.

„Já taky,“ přidala se dlouhonohá Andrea. „Poslyš, řekni mi o tom šoférovi a té služce.“

„Měla bys vidět, jak se tvářil, když mě uviděl. To si nedovedeš představit,“ bavil se pán vily La Soledad jako nějaký puberták.

„Já nechápu, co je tu tak k smíchu,“ řekla dívka v naději, že se dozví víc.

„Jsem zkrátka šťastný, všechno se mi daří,“ rozpažil Federico a chtěl obejmout svět.

„Jak to?“ naléhala Andrea.

Federico se na ni upřeně zahleděl, odložil pero a vysvětloval: „Protože ty ses nevdala, protože moje dcera nespí s tím šoférem a z toho všeho mám velkou radost. Měla bys vidět, jak se tvářila Lina, když jsem je tam nachytil, bylo to k popukání.“

Dívka však pořád ještě neznala podrobnosti, a proto se ptala dál: „A co se vlastně stalo?“

„Byla zabalená do ručníku, právě vycházela z koupelny, představ si...“

„Určitě byla v šoku...“ poznamenala Andrea.

„Ne!“ zařval náhle Federico a prudce vstal. „Nebyla!“ Poznání přišlo nečekaně. Zatím se jenom chechtal, ale teď se jako mávnutím kouzelného proutku změnil v běsnící bestii. Při vzpomínce na Linu mu najednou něco nesesedělo.

„Co-co se děje?“ vykoktala Andrea, která u něj byla zvyklá na všechno, ale tohle chování ji skutečně překvapilo.

„Ne, ne, ne!“ křičel Federico. „Oni si ze mě vystřelili, ti mizerové si ze mě vystřelili!“

„Co to povídáš, co se stalo?“ vyzvídala sekretářka a příležitostná milénka. Shodila nohy ze židle a postavila se.

„Ještě se ptej, mluvím o tom šoférovi a o té služce, vystřelili si ze mě, je to komplot, moje vlastní dcera mi nasadila parohy!“ zuřil Federico a mířil k postrannímu východu z kanceláře, kudy odcházel vždycky, když se u sekretářky v předpokoji ohlásil nepříjemný host.

„Tvoje dcera ti nemohla nasadit parohy,“ usměrnila ho Andrea.

„Nemyslím to doslova, samozřejmě,“ funěl její šéf a bral za kliku dveří. „Zavolej Bernardovi a řekni mu, aby zamknul a nikoho nepouštěl ven, ale nikoho!“ Pak odešel z kanceláře a nechal sekretářku samotnou.

Obešla jeho skleněný psací stůl, posadila se do jeho křesla a zvedla jeho telefon. Pak jen tak pro sebe poznamenala: „Ten člověk je šílenec, nahání mi strach.“

■

Od babičky Angeliky šel blondýn Ivo přímo do pokoje služek za Milagros. Zaklepal u dveří a počkal, až mu Mili otevře. Byla připravená do práce, tentokrát na sobě měla modrou uniformu, která se ve vile La Soledad střídala s růžovou..

„Něco jsem zjistil a musím s tebou mluvit,“ opatrně oznamoval Ivo. „Smím dál?“

„Ano. ovšem, pojď,“ vyzvala ho Milagros.

„Díky,“ řekl Ivo a vešel. Ale než se posadil, ještě se zeptal: „Je někdo v koupelně?“

Mili se jeho obezřetnosti musela zasmát. „Ne. Nemusíš se bát, posad' se.“

Mladík se posadil na kraj jedné z postelí, počkal, až si Mili přisune židli a taky si sedne, a pak začal: „Podívej, nemysli si. že jednám ve vlastním zájmu, já tě miluju a vždycky jsem tě miloval...“

„Já tě taky miluju a vždycky jsem tě milovala,“ skočila mu rozpustile do řeči Mili.

„Nechci, aby sis myslela, že jednám ve vlastním zájmu, jsi teď milionářka a...“

Služku to upřímně rozesmálo: „Cože jsem?“

„Co je?“ divil se jí Ivo.

„Cože to podle tebe jsem?“ zopakovala dívka a rukou si upravila nepoddajné husté vlasy.

„Jsi teď milionářka,“ s plnou vážností pokračoval mladík. „Mili, tvoje matka je velice zámožná žena.“

Milagros se praštila otevřenou dlaní do čela. „Ano, ovšem, já už chápu. Poslouchej, ty si vážně myslíš, že by mě napadlo... že mě chceš jenom kvůli penězům?“

„No, možná,“ přiznal Ivo.

Mili udělala rezolutní gesto: „Ani náhodou, protože za prvé, já nejsem milionářka, za druhé, jestli je Rosi Albertiniová bohatá, je to jenom její problém, a za třetí, já tě miluju, broučku!“ zvolala, padla mu kolem krku a vášnivě se políbili, ostatně tak jako poslední dobou často.

■

Komorník Bernardo se tyčil před zavřenými domovními dveřmi s rukama zkříženýma na prsou a připomínal strážce indiánského chrámu. S tím rozdílem, že na příkaz pána domu nesměl nikoho pouštět ven. Což mělo platit pro všechny, ovšem paní Luisa to uznat nemínila.

Stála tam a chrlila na něj jed, aniž se mu dívala do očí. Služebnictvu se jen málokdy podívala do tváře, stejně jako se na ulici nepodívala na žebráka, otrhance nebo opilého pobudu. „Bernardo, proboha, přece mi nemůžete bránit, abych odešla z vlastního domu, prosím vás!“

„Je to příkaz pana Federika!“ odmítal majordomus. „Nikdo nesmí odejít, dokud se pán nevrátí.“

Luisse docházela trpělivost: „Uhněte mi z cesty, Bernardo!“

„Já plním příkazy, madam, platí mě za to pan Federico.“

„On vás sice platí, ale já vás můžu vyhodit na dlažbu,“ zlobila se paní domu a ve tváři jí kolem úst vyvstaly ošklivé, hluboké vrásky.

Komorník se nechtěl jen tak dát: „Podívejte, madam, nezodpovídám za to, co váš manžel podnikne, až se dozví, že jste ho neuposlechla.“

Luisa ho odstrčila a otevřela si dveře sama. „Jděte mi z cesty, vy troubo.“

Sotva za sebou zabouchla, začal komorník na druhé straně dveří pěsti a ulevil si: „To snad ne! Člověk plní příkazy a ještě za to dostane vynadáno. V tomhle domě jsou všichni blázni, dočista všichni.“

Než stačil domluvit, přišel z druhé strany do haly Federico. Možná komorníkova poslední slova slyšel, ale nereagoval na ně. Povznesl se nad Bernardovo láteření a zeptal se: „Kde je?“

Bernardo se postavil do uctivého pozoru: „Vaše paní odešla, nerespektovala váš příkaz.“

„Ať táhne k čertu,“ zaklel Federico.

Bernardo se usmál a neodpustil si poznámku: „To se mi líbí. Poslat ji k čertu, to je levnější než rozvod.“

„Co prosím?“ nevrle opáčil Federico.

Komorník se ale rychle vzpamatoval: „Říkám, že vaše paní odešla.“ Pán domu zabručel: „Já vím, že odešla. Kde je šofér, moje dcera a ta zrzavá, dobře vyvinutá služka?“

„Zrzavá?“

„Ano.“

Bernardo konečně pochopil: „Lina! Aha! Señorita Victoria je ve svém pokoji, šofér odvezl vaší paní a ta zrzka...“

„No kde je?“

„Já nevím.“
Federico se zamračil: „Najdi ji, nasad' jí želízka a přiveď ji do pracovny.“
„Ano, pane,“ uklonil se komorník a díval se za odcházejícím vládcem vily.
„Ovšem. Přivedu ji do pracovny. Majordomus, trouba, četník a pitomec, všechno za jedny peníze.“

■

Nahoře na chodbě před pokoji panstva potkal Federico svou dceru Victorii. Mračil se na ni jako čert, takže sotva pozdravila, musela se ho zeptat: „Co je?“

„Proč?“ vyštěkl její otec.
„Co jako?“ žasla.
„Proč?“ zopakoval Federico svůj slovní výstřel.
„Co jako?“ zopakovala otázku Victoria.
„Proč jsi mě podvedla?“
„Prosím?“

Federico se nahrbil jako andský kondor a začal chrlit výčitky: „Tvrdilas, že jsi na toho šoféra zapoměla, ale včera večer jsi s ním spala.“

„Tati, prosím tě, co to říkáš?“ vykrucovala se blondýnka s vlasy rozpuštěnými až na záda.

„Ten župan, co měla Lina u sebe, byl tvůj!“ udeřil Federico. Ze všech svých starostí měl pořád temné kruhy pod očima.

„Jaký župan?“ ohradila se Victoria.

„Dobře, jak chceš. Jestli se dozvím, že se ještě vídáš s tím pitomcem, sbalíš si věci a odjedeš na studijní cestu je to jasné?“ vyhrožoval jí otec. Celou dobu stáli na chodbě. Bylo to nedůstojné, navíc se k nim blížila služka Gloria.

„Na jakou studijní cestu?“ zjišťovala dcera.

Federico to měl vymyšleno: „Pošlu tě do pouště, studovat život divokých lam!“

„Velmi zajímavé téma,“ suše poznamenala Victoria. Nenechala se vyvést z míry.

Gloria mezitím přistoupila ke dvojici a tiše oslovila Federika: „Pane?“

„Ano?“ vyštěkl na ni.

„Promiňte. Posílá mě Bernardo, už našel Linu, čekají na vás v pracovně.“

„Výborně,“ odpověděl Federico a ukázal na Victorii: „A ty půjdeš se mnou. Pohyb!“

■

Ivo mezitím přecházel po svém pokoji sem a tam a telefonoval: „Právě proto volám, otče Manueli. Je na tom špatně, od té doby, co našla svoji matku, to s ní jde z kopce, ano. Ne, ne, to je dobrý nápad. A otče, neříkejte, že jsem vám volal. Dobře, sbohem,“ domluvil a vytočil jiné číslo: „Haló? Ano, madam Albertiniová, jak se máte? Ano, Ivo, ano... dobře, promiňte, že obtěžuji, ale musím s vámi mluvit.“

■

Bernardo už čekal s Linou přede dveřmi pracovny. Předával ji Federikovi jako anglického válečného zajatce z války o Malvíny: „Zde je ta zrzka, pane.“ Lina rozpačitě přešlápala a málem si strčila prst do pusy.

Federico zůstal přísný: „Jakmile se vrátí bývalý šofér, pošli ho za mnou.“
„Ano, pane,“ přikývl Bernardo.
„Proč ‚bývalý‘ šofér?“ divila se Victoria.
„Ty raději mlč!“ okřikl ji otec, odvedl obě dívky do pracovny, postavil před stůl dvě židle, obešel ho, složil se do křesla a ukázal na židle: „Posaďte se... Kdo začne?“

Lina vytřeštila oči.
„Mohl by ses vyjádřit jasněji, tati?“ znuděně namítla Victoria, která měla z pána domu mnohem menší strach než služebná.
„Nezkoušej mě vodit za nos. Moc dobře vím, jak je to s tebou a s tím šoférem. Ale teď tu máme závažný problém! Co ta... Lina?“ nalil čistého vína Federico.
Lina se pokusila promluvit: „Já...“
Ale Victoria ji zabrzdila: „Mlč, ty s tím nemáš nic společného.“
Otec jí to nevěřil: „Opravdu ne? Když jsem přišel, tak jsi právě vycházela ze sprchy.“

Teď už se služka chytala: „Ano, ale co je na tom? Já jsem čistotná ženská.“
„Ovšem. A jak to, že jsi neměla mokré vlasy?“ triumfoval Federico. „Protože si je nemeju každé den, jsou pak suchý jako sláma,“ fňukala zoufalá služka.
Victoria se naklonila nad desku mahagonového psacího stolu: „To snad ne, na co se jí to vyptáváš?“ vyjela na otce a otočila se ke služebné: „Běž už, Lino...“

Ale Lina se nejdřív zeptala: „Ještě něco, pane?“
Odpověděla jí Victoria: „... ne, to je všechno, raději už běž. Tati, jak se můžeš ptát, jak často se koupe? Proboha, tohle ti víckrát tolerovat nebudu. Bože, to snad ne!“

Mstitel Federico se nezmohl ani na slovo. Veliká intrika se mu rozpadla v zárodku. Zíral na Victorii, jako by to nebyla jeho vlastní dcera. Právě ho utřela a zametla s ním, jako by to byla sama velká jedovatá Luisa.

■

V kuchyni vily La Soledad se konala malá slavnost. Mezi služebnictvo přišel otec Manuel a donesl Milagros dort: „Pověděl jsem dětem, že Mili zachránila fotbalové hřiště, a tak se rozhodly, že jí přichystají dárek. Poprosily sestru Catalinu, aby upekla dort, a tady ho máš.“

Mili padla otci kolem krku. Dort se jí líbil. Byl hranatý, zelený, měl středový kruh a dvě branky a stálo na něm napsáno „Cholitovo hřiště“.

„Je to moc milé, sestra Cachete se opravdu vytáhla,“ řekla.
„Honem, nakrájej ho!“ netrpělivě naléhal řidič Rocky a strkal dopředu svůj velký nos.

„Jestli na něj sáhneš, useknu ti prsty, ten dort je můj,“ varovala ho žertem Milagros. „Nechám si ho jenom pro sebe.“

„Ale ten dort se musí rychle sníst!“ přidal se na Rockyho stranu zahradník Ramón. Tvářil se při tom smrtelně vážně.

Přiběhla i vysvobozená Lina a zaječela: „Jé, dort, dort, dáme se do něj?“
„Ne, pracky pryč. Cholitovo hřiště se nejí,“ bránila se Mili.

„Musíme ho přece rozkrájet,“ hlásila se rozumně kuchařka Socorro.
„Ne, Socorrito, já to myslím vážně, nikdo se ho ani nedotkne, chci si ho nechat na památku,“ trvala na svém Milagros.
„Mili, vždyť se zkazí a budeš ho muset vyhodit,“ přemlouval ji teď i otec Manuel.
„Nechám si ho v mrazáku,“ pohotově odvětila dívka.
„Poslyš, sestra Catalina ti upeče jiný, slibuju,“ začal kněz.
„Přisahejte,“ vyzvala ho Mili.
„Tak tedy přísahám. K čemu mě to nutíš? Já na tohle přísahat nemohu,“ uvědomil si otec Manuel.
Mili pokrčila rameny: „Dobře, mého hřiště se nikdo ani nedotkne.“
A tak na Manuela naléhali všichni přítomní najednou: „Ne, to ne, přisahejte, otče, nenechte se přemlouvat.“
Kněz nakonec podlehl: „Dobrá, přísahám... Spokojena? Přísahám.“
„Výborně, jdeme na to, rychle,“ volali jeden přes druhého.
„Tak ho přece rozkroj,“ olízla si rty Socorro.
„No tak, Mili, rozkroj ho,“ prosil Rocky.
„Slíbilas to...,“ žadonil Ramón.

■

Ivo vstoupil do hotelového pokoje Rosario Albertiniové. Posadila ho na pohovku a postavila před něj dvě sklenky a láhev šampaňského. Ivo nevěděl, co to má znamenat, proto se ještě omlouval: „Promiňte, že vás obtěžuji, ale...“

Rosi se k němu přisunula blíž, jako by od něj čekala polibek: „Co to povídáš? Ty mě neobtěžuješ. Čekala jsem tě... Ivo. No tak přece... otevři tu láhev.“

■

Zatímco Ivo zápasil s úžasem, že ho Rosi chce sbalit, Milagros si v kuchyni povzddechla: „Božítku, celý ho snědli, to snad není pravda.“

Manuel ji objal kolem ramen: „No, byl vynikající.“

„Ano,“ přiznala dívka.

„Je ti dobře?“ vyzvídal kněz, který ji v klášteře vychoval téměř jako svou vlastní.
„Ano, proč?“ divila se Mili.

„Protože se mi zdáš smutná. Co je ti?“ ptal se otec Manuel. Věděl, že to nemůže být kvůli tomu dortu.

„Je to vidět?“ zeptala se Mili.

„Velmi.“

Mili vzdychla a řekla: „Víte, našla jsem svoji matku, tedy ona našla mě, je to Rosario Albertiniová... já nevím, co to se mnou je, chápu, že bych měla být šťastná, božítku, ale moc mě to mrzí, protože já jí nemůžu říkat *mamá*.“

Manuel se zatvářil vážně a kladl Mili na srdce: „Ani to nedělej.“

„Prosím?“ upřímně se divila. Měla dojem, že špatně slyší.

„Ani to nedělej, neříkej jí *mamá*, nikdy,“ významně zopakoval otec Manuel, jako by věděl něco víc a nemohl to prozradit.

Ibiza je ostrov lásky

Po určité době se Rosario Albertiniiová přizná Mili, že její matkou není. Najala si ji mafie proti Federikovi a vztah k Milagros měl Rosi pomáhat, aby dosáhla svého. Nechala si udělat plastiku obličeje, aby tak oklamala nejen Mili, ale hlavně Bernarda a Federika, a podařilo se jí to... Rockyho navštíví jeho údajná sestra Romina. Naivní řidič netuší, že by se za tím mohla skrývat past... už se oženil s Victorií a nenávisti jejích rodičů nedbá. Jenomže Federico s Luisou to nechtějí nechat jen tak. A Milagros se už zase musela zlobit na Iva kvůli jiným ženám. Jenže nakonec...

Letiště na Ibize kousek od Mallorky vívalo další rozzážené turisty. Byla mezi nimi i Milagros. Poprvé v životě za oceánem! Poprvé v letadle! Vyšla z celní zóny a rozhlížela se po nějakém poslíčkovi z hotelu. Pak spatřila vysokého muže, přes hlavu měl přehozený ručník a před obličejem držel velký list papíru s jejím nezvyklým jménem: Milagros. Otočila vozík s kufrem a namířila si to k němu.

„Dobrý den. Jsem Milagros. Už jsem tady.“

„Vítej!“ řekl muž, shodil ručník a nechal ruku s papírem klesnout... a před Mili stál Ivo!!

Dívka zalapala po dechu: „Bože, nemůžu tomu uvěřit! Co tady děláš?“

Ivo se usmíval. „Říkal jsem ti to. Přišel jsem tě přivítat.“

„Ty jsi blázen! To je neuvěřitelný! Jsi úplně všude!“

„Ne, nejsem ani blázen, ani nejsem úplně všude. Jsem tady, abych ti ukázal Ibizu,“ řekl Ivo a snažil se ji na uvítanou obejmout.

Ale Milagros se mu vyškubla. „To nikdy. Spolu nikam nepůjdeme.“

„Nikdo jiný tu na tebe nečeká,“ varoval ji mladík.

„Pleteš se. Babička Angelica mi řekla, že tu na mě bude čekat nějaký muž s...“ zakoktala se Milagros.

„S cedulkou?“ otázal se Ivo.

Milagros se poddala. Pochopila, že to byla lečka. „Nemůžu tomu uvěřit.“

„Tak jdeme, královno,“ usmál se Ivo, chytil se vozíku, vzal dívku pod paží a odváděl ji z haly.

■

Romina měla vlasy vyčesané do blondáté kreace a v červeném župánku užasle pohlížela na Rockyho: „Co se stalo? Upadnul jsi?“

„Jo, na pěst svojí ženy. Jsem potlučený muž,“ žaloval Rocky. Měl černý oblek, černou košili, ale červenou kravatu i ponožky.

Dáma mávla rukou: „Dobře, hlavně nezapomeň, že ten večírek je už zítra.“ Rocky se zazubil: „Skvělé. Povím to své ženě a jen tak mimochodem se udobříme.“

„Ne, musíš jít sám, je to soukromý večírek,“ usměřňovala ho Romina.
„Ale, co jí řeknu?“ vykrucoval se Rocky.
To už byla voda na její mlýn: „Řekni jí, že jsem tě pozvala, aby sis přečetl
dodatek otcovy a matčiny závěti.“
„Jaký dodatek?“ nechápal Rocky.
„Jaképak jaký dodatek?! Dodatek, ve kterém stojí, že ti odkazují padesát milionů
dolarů.“
Řekla to stejným tónem, jako kdyby oznamovala, že má jít umýt auto. Nosáč se
chytil za srdce, strnul, pak se pomalu kácel na záda, ale v cestě mu stálo křeslo, tak
do něj spadl, překlopil se s ním dozadu a zůstal ležet mezi konferenčním stolkem a
pohovkou.
„Rocky, Rocky, slyšíš mě? Rocky!“

■

Rocky seděl v hale vily La Soledad na pohovce a rozdával příkazy. Bernardo stál
u konferenčního stolu, držel jeho nohy a mírně s nimi pohupoval. Rocky se otočil
ke dveřím do chodby a křikl: „Kafe!“

Victoria seděla vedle něj a snažila se získat jeho pozornost. „Miláčku...“
Rocky ale budil dojem velmi zaměstnaného muže. Jako by přemýšlel. „Hm?
Ano, drahoušku?“

„Co budeš dělat s těmi padesáti miliony, které zdědíš?“
„Investovat, láska,“ vážně opáčil Rocky. „Tedy, investuji je do... do známek.
Slyšel jsem, že na známky se prachy přímo lepí.“

Victoria se zasmušila. „Moc vtipné.“
Rocky se na ni usmál a řekl: „Dobře, byl to jenom špatný vtip.“
„Sí, velice špatný,“ kárala ho Victoria. „Teda, já nechápu, proč na ten večírek
musíš dneska jít sám.“

„No... musím jít sám, protože, protože podnikatelé na tyhle večírky chodí sami,
je to nuda. Unudíš se tam k smrti,“ hledal výmluvu Rocky, až ji našel.

Bernardo se protáhl a zdvořile se zeptal: „Už vás můžu pustit? Jsem unavený a
navíc...“

„Nebud'te unavený, Bernardo. Jen do toho. Pokračujte ve cvičení, svědčí vám to,
jedeme!“ vyzval ho Rocky.

„Ach, panebože, toho Bernarda všechno unaví, vid' Morgane?“ postavila se na
stranu svého muže Victoria.

„Nejde o to, že se snadno unavím, chytá mě křeč a za tohle nejsem placený!“
bránil se komorník. Měl pravdu, nebyl ani masér, ani rehabilitační sestra.

„Víc úcty k mému manželovi, prosím!“ vyzvala ho Victoria. Mezitím přišla
Gloria, vklínila se zezadu mezi Rockyho a Victorii a podávala řidičovi šálek kávy.

„Nechtěl jsem víc kávy...“, rozmrzele namítl Rocky.
„Ale já chci jít na ten večírek. Chci tam jít s tebou!“ naléhala Victoria. Bernardo
funěl a Gloria trucovitě odešla.

Rocky si trval na svém: „Ne, ne, podívej. Podnikatelé chodí na tyhle večírky
sami. Podívej se na svého otce.“

„Máš vlastně pravdu,“ odsekla zlostně Victoria. „Ted' chápou, proč se matka tolik nudí.“

■

Služka Marta se snažila o kariéru. Byla ochotna provést cokoliv, jen aby se zbavila nenáviděného oděvu pro služky a stala se dámou. Právě byla v ateliéru u profesionálního fotografa a pózovala před objektivem. V uších měla velké kruhové náušnice, na sobě přiléhavou černou sukni, černé bolerko a kolem ramen černý přehoz. Ladilo to s jejími bohatými černými vlasy.

„Dobře. To je ono. Dobře. Na druhou stranu. To je ono. Dobře. *Perfectamente!* Ted' to bylo ono. Dobře, to je pro dnešek všechno,“ řekl fotograf, seriózní pán kolem čtyřiceti. „Bylas dobrá. Bylo to lepší než včera.“

„Taky jsem tentokrát přišla líp ustrojená, ne?“ lichotila si Marta.

„Ano. Vidím,“ přikývl fotograf a dodal: „Chci se tě zeptat... Na co potřebuješ ty negativy?“

„Tak jsme se přece dohodli. Negativy jsou moje.“

Fotograf pokrčil rameny: „Dobře. Mně je to stejně jedno. Já pracuju za to, za co mi zaplatí, a tohle nakonec není můj problém. Tady je máš. Ty ze včerejška.“

„Děkuju.“

„Není zač.“

Ale sotva se fotograf otočil zády, Marta na něj zavolala: „Poslyš, ještě něco!“

„Co?“

„Musím trošku natáhnout čas. Bude ti vadit, když tu zůstanu?“

„Ale ne, klidně zůstaň,“ odpověděl fotograf. Už myslel na další práci. Měl fotografovat náměty na obálky ke knihám známého nakladatele Juana Argenta. „Udělej si pohodlí.“

Marta se chytila stébla, které jí nechtěně podával: „Víš co? Vzbuzuješ ve mně důvěru.“

„Ano?“ zdvořile se podivil muž s fotoaparátem.

„Můžu ti něco svěřit? Já... trošku se stydím...,“ hrála si Marta na nevinnou.

„Jen pokračuj,“ řekl fotografa zahleděl se na ni.

„Já nevím. Přinesla jsem si nové šaty, tyhle fotky jsou pro mě, nejsou pro žádnou agenturu...“

„Pro tebe?“ divil se fotograf. „Drahá legrace, nemyslíš?“

„Ano, ano,“ souhlasila Marta a přitiskla se k němu nadry.

„Máš moc hezký šatičky,“ začal se chytat fotografa odložil leiku.

„Děkuju. Já nevím. Jsem tak osamělá. Dlouho jsem se žádným mužem nebyla. Co bys pro mě mohl udělat?“

■

Komorník Bernardo upřeně hleděl do Pablovy tváře a opakoval dvě slova: „Je pryč.“

„Co myslíš tím, že je pryč?“ zlobil se mladý muž.

„Je pryč, pane. Odešla. Řekl jsem vám to jasně.“

„Ale kam šla?“ vyzvídal Pablo. Nejradši by se otočil, vzal do ruky některou karafu s likérem a rozbil ji komorníkovi o hlavu, aby se mu rozsvítilo a aby už konečně řekl, co ví.

„Kam šla?“

To nevím,“ tvrdohlavě opakoval Bernardo.

Pablo se otočil ke služce, která právě procházela kolem: „Glorie?“

„Ano?“

„Kde je Milagros?“

„Já nevím,“ vykulila na něj své veliké, tmavé oči.

„Ale kam jenom šla? Kdy odešla? Odešla před chvílí?“ naléhal mladík.

„Ne. Odešla včera, ale neřekla, kam jde,“ lhala Gloria.

„Kdy se vrátí?“

„Za pár dní, předpokládám,“ řekla konečně něco určitějšího.

„Šla do kláštera?“ pořád vyzvídal Pablo. Zpoza rohu ho sledovala jeho Marina. Byla smutná, nevěděla, co si o něm má myslet, a bála se, že se některé věci už nikdy nespraví a že Pablo bude pořád básnit o podivuhodné služce Milagros.

„Určitě...“,“ odpověděla trochu rozpačitě Gloria. „Určitě šla do kláštera.“

„Ano, určitě, určitě,“ zamumlal Pablo a odcházel z haly.

Gloria se zamyšleně koukala do zdi a jen tak pro sebe s lišáckým úsměvem dodala: „Určitě ne!“

■

Milagros se mezitím pořád ještě nemohla smířit s tím, že ji na Ibize čekal Ivo. A taky se na něj zlobila, že ho před pár dny přistihla s jinou. Nevěděla, že to byla babička Angelica, která kula pikle, aby je na Ibize dala dohromady. Ivo jel do Španělska služebně a Mili tam letěla na požádání Angeliky, aby vyřešila „otázku života a smrti“ jakési přítelkyně staré dámy z vily La Soledad a přivezla jí balíček.

„Ne. Ne. Ne. Nevěřím ti. Nevěřím ti ani slovo. Ne,“ odsekávala Mili, až se za nimi lidé v odbavovací hale ohlíželi.

„Miluju tě“ řekl Ivo, protože jí slíbil, že jí to bude říkat stále. Před časem mu vyčítala, že to říct neumí. „Přísahám ti, že je to pravda, Mili.“

„Říkám ti, že ne. Podívej, je tu jedna žena. Jak jen se jmenuje? Počkej! Podívej. Teresa Durignon Abellová. Vidiš?“ řekla a ukázala na balíček od Angeliky.

„Miluju tě.“ automaticky řekl Ivo. Měl to říct ještě mnohokrát. „Teresa Durignon Abellová je Tessita.“

„Kdo je Tessita?“

„Miluju tě. Tessita je přítelkyně mojí babičky,“ dodal Ivo. Mili mezitím přidala do kroku a vzdalovala se mu. Takhle vyšli až na chodník před halu.

„To vím,“ řekla Mili. „Něco tady pro ni mám. Balíček. Vidiš? To je pro ni.“

„Miluju tě. Ale je tu taková drobnost, Mili. Tessita bydlí v Buenos Aires.“

Milagros se konečně zastavila: „Jak to, že bydlí v Buenos Aires?“

Kolem projížděly autobusy s turisty a taxíky, míjeli je lidé v rozepnutých košilích a krátkých kalhotách, slunce se usmívalo.

„Miluju tě,“ řekl Ivo jako kolovrátek. „Budeš ten balíček musel poslat zpátky do Argentiny, jestli jí ho chceš doručit.“

„Ale ne!“ žasla Mili. „Tak proč mě sem teda babička poslala?“

„Miluju tě. Vymyslela na tebe past,“ šklebil se Ivo.

„Jakže na mě vymyslela past?“ Mili si vrazila ruce v bok.

„Miluju tě. Ano - nastražila past.“

„Ty si děláš legraci. Do háje s tím. Ona mě podfoukla!“ zlobila se Milagros a znovu vykročila. Někam... hlavně pryč od Iva. Ivo jí nestačil. Tlačil vozík s kufrem: „Mili!“

„Co?“ pohodila hlavou Milagros.

„Miluju tě!“ opakoval Ivo a přidal do kroku, aby dohonil Milagros. „Přestaň mi pořád říkat ‚miluju tě‘!“

Ale Ivovi bylo jedno, že vypadá dětinsky. „Milagros, miluju tě.“

Milagros se znovu zastavila uprostřed chodníku a sotva Ivo dorazil, strčila do něj oběma rukama: „Přestaň už s tím miluju tě! Tohle nemůže bejt nápad paní Angeliky, protože ta nikdy nepodvádí.“

Ale Ivo si věděl rady. Zalapal po dechu a ukázal na balíček, který ležel na kufru: „Dobře, tak proč neotevřeš ten balíček?“

„Jak bych ho mohla otevřít, když není pro mě?“ namítla dívka.

„Otevři ho. Je to jediný způsob, jak se přesvědčíš, že ti říkám pravdu.“ vyzval ji Ivo a Mili nakonec uposlechla. Roztrhla obal a sundala víko krabice. Pak z ní vytáhla červené tenisky. Tak kvůli nim letěla přes oceán? „Co je to?“

„Myslím, že ty tenisky jsou pro tebe. Proč si nepřečteš ten dopis?“ řekl Ivo a opřel se o vozík.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ znovu si ulevila Mili, vyndala z krabice psaní, rozložila ho a nahlas četla: „Drahá Mili, Ivo má pravdu, opravdu jsem stará intrikánka. Doufám, že ty tenisky ti padnou. Užij si to na Ibize. Tvoje stará podvodnice!“

Ivo počkal, až Milagros dočte, pak se usmál a zeptal se: „Mili, nepíše se v tom dopise, že tě miluju?“

Ale jeho láska hodila dopis zpátky do krabice, otočila se a prchala po chodníku rychlou chůzí, s hrdě vztyčenou hlavou a se slovy: „Nenávidím tě! Nenávidím tě!“

Ivo málem upadl, protože ztratil rovnováhu, když se mu rozjel vozík na kufr, o který se opíral. Nezbyvalo mu než utíkat za ní a volat: „Mili, miluju tě. Milagros, miluju tě. Miluju tě!“

■

Zahradník Ramón se vloudil do kuchyně a nakukoval své oblíbené Socorro přes rameno: „Hmm, to skvěle voní. Ty jsi tak dobrá, vynikající kuchařka.“ Ale Socorro jen zabručela: „Hm.“

„Děje se něco?“ starostlivě zjišťoval Ramón. Pohyb na čerstvém vzduchu v něm stále probouzel chuť nejen na jídlo, ale i na kuchařku.

„Proč myslíš?“

„Protože jsem ti řek‘, že jsi skvělá kuchařka, a ty to ani nevnímáš. Děje se teda něco?“ bál se ramenatý muž v džínových montérkách.

„Mám starosti. Dělán si starosti o Martu.“

Ramón už měl na jazyku, že řekne - to není nic nového, tvoje dceruška je prostě nezdárná, ale prohlásil pouze: „Neboj se. Marta už je velká holka a umí se o sebe postarat.“

Trochu tím Socorro uklidnil. Usmála se na něj a řekla: „To je jedno. A co ty? Jak se ti vede?“

Ramón opětoval úsměv, ale pak zvažněl. Měl problém s Rockym. „Mně?“ opáčil. „Což o to, mně je dobře. Ale dělám si starosti o holoubka. Vidělas to, ne?“

„Teda, je to padesát milionů dolarů! Terno!“

„Spousta peněz.“

„Hm!“

Zahradník se zamyslel a tiše dodal: „Ale je na tom něco divného. Znenadání se pán a jeho žena dozvědí, že si Rocky vzal jejich dceru, a nic na to neřekli. Nebyl žádný kravál.“

„No, smířili se s tím,“ dobrácky poznamenala kuchařka a nalila do salátu olivový olej.

„Ano, ale v ten samý den, kdy se dozvěděli o té svatbě, se objeví jeho sestra!“ připomínal její přítel zahradník, jako by se nestaral o keře a květinové záhony, ale pracoval jako soukromý detektiv.

„Na tom je něco divného. Něco nehraje,“ přiznala Socorro, ale nepřestávala míchat v hrnci na plotně.

„Ano, něco je tu moc podezřelé,“ souhlasil Sherlock Ramón.

„Co myslíš?“ otázala se kuchařka

„Že na něho nastražili past,“ tajemně vysvětloval zahradník a přimhouřil oči.

■

Jakoby na potvrzení jeho slov se ve firemní kanceláři rodiny di Carlo sešel Federico s údajnou Rockyho sestrou, kterou si pro tenhle účel najal.

„Všechno je připravené, každý detail,“ hlásila Romina. Měla na sobě červené šaty. Byla už postarší a v její tváři se dal číst nelehký osud.

„Dobře. Kde to bude?“ zeptal se Federico.

„Na diskotéce.“

„Nemohlas najít lepší místo?“ Federico se zatvářil kysele. Neraď řešil své soukromé nepříjemnosti veřejně. Diskotéka byla plná lidí, kteří ho znali a kteří znali Victorii i Rockyho.

„Trval na tom a já jsem si myslela, že bych mu neměla odporovat,“ obhajovala se Romina.

Federico mávl rukou a podával jí svazek klíčů: „Dobře, tak teda na diskotéce. Tady jsou klíče od mého bytu.“

„Vy to necháte v mých rukou?“ zeptala se.

„Ano, chci tu správnou scénérii,“ řekl Federico a vzal do ruky nějaké doklady.

„Smím vám něco říct?“ zeptala se ještě Romina.

„Ano...“ neochotně odpověděl, skrývaje, že jej ten hovor už unavuje. Romina se nadechla a odvážně oznámila: „Nikdo jiný nebude nikdy vaši dceru miloval tolik jako tenhle muž.“

Federico se zasmušil. „To má být rada?“

„Žádná rada, jenom můj názor.“

Di Carlo pokýval hlavou, zamračil se a po chvílce úvah řekl: „Moje milá, s prací, jakou děláš, rady rozdávat nemůžeš.“

Ale Romina se za své řemeslo nestyděla: „Pracuji s muži a vím, co říkám. On ji opravdu miluje. To, co děláte, je špinavost.“

Byla to poněkud ostrá slova, ale Federico byl zvyklý i na horší. Jako pravý obchodník se nerozčiloval a jenom řekl: „Neplatím ti, abys mi kázala o morálce.“

„Dobře!“ odpověděla spokojená Romina. Co měla na srdci, to řekla. „Doufám, že toho nebudete litovat.“

„Litovat toho?“ zasmál se Federico. „Dneska je nejšťastnější den mého života! Dneska se moje dcera začíná rozvádět s tím imbecilem!“

■

Rocky s Victorií seděli na pohovce, nohy a ruce něžně propletené, jako to bývá mezi milenci... a mezi novomanželi. Ale Victoria se netvářila nijak šťastně.

„Co se děje?“ zeptal se Rocky.

„Nic,“ odpověděla jeho žena.

„No tak, vidím, že se něco děje.“

„Ne, když říkám, že se nic neděje, tak se nic neděje a tečka!“ vrtěla hlavou blondýnka.

„Sí, tak já přestanu dýchat a opravdu se nic dít nebude,“ řekl Rocky, dal si ruku přes ústa a vytřeštil oči, jako když se dusí.

Victoria mu ji honem strhla, aby si neublížil: „Ne, ne! Nedělej hlouposti! No tak, přestaň!“

Rocky se zazubil. „Dobře, tak mi řekni, co se děje.“

„Jde o tvou sestru. Něco na ní je...“ přiznala Victoria a zahleděla se na ruce, jako by se styděla, že mu něco takového říká.

„Jo, spousta peněz,“ lhostejně opáčil Rocky.

„To není legrace,“ usměrnila ho dívka, která ve spoustě peněz vyrostla, a tudíž věděla, co se s lidmi může stát, jestliže najednou zbohatnou.

„Dobře, co je teda s mojí sestrou?“ podvolil se Rocky. Ted' už se jeho žena konečně přiznala k obavám: „Já nevím, ale nechci, abys tam chodil. To je ono! Prostě nechci!“

„Nechceš, abych tam šel?“

„Ne.“

„Dobře. Nevadí. Zavolám sestře, tu schůzku zruším a nikam nepůjdu. Spokojená?“

Jenomže takhle jasně to Victoria nechtěla. Když viděla, že Rocky kvůli ní opravdu nikam nepůjde, změnila názor a trochu zmateně řekla: „Ne, nejsem spokojená. Nejsem. Nechci, abys tam šel, ale myslím, že bys tam měl jít.“

„Tak o co vlastně jde? O zlou předtuchu?“ vyzvídal Rocky. Položil jí dlaň na hřbet ruky a pohládl ji.

„Já nevím. Nevím. To je jedno. Ale jít tam musíš.“

„Jseš si jistá?“

„Ano. Je to přece naše budoucnost.“

Rocky se odvážil zafilozofovat: „Líbí se mi, když mluvíš o naší budoucnosti. Máme společnou minulost, přítomnost i budoucnost.“

„Miluju tě,“ řekla Victoria a políbila ho.

„Já tebe taky,“ stačil říct ještě před polibkem.

■

Ivo a Milagros jeli po Ibize v otevřeném žlutém kabrioletu. Mili si vychutnávala atmosféru ostrova turistů, nechávala se ovívat proudem teplého vzduchu, přivírala šťastím oči, ale jakmile se jí Ivo pokusil dotknout, stačila mu uhýbat. Dojeli až před hotel, zapsali se a šli po chodbě ke svým pokojům

„Tohle je náš pokoj,“ řekl Ivo a zastavil se.

„Tvůj pokoj, nebo můj?“ upřesňovala Milagros.

„Tvůj, puso. Můj je 346.“

„Nehraješ tu na mě nic, že ne?“ zvedla obočí Mili. Znala Iva a počítala s tím, že pronajal společné ubytování.

„Ne. Moje zavazadla jsou vevnitř. Chceš jít a podívat se?“ zkušeně odpověděl blondýn.

„Nechci. Nikdy bych do tvého pokoje nešla,“ trucovala Mili. „A kde jsou teď moje zavazadla? Někdo by je mohl ukrást.“

„Neboj se, poslíček je už nese nahoru,“ uklidnil ji Ivo.

„Díky. Měj se fajn. Uvidíme se,“ řekla Milagros, odemkla a vešla do svého pokoje. Ale ještě než stačila zavřít, Ivo se ozval: „Mili!“

„Ano?“ zeptala se a vystrčila hlavu ze dveří.

„Zítra ráno tě vzbudím brzo. Projedeme se po ostrově. Ano?“

Milagros se zatvářila trochu znechuceně. „No. Já nevím. Promyslím si to. Škoda že s tebou nepřišla ta tvoje architektka. Dostal bys tady postel velkou jako království.“ Narážela na poslední Luisiny intriky. Ivova matka dohazovala synovi jednu mladou architektku, aby ho zbavila Milagros.

Ale Ivo se jen usmál a ten den snad už postě řekl: „Miluju tě.“

Na diskotéce dole ve městě bylo zase plno, ačkoliv to v zásadě nebyla diskotéka, ale tančírna s živou hudbou. Lidé si dělali pohodlí na židlích, tancovali, jedli, popíjeli, tleskali hudebníkům, bavili se způsobem, který jim byl nejbližší. U baru seděli „sourozenci“ Romina a Rocky. Šťastnému zbohatlíkovi zachutnalo červené víno a Romina ho v tom řádně podporovala.

„Co uděláš s těmi penězi, Rocky?“ zeptala se mezi řečí.

Rocky se nepřestával pohupovat v rytmu hudby: „S penězi? Mám plán.“

„Jaký plán?“

Řidič Rocky se zatvářil vážně jako bankéř z Buenos Aires a vysvětloval: „S Ramónem máme v úmyslu založit řetězec různých společností. Jednu firmu s potravinářským zbožím, maxikiosky, rozšířit síť prodejen párků v rohlíku po celé Jižní Americe...“

Rominu to rozesmálo: „Ne, hele, promiň, ty tomu vůbec nerozumíš. S tolika penězi přece vůbec nemusíš pracovat.“

„A co chceš? Abych žil z úroků? Aby ze mě byl flákač?“ podívoval se Rocky.

„Promiň, ale žít z úroků neznámá být flákač.“

„Ale hodně se to tomu podobá. Mně se líbí pracovat, být v pohybu, v kontaktu s lidmi. Mám práci rád. Samozřejmě mám taky rád dobrý víno, hezký místa, ale pracovat budu vždycky.“

„Teda kdybys měl opravdu rád hezký místa, tak bysme nebyli tady,“ škádlila ho Romina. Začínal jí být sympatický. Sympatičtější než chleboďárce Federico, to na každý pád.

„Ne, diskotéka je klasika,“ bránil svůj oblíbený podnik Rocky. „Sem chodit musím. Tady jsem začínal. Tady je mi dobře.“

„Dobře. Připijeme si na to,“ pozvedla sklenku Romina.

„Připijeme na to!“ jásal mírně opilý Rocky.

„Správně! Připijeme na to!“

„Tak do toho!“

„Na zdraví!“ přidal se Rocky, a když dopil, znovu si nalil. „Ještě trochu. S dovolením.“

„Rocky, nepil jsi už příliš?“ starostlivě poznamenala jeho „sestra“, jako by začínající velký flám chtěla na poslední chvíli zastavit.

„Příliš? Ne. Proč?“ divil se Rocky. „Jen jsem šťastnej. Víš proč?“ Nečekal na odpověď a řekl jí to sám: „Mám ženu, která mě miluje. Našel jsem ztracenou sestru. Mám peníze. Mám všechno, co chci.“ A po každé větě políbil Rominu na tvář. Byl opravdu roztomilý.

„Dobře, další přípitek!“ podvolila se mu.

„Na zdraví!“ zvedl sklenku Rocky.

V tu chvíli zazvonil mobil. Někdo volal Rominu. Omluvila se Rockymu a udělala pár kroků stranou, aby si mohla nerušeně promluvit. Byl to Federico.

„Všechno v pořádku?“ zjišťoval po telefonu z vily La Soledad.

„Skoro,“ dvojsmyslně odpověděla Romina.

„Dobře. Za dvě hodiny budu s Vicky v bytě,“ oznamoval Federico.

„Dobře, bude tam,“ s těžkým srdcem oznamovala Romina.

„Nezklam mě!“ varoval ji Federico.

Věděla, že starý pán může být velmi nebezpečný, a proto jen dodala: „Nebojte se.“ Pak se vrátila k Rockymu, aby dohrála špinavou hru, na kterou se dala najmout. Číšník mu právě přinesl další láhev výborného argentinského červeného z Mendoza, ročník 96. „Vino!“ zajásal Rocky. Děkuju ti, Raúle.“

„Další sklenička pro štěstí?“ zeptala se Romina, když si přisedla.

„Ne, sklenička bude ta samá,“ usmíval se na ni rozjařeně Rocky. „Jenom si ji doliju.“

„Dobře. Jen si dej.“

Rocky ji znovu políbil na tvář: „Díky, jsi hodná sestřička.“

■

Federico se doma rozhlédl po hale a za velkým květináčem s palmou objevil Bernarda: „Proč jsi tu poslouchal?“

„Neposlouchal jsem, pane. Jen jsem to tady upravoval,“ bránil se komorník, ale přesvědčivě to neznělo.

„Tím líp pro tebe, protože jinak - však víš,“ varoval ho pán domu a odcházel po schodišti do svého pokoje jako nasycený indiánský bůh z obětiště.

Ale zkušný Bernardo teď měl už jasno. Otočil se a tiše si řekl sám pro sebe: „Je to léčka...“

■

Romina stála nad postelí, kde ležel opilý a spící Rocky mezi dvěma mladými veselými dívkami. Jeho domnělá, zrádná „sestra“ jim nařizovala: „Dobře, děvčata, víte, co máte dělat. Hned jak uslyšíte, že se otevírají dveře, rozehrajte to.“

„Ano, jasně,“ s radostí přikyvovaly dívky. Tohle byla zábava podle jejich gusta. Nemusely skoro nic dělat a dostaly za to slušné peníze.

„Až bude po všem, zavolejte mi na mobil. Tady máte klíče,“ pokračovala Romina

„Sí, sí, potom ti zavoláme,“ souhlasily dívky. Jedna byla černovlasá, druhá dohnědá, obě zatím oblečené stejně jako Rocky.

„Odveďte dobrou práci a budou peníze navíc,“ řekla na rozloučenou Romina a šla.

■

Komorník Bernardo se na poslední chvíli snažil všechno zachránit, ale vyšší moc mu to nedopřála. Stačil ještě přivolat Victoru. „Slečno Victorie, musím s vámi mluvit!“ A když k němu přišla, řekl: „Musím vám sdělit něco moc důležitého. Protože, víte, to, co jsem viděl... slyšel...“

„Co?“ divila se, proč jindy tak dokonalý Bernardo mluví najednou zmateně.

Ale vtom se komorníkovi za zády ozval Federico: „O co jde, Bernardo?“

I Victoria se znovu zeptala: „Co se děje. Bernardo?“

„Ehm, nic, nic. Taková pitomost,“ vymlouval se komorník, protože před Federikem otevřeně mluvit nemohl. „Jenom jsem se vás chtěl zeptat, jestli zítra budete snídat v jídelně, nebo ve vaší ložnici.“

„Budu snídat v jídelně tak jako obvykle, Bernardo.“

„Dobře. Omluvte mě,“ uklonil se komorník a couval pryč. „Šlo jenom o tohle. Omluvte mě.“

„Co se to s tím chlapem děje, tati?“ zeptala se Victoria.

„Ale nic, je prostě nějaký divný. A vlastně... chtěl jsem původně mluvit s tebou.“

„O co jde, tati?“

Federico začal hrát nacvičené divadlo: „Nemůžu najít klíče od toho bytu, kde jste se scházeli. Vy dva. Tvůj manžel a ty.“

Victoria sklopila zrak a stydlivě se otázala: „Aha, ano, chápu. Odpustil jsi mi už?“

Otec předstíral zmoudření: „Jsi moje dcera, samozřejmě že ano.“ A zatímco si Victoria oddechla, zazvonil v otcově kapse mobil. Federico ho vytáhl a zapnul: „Haló? Ach, ano, pane Manolo. Co? Ne, nejsou tam žádní nájemníci. Jste si jistý? Dobře, hned tam budu.“

„Co se děje?“ zeptala se novomanželka Victoria.

Federico schoval mobil a naoko lhostejně vysvětloval: „Hlídač toho domu. Povídal, že z bytu je slyšet hudba a že se tam nějakí lidé smějí a povídají si. Musím jít a zkontrolovat to.“

To však Victorii zajímalo. Požádala Federika: „Vadilo by ti, když tam půjdu s tebou?“

„Ale ne, drahoušku, vůbec ne, naopak,“ přiznal její otec. Dostal dceru přesně tam, kde ji chtěl mít.

■

„Brouku! Drahoušku!“ naléhaly dvě dívky na spícího, opilého Rockyho. Ležel mezi nimi na posteli, od pasu nahoru byl nahý, protože mu svlékly košili. Dívky byly sice ještě oblečené a nadšeně ho hladily a líbaly, zvláště ve chvíli, kdy se rozletěly dveře a dovnitř se vřítel Federico. Hned za ním vešla do pokoje i Victoria a zděsila se.

„Ne, ne, nedívej se, ne!“ zvolal její otec a zakryl jí dlaní oči.

„Ach, Morgane!“ stačila Victoria vykřiknout, ale otec ji už vlekl zpátky na chodbu.

„Nedívej se, dítě! Je to zvrhlík!“

Zavřel dveře. Rocky spal jako nemluvně. Dívky se rozesmály. Ten chudák v posteli netušil, co se právě stalo.

■

Luisa vedla Victorii za ruku, jako by její dcera byla nemocná. Ale Victoria už nebyla rozčilená, už zůstala jen bezradná. Posadily se na pohovku a Luisa spustila konejšivou litanii: „Muži jsou všichni stejní, dítě. Kdybys měla plakat pokaždé, když tě podvedou...“

„Byly tam s ním dvě holky, mami. Dvě,“ zavzlykala blondýnka.

Luisa ji hladila po hlavě. „No, já opravdu nechápu, co na tomhle člověku vidíš tak mimořádného.“

„Já nevím. Ale tolik jsem se styděla, mami.“ Victoria byla najednou jako malá. Její dospělé chování se ztratilo v nenávratnu. Potřebovala se o někoho v těžké chvíli opřít a rodiče byli nejbližší. Jak by mohla tušit, že to zosnovali právě oni...

„A co se ještě stalo?“ pokrytecky vyzvíдалa Luisa.

„Nic. Já nevím. Jenom si pamatuju, že mě otec odtamtud vyvedl. Nic víc.“

„Vidíš, udělal chybu!“ pokračovala matka. „Měl toho chlapa zabít, ustřelit mu hlavu, tomu zrádci, tomu nechutnému *machovi*, tomu zvrhlíkovi!“

Victoria ale ještě tak jasno neměla: „Ale to snad ne...“
„Jenom ho nelituj. Hlavně kvůli tomu chlapovi neplač. Chudinko.“ Luisa znovu pohladila dceru. Už dlouho ji neměla v moci jako právě nyní.
Vtom přišel komorník Bernardo a suchým hlasem oznámil: „Paní, zavolal jsem právníka, jak jste přikázala. Přijde ještě dnes.“
„Dobře,“ netrpělivě mávla rukou Luisa, aniž se na něj podívala. „Připravte dost kávy. Bernardo. Bude to dlouhý den.“
„Ano. Už je jí lépe?“ dovolil si otázku.
„Ano, ano. Jděte,“ málem ho odstrčila Luisa. Nesnášela, když se personál pletl do jejích osobních věcí. Obrátila se znovu na dceru: „Jsi připravena, drahoušku?“
„Jsem.“ vzlykla Victoria a vstala, aby odešla do svého pokoje. „Rozvedu se.“
Luisa se za ní smutně dívala, ale když osaměla, usmála se, zamnula si ruce a řekla si pro sebe: „Musím uznat, že to Federico udělal dobře.“

■
Zanedlouho se do prázdné haly vpotácel nešťastný Rocky. Kravatu měl na půl žerdi a po tvářích stopy rtěnky od falešných polibků. „Ach, moje hlava...“

V tom stavu ho objevil komorník. „Rocky!“
„Bernardo?“ unaveně zaskřehotal řidič a opilecky klopýtl. Komorník ho ještě včas chytil.

„Hochu!“ káral Rockyho.
„Co?“ sténal nešťastník v kocovině, která byla silnější než vůle k životu.
„S tebou není nic jiného než starosti. Vždycky jsem si myslel, že jsi idiot. Ale ty nejsi idiot.“

„Ne?“ divil se Rocky.
Bernardo se nadechl k horšímu výrazu, ale pak řekl jen: „Ty jsi pitomec!“

■
Ivo s Milagros se toulali po Ibize. Skoro odevšad se mohli kochat pohledem na moře, na plachetnice, lodičky, tankery a motorové čluny, na spoustu spokojených lidí, kteří se hřejí na slunci. A tak se hráli s nimi.

Na jedné takové vyhlídce slyšela Milagros vyznání, kterému konečně uvěřila. Ivo k ní promlouval, zatímco hleděla na moře... „Moje srdce je zamilované. Copak nechápeš, že tě miluju? Že bez tebe zemřu? Že jsi to nejlepší, co mě v životě potkalo? Že bych za tebe dal cokoli? Že bez tebe nemám chuť žít? Že jsi to nejdůležitější na celém světě, co vůbec mám? Nechápeš to?“

A pak už se Milagros nebránila.
Políbili se. Zase byli spolu.

■
Hodinu poté se ocitli ve starém přístavu a prohlíželi si pevnost, „A tyhle hradby Španělé vybudovali, aby měli pod kontrolou lodě, které připlouvaly do Španělska,“ vysvětloval Ivo. Držel přitom Mili kolem ramen.

„Je stará, co?“
„Ano, velice stará. Přes pět set let.“
„Hm... víš toho dost,“ uznala Mili. Byla na Ibize šťastná.

„Teda, mně se vždycky líbily pevnosti. Ani nevím proč...“
„Dají se dobývat,“ vysvětlovala mu dívka.
„Cože?“ žasl Ivo.
„Dobývat pevnosti, to se ti líbí,“ smála se Mili a popošla blíž ke zdem.
„Nerozumím ti,“ bránil se Ivo, ale Milagros se opřela o stěnu z kamene a pokračovala: „Pevnosti jsou pro tebe jako ženy. Další pevnost k dobytí. A já?“
Ivo ji políbil a ukázal na staleté kamení: „Mili, tohle je jenom zed’.“

■

Bernardo se vřítel do kuchyně a přisedl si k Ramónovi. Pak oba seděli za stolem jako za trest. Komorník zašeptal: „Jde za mnou! Přetvařujte se!“

„Ano, přetvařuji se,“ oznámil zahradník.
A už tam byl - Rocky přišel a pozdravil kamarády. Byl v bílém obleku a na krku měl americkou kovbojskou sponu s křídly. Byl nažehlený a vyspalý, připomínal bohatého latifundistu.

„Hola!“ smutně ho pozdravil Ramón. „Hochu, je po něm.“
„Po něm? Po kom?“ lekl se Rocky. Chytil se stolu, aby neupadl. Už myslel na nejhorší, že totiž někdo zemřel.

„Je po tvém manželství,“ pokračoval Ramón.
„Nějaký problém s Victorií?“ vyzvídal Rocky a ani si nesesdl, kdyby musel za manželkou utíkat.

„Máš problémy.“ uvedl věc na pravou míru Bernardo.
„O co jde?“ nechápal Rocky.
„Jak bych to jenom řekl?“ začal Bernardo a zahleděl se do řidičovy nechápavé tváře. „Ve vši úctě, jsi hodně naivní, Rocky!“

„Promiňte, pánové, ale mluvíte o mně?“ divil se Rocky. Pořád se ještě měl za boháče.

„No tak, Bernardo,“ mírnil komorníka Ramón. „Chybu může udělat kdokoli.“
Ale Bernardo se už neovládl: „On udělal dvě! Dvě chyby v jedné chvíli. Byly tam s ním dvě šetky...“

„Cože?“ zděsil se zahradník.
„... chci říct, dvě dámy,“ opravil se majordomus.
„Tak. Ale ničeho se neboj.“ spustil na Rockyho zahradník. „Už jsem ti sehnal právníka. Je to hvězda! Je skvělý!“

„Co? Ty máš problémy, Ramóné?“ pořád ještě nechápal Rocky.
„Ne, problémy máš ty, můj chlípny příteli.“
„Tak co se stalo?“ naléhal Rocky na své kamarády. Seděli u stolu jako dva poškoláci, kteří by nejradši utekli domů, ale nesmějí, dokud neudělají úkol.

Ramón se nadechl a řekl: „No tak. Rocky. Nemusíš nic předstírat. Vím, že tě tvoje Vicky a starej Federico přistihli se dvěma prima holkama.“

„Mě?“
„Ano, tebe a ty dvě děvčata,“ s důrazem zopakoval zahradník Ramón.
„Oni mě přistihli se dvěma holkama?“ zděsil se Rocky a chytil se za hlavu.

„Dvě holky na jedný matraci! A jak si teď myslíš, že tě pán bude brát jako zetě, Rocky?“ ulevil si konečně Bernardo.

A Rocky řekl něco, co v tomhle domě mohl vymyslet jen on: „Dvě děvčata a... kde jsem byl já?“

■

Ivo a Milagros šli ruku v ruce z hotelu na pláž. Ivo měl na sobě ušitý džíny jako šortky a černé brýle, Mili fialovorůžové bikinky a přes boky červený šátek. Ivo tu chvíli využil, aby si něco ujasnil: „Mili, neměl bych se ti omlouvat. Neudělal jsem před chvílí nic špatného.“

„To asi proto, že jsem dorazila včas, ale úmysly jsi měl...“

„Prosím tě, Mili, ta žena pro mě nic neznamená. Ona po mně vyjela a já...“

„A ty co?“ štípala ho do boku.

„Auuu... byl jsem hlupák, byla to moje chyba, ale nezahlasil jsem tě, Milagros.“

Táhla ho za sebou přes silnici na pláž. „Líbí se mi, když připouštíš, že jsi hlupák.“

„Jsem skutečně hlupák,“ souhlasil mladík.

Přišli na pláž a šlapali po vyhřátém písku. Mili bez ohledu na sluníci se turisty řekla: „Dobře, to se mi líbí. Opakuj to stokrát a možná ti odpustím... Neslyším tě.“

„Hlupák. Hlupák. Odpouštíš mi?“

„Ne.“

„Hlupák. Hlupák. Hlupák. Odpouštíš mi?“ zopakoval Ivo. Lidé už se za nimi otáčeli.

„Stokrát,“ trvala na svém dívka a rozhlížela se, kde by si lehli.

„Hlupák, hlupák, hlupák, hlupák, *tonto*...“

Došli na hezké místo, kde měli trochu soukromí, pokud se tak dá říkat dvěma metřům, které je dělily od nejbližších návštěvníků pláže. Rozprostřeli deku a posadili se.

„Hlupák,“ řekl Ivo.

„Devadesát osm,“ počítala Mili.

„Hlupák.“

„Devadesát devět.“

„Hlupák.“

„Sto.“

Ivo se k ní naklonil, „Teď mi odpouštíš?“

„Odpouštím ti,“ řekla Milagros a začala si odvazovat šátek z boků. Ivo už se nakláněl, že ji políbí, ale vtom zbystřil: „Mili?“

„Co?“ zeptala se.

„Když ti něco ukážu, nebudeš si to špatně vykládat?“ přitiskl se k ní ramenem a hleděl někam před sebe.

„Záleží na tom, co mi ukážeš,“ řekla Milagros, a když pokynul bradou ve směru, který ho zajímal, Mili poslechla a hned nato se chytila za pusku: „Jeje! Ona ukazuje prsa! To není možný! No, aspoň nevypadají špatně. Podívej támhle, támhle ty jsou povislý, pořádně povislý! Tomu se mi nechce věřit.“

„Na Ibize je to normální,“ svěťácky poznamenal Ivo.
„Opravdu?“ ujišťovala se Milagros.
„Ano, nikomu to nevadí, je to fajn.“
„Tady jsou opravdu moderní,“ přikyvovala Mili. „Hm, ale támhleto vypadá dobře. Jenže... Jsou opravdu zvrhlí! Je to odporný!“
Ivo se jejím poznámkám potutelně usmíval. „Mili. proč to taky nezkusíš?“
„Děláš si srandu?“ praštila ho dívka z kláštera pěstičkou do holých zad. „Ale copak?“
„Tys něco pil?! Zbláznil ses, *hombre!* Potulovat se tu nahý?“ bránila se Milagros.
„Tady to nikomu nevadí, je to normální,“ dobíral si ji Ivo.
„Zvrhlíku. Ne!“
„Zbaběle!“
„Hele, já nejsem zbabělec, ano?“ durdila se Milagros. „Zbabělec,“ posmíval se jí.
„Ne, nejsem, jenomže...“
„Zbaběle. Pěknej zbabělec.“
Milagros to už nevydržela. Musela vstát. „Takže zbabělec?! Dobře! Tak teda zírej,“ řekla a rozběhla se do vln. Skočila do vody, udělala pár temp, a když byla po krk ve vodě, sundala si podprsenku a zamávala na Iva. Vystřelil jako šíp a vmžiku byl u ní. Zakryl ji celým tělem, i když z ní byla vidět jenom hlava, rozpráhl ruce na její ochranu a kryl ji. Rozhlížel se kolem sebe, jestli ji někdo neokukuje. Milagros se dobře bavila... byla na Ibize a byla s Ivem šťastná.

KAPITOLA III

Milagros je na prahu smrti

V životě Milagros a Iva se čas od času objevují noví lidé. Jedním z nich je Fabrizio, bratr Ivovy někdejší manželky Florencie a Mariny, který mladíkovi z vily La Soledad nedokáže odpustit, jak zle se zachovali k jeho sestře, a chce se pomstít. Vystupuje pod falešným jménem, říká si Daniel... a zamiluje se do Milagros... Federico a Luisa dál zápasí se svými aristokratickými předsudky, ale blíží se den, který má ohrozit celou jejich existenci. Nepřátel je příliš mnoho... A Lina se chystá na svatbu s Bobbym. Jenomže vtom se stane neštěstí...

Už byli dávno zpátky z Ibizy, na klidné, smířlivé chvíle na plážích ostrova lásky zbyly jen vzpomínky. Vrátili se domů a znovu je pohltil kolotoč intrik, nenávisti a lidské zloby. Jeli v červeném kabrioletu ven z města a Ivo se snažil Milagros rozptýlit a uklidnit.

„Mili, nemůžeš mě pořád odsuzovat za moji minulost.“

„Nech toho, jsi jak zpěvák z diskotéky,“ odpověděla Milagros. Byl jako kolovrátek, pořád dokola to samé...

„Přestaň si ze mě utahovat,“ bránil se Ivo. Řídil auto, ale pořád střídal pohled dopředu s krátkým pohledem na milovanou dívku po boku.

„Tak jo, dobře, dobře...“ zarazila ho Mili. Ivo byl takový, jaký byl, ženy o něj měly zájem, s tím se smířila, i když by mu nikdy nedovolila, aby ji kvůli tomu podváděl.

„Všechny ty holky už dávno patří minulosti... Já...“ řekl, jako by četl její myšlenky, a znovu se na ni dlouze zahleděl, přestože se měl věnovat řízení a silnici před sebou.

„Radši buď zticha...“ mírnila ho Mili a zaklonila hlavu, aby se nechala ovívat proudícím vzduchem. Zavírala při tom slastně oči.

„Víš, jednou věcí jsem si ale naprosto jist,“ obrátil se Ivo k dívce.

„Jakou?“ řekla Mili.

„Dám ti teď velkou pusy, abys věděla, jak moc tě mám rád, a ty mi odpustiš a dáš mi šanci... Podívej se na mě...“ naléhal.

„Ne...“

„Podívej se na mě... Mili...“ vyzýval ji zamilovaný mladík, otočil se k ní a sklonil se, aby ji políbil... ale v tu chvíli se ozvalo skřípění brzd autobusu, který jel proti nim a jemuž se Ivo připletl do cesty. Pak následoval hvízdot pneumatik odíraných o asfalt, náhlá, neskutečně hlasitá rána, tříštění skla a zoufalé vytí klaksonu.

■

V nemocničním pokoji ležela na jednotce intenzivní péče mladá pacientka. Byla připojena k přístroji, který za ni dýchal, a k dalším přístrojům, které sledovaly její srdeční činnost a hlídaly její zdravotní stav. Ležela bez hnutí, byla v bezvědomí, ale vypadala, jako by spala. Monitor nad její hlavou ukazoval zrychlený, ale pravidelný tep jejího srdce... ale pak se na něm náhle místo rytmicky opakovaných křivek objevila zlověstná, rovná čára... Čára smrti.

■

Milagros byla oblečená jako Cholito: obráceně nasazená baseballová čapka, pružované tričko s krátkým rukávem a pod ním bílé tričko s rukávem dlouhým, roztrhané džíny, plátěné tenisky a kolem boků uvázaná mikina. Kráčela snovou krajinou bez lidí, bez stromů, keřů a budov, jen v jakési mlze... a v té mlze objevila vysokou, důstojnou postavu, která tam stála a očividně na ni čekala...

„Šelmičko?“ zeptala se Milagros.

Pak přistoupila blíž a poklekla před postavou svého Boha, jehož ruce se v tu chvíli rozpráhly k žehnajícímu, všeobjímajícímu gestu, aby pak položily dlaně na pokorně se sklánějící hlavu dívky.

■

Lékaři v tu dobu zápasili nad jejím nemocničním lůžkem se smrtí. Dívka jim odcházela pod rukama, přístroje stále jen věstily exitus. Zlá čára a deprimující vysoký tón. Snažili se ze všech sil probít její srdce k životu pomocí elektroimpulzů, masírovali jí hrudník, tiché a strohé příkazy a horečnatá činnost plnily místnost...

„Ještě jednou... Připravit... teď!... Ještě... Ještě... Ted!... No tak, no tak, no tak!... *Caramba!* Přišli jsme o ni!“

Zdálo se, že je po všem. Lékaři svůj souboj se smrtí prohráli.

Ale jen zlomek vteřiny poté, kdy přestali a smutně hleděli na mrtvou dívku, změnily náhle přístroje signalizaci. Táhlý vysoký tón se proměnil v pípání jako u čerstvě vylihnutého kuřátka. Na monitoru se čára nejdřív mírně zavlňila a pak impulzy zesílily a nabíraly původní podobu...

■

Lina stála v pokoji staré dámy Angeliky, vzlykala a slzy jí tekly po tvářích. Nedokázala se ovládnout, byla nešťastná, zoufalá, připadala si ztracená. „Cože? Měli nehodu? Mili s Ivem?“ zděsila se Angelica.

„Ano...“,“ úpěla motýlková Lina.

„A jak jim je...? Přestaň brečet a mluv!“ vyzývala ji Miliina babička.

„Pan Ivo je v pořádku, za chvíli ho přivezou domů“,“ přerývaně vysvětlovala služka.

Angelica se držela oběma rukama hrany stolu. Bezděčně upravovala krajkový ubrus: „A Mili?“

„Nemůžou ji najít“,“ řekla Lina.

„Jak to, že ji nemůžou najít?“ zděsila se stará dáma. Ale pořád ještě zachovávala důstojnost. Dosud se ovládala. „Kam ji odvezli?“

„Já nevím.“ vzlykala Lina. Motýlek, který jí držel vlasy nad čelem, byl zplihlý. „Rocky ji jel s Bernardem a Glorií hledat, podívat se po nemocnicích, ale...“

Angelica už to taky nevydržela. Vyhrkly jí slzy a tvář se stáhla nesnesitelnou, ostrou bolestí. „Bože můj! Moje holčička ne... Moje holčička ne, moje holčička ne!“

■

Sestra Estela se skláněla nad lůžkem Milagros. Mili už byla při vědomí, měla jen odřené čelo a zavázanou levou ruku. V polosedě odpočívala na lůžku, už nebyla na přístrojích a zasmušile se dívala před sebe. Nebyla už ani na intenzivní péči, ale v samostatném pokoji, který kromě její zelené plátěné košile ničím nepřipomínal nemocnici. Vypadalo to tam jako doma v ložnici: veselý barevný obraz ve zlaceném rámu, záclony, koberec...

„Doktoři to vůbec nechápou. Říkají, že něco takového nikdy neviděli... Už mysleli, že jsi mrtvá... Tak a je to“,“ řekla sestra a napřímila se nad upravenou postelí zraněné dívky. „No podívej se, jsi tady... Jednu chvíli jsi dokonce křičela ze spaní. Volala jsi nějakého... Iva, nebo tak nějak. Nechtěla jsi přestat, dokud jsme ti neřekli, že je v pořádku.“

„Šelmička...“,“ hlesla pacientka.

„Prosím?“

„To můj Šelmička mě zachránil.“

„Jaká, jaký... Šelmička?“ divila se zdravotní sestra.

„Pánbůh... je to můj kamarád.“

„Tak o tom vůbec nepochybuju“,“ usmála se Estela. „Teď si chvíli odpočiň, hned jsem tady.“

„Slečno!“ volala na sestřičku mířící ke dveřím Mili. Ta se k ní otočila: „Žádná slečna... jsem Estela,“ usmívala se na ni zhruba stejně mladá dívka v sesterském stejnokroji.

„Estelo... já chci odsud pryč.“

„Ty můžeš jít leda tak do koupelny, a to ještě s mojí pomocí,“ vysvětlovala sestra a pokládala ji zpátky na lůžko. „Bud“ trpělivá, nějakou dobu to se mnou budeš muset vydržet... Jo... a mohla bys mi říct, proč jsi neměla připnutý bezpečnostní pás?“

Než Milagros stačila odpovědět, přišel ošetřující lékař. Usmál se, když viděl, že je pacientka v pořádku, ale ještě se zeptal sestry:

„Jak to nyní vypadá. Estelo?“

„Zlepšuje se to. *Fantástico*, pane doktore,“ odpověděla sestra.

„No... vidím, že už je ti líp,“ povzbudivě se usmál na svou pacientku lékař.

„Ano, děkuju vám.“

Doktor zavrtěl hlavou: „Kdepak. Mně neděkuj. Myslím, že se ti dostalo pomoci jiného druhu.“

Sestra poznamenala: „A pak, že zázraky nejsou.“

„To moje Šelmička,“ zasněně řekla Milagros.

„Kdo je to Šelmička?“ zeptal se lékař, protože si pod tím slovem neuměl nikoho představit.

„Pánbůh,“ objasnila mu Estela. „Přátelí se s Pánembohem.“

„Aha,“ chápavě přikývl doktor.

■

Bývalá chovanka místního kláštera, Miliina kamarádka Gloria seděla na lavičce před klášterem a plakala: „Ne, já se nemůžu uklidnit. Po Mili jako by se slehla zem. Co se jí mohlo stát, proboha?“

Vedle ní seděli dva lidé. Oba se léta podíleli na její výchově. Mohla se k nim i dnes vracet pro útěchu a pomoc.

„Glorie, musíš to brát z té lepší stránky,“ uklidňoval ji otec Manuel. „V žádné márnici se neobjevila, to znamená, že je naživu, chápeš?“

A sestra Catalina, zvaná Boubelka, se přidala: „Já jen nechápu, jak mohla zmizet z místa té nehody, otče.“

Gloria si utřela slzy z tváří a vysvětlovala: „Jeden řidič kamionu říkal, že viděl nějaké auto, jak někoho odváží. Ale já nevím, jestli to byla ona.“

„To by ale znamenalo, že ji zachránili, že ji odvezli do nemocnice, Glorie,“ řekla s nadějí v hlase Boubelka.

„Samozřejmě,“ souhlasil rozvášněný otec Manuel. „Pánbůh by nás neopustil a Cholito určitě ne. Buď klidná, buď klidná.“

V kuchyni vily La Soledad vládla černá nálada. Sloužící se tam sešli, aby dodali jeden druhému naději, ale bylo jim všem smutno.

„Hlavu vzhůru, Bemardo,“ řekl Ramón komorníkovi, zhroucenému v židli u stolu. „Však ona se někde objeví.“

„Glorie má pravdu,“ souhlasil Rocky. „Pokud se zatím neobjevila, tak to znamená, že je živá.“

„Ano,“ přitakal Ramón. „Sice možná zraněná, ale živá,“

„Kéž by!“ zasténala Lina. Byla k neutišení.

„Celou dobu se za ni modlím,“ řekla kuchařka. Seděla vedle zničeného Bernarda. „Moje svatá Panenka umí dělat zázraky.“

„Určitě se někde objeví,“ dodal Rocky. „Ta holka má tam nahoře kamarády.“

Lina zavzlykala a řekla to, čeho se všichni báli nejvíc: „Jen aby si ji nechtěli vzít k sobě.“

■

Uprostřed noci se Milagros probudila. Lampa na nočním stolku svítila. Mili se s námahou zvedla na lokty a spatřila Estelu, která seděla na židli u dveří a dřímala. „Ty jsi ještě tady?“ zeptala se pacientka.

Sestra Estela vmžiku vyskočila, jako by ji ani na chvíli nepřemohl spánek: „Končím až v šest večer,“ řekla trochu zmateně.

„Ale copak už není noc?“ divila se Mili a pohlédla k temnému oknu.

„Je, ale chtěla jsem zůstat u tebe.“ odpověděla sestra a přistoupila k lůžku nemocné.

„A co tvoje rodina?“

„Nemám rodinu. Měla jsem sestru, ale ta zemřela. Podívej, našla jsem v tvém oblečení telefonní číslo. Chceš, abych na ně zavolala?“

„Zítřka, až zítřka,“ odmítla Milagros.

Ale Estela se ji snažila přemluvit: „Tvoji rodiče o tebe musí mít velkou starost.“

„Jsem sirotek... I když nedávno jsem objevila tátu,“ přiznala se jí Mili.

„A jak jsi ho objevila?“ užasla sestra a přisedla si na kraj postele.

„To je moc dlouhá historie,“ vzdychla Milagros.

Estela se usmála: „A chceš mi ji vyprávět?“

■

V pokoji paní Angeliky se odehrávala srdcervoucí scéna. Stará dáma seděla v koutě vedle postele, svírala v dlaních medailonek a zapřísahala svou Svatou Pannu Osamocenou. Plakala, nedokázala zastavit slzy a zoufalství. „Panenko moje milovaná, ty jsi mě vždycky vyslyšela. Vezmi si mě. Vezmi si k sobě mě. Já už jsem, já už jsem žila dlouho... Ale... zachraň moji Mili. Zachraň Mili, prosím tě. Zachraň moji vnučku... prosím... prosím tě...“

■

Gloria a Lina klečely v pokoji pro služky, opíraly se lokty o lůžko, na kterém spávala Milagros, a tiše se modlily: „Otče náš, jenž jsi na nebesích. Posvět' se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Bud vůle Tvá, jak v nebi, tak i na zemi.“

Dole v kuchyni byla Socorro s Bernardem. Právě zapalovali na stole svíčku. Nemluvili, mlčky seděli za stolem, pak sepnuli ruce a také se modlili. Aby jim Bůh vrátil někoho, koho všichni milovali. Aby jim vrátil Milagros.

■

Mili skončila vyprávění o svém životě slovy: „Vidíš...? Moc toho nemám.“

Sestra Estela vrtěla hlavou: „Jak to, že ne? Máš kamarádky. Máš otce Manuela, o kterém jsi mi vyprávěla. Máš toho přítele, který tě má rád. Máš babičku, všechny ty děti z kláštera...“

„Ano, děti...“, hořkosladce přiznala Mili a zamyslela se.

„No vidíš, jsi velmi šťastná dívka“, povzbuzovala ji sestra Estela.

„Ale nemám lásku, kterou tolik chci“, dodala Milagros a vzdychla.

„No tak, no tak.“ brzdila ji sestra. „Proč raději nemyslíš na to všechno, co máš, a ne na to jediné, co ti schází?“

■

Otec Manuel stál před otevřeným oknem a díval se na starý strom v zahradě. Promlouval skrze něj s Bohem: „Já vím, že Cholino nedělá vždycky všechno tak, jak by měla, Pane. Dokonce ti říká Šelmičko, ale to je jen... to je jen takové něžné oslovení, které pro tebe má. Já vím, že to chápeš a že jí pomůžeš. Jsem o tom přesvědčen.“ Páterova slova zněla upřímně a zdvořile, pokorně a prosebně. Jeho hlubokou meditaci přerušila až sestra Catalina, která pro něj přiběhla a volala: „Otče! Otče! Pojd'te sem, otče! Mám čerstvé zprávy.“

Kněz se otočil. Nevěděl, jestli jsou to zprávy dobré, nebo špatné. Spíš se trochu bál. „Co je? Co se děje? Nechoďte kolem horké kaše, sestro, a mluvte!“

„Víte, proč dneska nepřišel ten... mladý Daniel? Ten učitel tělocviku?“ zeptala se.

„Ne, proč?“

Sestra Catalina ho chňapla za rukáv a vlekla za sebou. „Pojd'te se mnou k telefonu, otče, pojd'te.“

Sestra Estela přišla do Miliina pokoje a vítězoslavně oznamovala, že zatelefonovala na číslo, které našla u pacientky v kapse: „Zavolala jsem Danielovi.“

„Ale ne! Proč? Vždyť jsem přece říkala, že to nechci“, s rozmrzením v hlase namítla Mili.

„To jsi sice říkala, ale není správné, aby se lidi, kteří tě mají rádi, trápili, protože o tobě nic nevědí“, mínila v dobré vůli sestřička, protože nemohla tušit, že Mili toho muže ani moc nezná a že Daniel je ve skutečnosti bratr Florencie. Že je to Fabrizio.

„S dovolením“, řekl o pár desítek minut později Fabrizio a vstoupil do nemocničního pokoje.

„Ahoj, Danieli“, pozdravila ho Mili.

„Ahoj... Nevěděl jsem, že tě baví bourat s autem.“

„Nemluv mi o autech“, řekla Milagros. „Od teďka už budu jezdit jenom na koni.“

„Jsem moc rád, že budeš v pořádku. Zavolali mi teprve před hodinou“, řekl pohledný mladý muž. Sestře Estele se očividně líbil i s třídním vousem a polodlouhými vlasy.

„Tahle drbna to byla“, ukázala Mili na sestru.

„Ta drbna se jmenuje Estela Olivieri. Ráda vás poznávám“, zubila se Estela a podala si s Danielem ruku.

„Daniel Breglia.“

„Těší mě.“

Pak se Fabrizio alias Daniel znovu obrátil na Milagros: „Už jsem mluvil s otcem Manuelem.“

„Tak mu zavolej znova a popros ho, aby nikomu nic neříkal,“ požádala ho dívka.

„Ale proč?“ divil se Daniel.

Milagros natáhla ruku. Rozhodla se, že to raději vyřídí sama: „Půjč mi svůj telefon, prosím.“

Daniel jí podal mobil. Zeptal se ještě, komu teď právě volá. Ale Mili mu to neřekla.

■

Volala do kláštera. Telefon vzala sestra Catalina: „Prosím...? Co...? Mili, drahoušku, jsem strašně ráda, že voláš, jak ti je? Kde jsi, proč jsi mi nezavolala dřív? Ne, Milagros, já nevím, jestli to otec Manuel někomu řekl, na tom nezáleží. Tak dobře, můžeš se spolehnout. Ale řekni mi to nejdůležitější. Jsi v pořádku?“ vyzvíдалa jeptiška, které v tu chvíli spadl obrovský kámen ze srdce. Tak velký, že by to na západě v Andách vyvolalo zemětřesení.

■

Ivo seděl na posteli ve svém pokoji. Když za ním přišla jeho sestra Victoria, malém si jí ani nevšiml. Smutně se díval do prázdna a nebyl schopen mluvit, natož se pohnout z místa.

„Jak ti je?“ zeptala se Victoria, přisedla a chytila ho kolem ramen.

„Nevím... Už se ví něco o Mili?“

„Ne, nic.“

„Jak se to mohlo stát? Jak mohla zmizet, kde je? Jak je možný, že o ní nikdo nic neví?“ divil se Ivo a žádná útěcha mu nemohla pomoci. Sužovaly ho výčitky svědomí a touha po Milagros. Nevěděl, která z těch dvou vnitřních bolestí je horší.

„Uvidíš, že se brzo objeví,“ konejšila ho Victoria.

„Já nevím, co se stalo, nevím to. Na nic si nepamatuju. Jak se mohlo stát, že zmizela, někde přece být musí,“ zapřísahal jí Ivo.

„Klid, Ivo, uklidni se,“ řekla Victoria a přitiskla se k němu z boku. „Slyšela jsem, že ji odvezli, že ji někdo naložil do auta a odvezl ji odtamtud.“

„Ale kam?“

„To nevím. Ale určitě je v pořádku. Jsem si jista, že je v pořádku,“ kývala hlavou blondýnka..

„Jak to můžeš vědět?“ chabě namítal její bratr.

„Protože to cítím... tady,“ řekla Victoria a položila si dlaň na hrud v místě, kde měla srdce.

■

Milagros měla další návštěvu. Tentokrát za ní přijel do nemocnice otec Manuel. Muž, který pro ni v životě hodně udělal a ještě víc znamenal.

„Otče, mně už je opravdu dobře, odvezte mě odsud,“ požádala ho Mili.

„Klid, Mili, klid,“ žádal ji přísný kněz.
„Ale já chci pryč!“ umíněně namítala dívka. Typická Cholito.
„Už brzy půjdeš,“ řekl jí Manuel.
„Vážně?“
„Vážně. Mluvil jsem s lékařem a on mi sdělil, že už tě brzy pustí do domácího léčení. Já jen nechápu, proč nechceš, aby se vědělo, že jsi už vlastně v pořádku,“ divil se kněz a Milagros mu na to odpověděla: „Protože si to nejdřív musím promyslet.“
S tím ovšem tahle spontánní, divoká dívka na otce Manuela nemohla. Lehce zavrtěl hlavou a pokáral ji: „Ale no tak, Cholito, nelži mi. Nikdy jsi přece moc nepřemýšlela.“
„Tak dobře. Můžete to říct Glorii. Ale ať nikomu neříká, kde jsem,“ uznala nakonec Mili.
„Můžeš se spolehnout, Mili, zavolám jí,“ slíbil laskavý otec Manuel. Milagros změnila téma. Chtěla mu udělat radost, tak řekla: „Šelmička se ke mně zachoval moc hezky, že jo?“
Kněz se zatvářil vážně a trochu smutně. „Ano. Lékař mi říkal, že jsi byla několik vteřin mrtvá.“
Mili se zasníla, zavřela oči a usmála se. „Šelmička je přesně takový, jak jsem si ho představovala.“

■

Gloria stála v hale a oběma rukama svírala černé sluchátko. Celá se rozzářila, když říkala: „Opravdu? Otče, nevíte, jakou jste mi udělal radost! Dobře, nedělejte si starosti, nikomu to neřeknu. Na shledanou... Lino!!“ zavolala na kolegyni, která přicházela po schodišti s prachovkou v ruce, ale nijak nepracovala, protože pro samý smutek ani nemohla.
„Co je?“ zabručela Lina Motýlek.
„Mám úžasnou zprávu!“ jásala Gloria.
„Ne, počkej, pomalu,“ varovala ji Lina. „Už našli Mili?“
„Ano...!“
„To ona ti volala?“
„Ne, to byl otec Manuel. Říkal, že je v pořádku, že už je z toho venku,“ zubila se černovlasá dívka.
„To je paráda. Ten Milagrosin Šelmička je nejlepší, on nás slyšel,“ jásala Lina a zahleděla se ke stropu.
„Poslouchej, nikdo to ale nesmí vědět,“ ztišila hlas Gloria a rozhlížela se po hale.
„Proč ne?“
„Protože je to tajemství. Mili nechce, aby o tom někdo věděl.“
„A proč dělá tajnosti? Ani já to nesmím vědět?“ zklamaně žasla Lina.
„Ale jo, ty to vědět můžeš. Proč bych ti to jinak říkala?“ utěšovala ji Gloria.
„No jo, to je fakt,“ uklidnila se Lina Motýlek. „A kde je?“
„V jedny malinký nemocnici,“ odpověděla Gloria. Nahoře na schodišti stál celou dobu Ivo. Slyšel, jak si povídají, proto se nyní už jen zeptal: „Ve který?“

■
„A teď nebudeš dělat nic jinýho než odpočívat,“ říkala v tu chvíli sestra Catalina a pohladila Milagros po hlavě. Byly v pokoji v klášteře, ve stejném pokoji, kde Milagros vyrostla a žila, dokud nezavršila osmnáct let života. Stály tam dvě starodávné postele, komoda a na ní televizor, stolek s květinami, kříž a džbán s vodou. Nyní přišel i otec Manuel.

„Ale prosím tě, já nejsem nemocná,“ odmítala Mili, i když pořád ještě vypadala unaveně, měla propadlé tváře, potměšilé oči a byla bez energie.

„To je sice pravda, ale slyšela jsi pana doktora. Musíš ještě pár dní ležet,“ naléhala jeptiška, zvyklá poslouchat řád.

„Klidně bych mohla hrát fotbal,“ drze namítla Mili, jak pro ni bylo příznačné.

„Jedině ve snu. Musíš zůstat v posteli,“ řekl Daniel, který za ní taky přišel.

„Řeknu ti to asi takhle. Vstaneš z postele, a já tě k ní přivážu,“ varoval ji otec Manuel.

Milagros po nich všech sklouzla pohledem a pak jim odpověděla jednou větou: „Hlavně mě nebijte.“

■
Sestra Estela si prohlížela rozcuchaného blondýna. Nebyl jí nijak zvlášť sympatický, a tak se s ním nemínila moc bavit.

„Ne, už tu není,“ řekla mu příkře.

„Jak to, že už tu není?“ divil se Ivo.

„Odvezli si ji. Lékaři už ji propustili.“

Ivo musel jít za ní po chodbě, aby se mohl ptát. Měla práci, nezastavovala se. „A neodvezl ji náhodou nějaký kněz?“

„Ano, byl tu taky kněz... Ale odvezl ji její přítel,“ řekla Stela, aby měla od dotěrné návštěvy pokoj.

„Její přítel?!“ strnul Ivo.

■
Komorník Bernardo byl na návštěvě v pokoji paní Angeliky. Byl tam za ní soukromě, a tak si dovolil sedět za stolem naproti staré dámě, oblečené v černém. Angelica truchlila nad nezvěstnou vnučkou.

„Tak tohle jsou poslední zprávy. Mili je v pořádku,“ oznamoval jí komorník.

„Já to věděla, já jsem to věděla!“ jásala Angelica, a kdyby tam nebyl Bernardo, hned by ze sebe své smuteční šaty svlékla.

„Jak to, že jste to věděla? Vždyť jsem vám to právě teď řekl, madam,“ trochu natvrdle poznamenal prostoduše Bernardo a posunul si po nose své nemožné oválné brýle.

„Řekla mi to moje nejvěšší přítelkyně, Bernardo,“ lišácky odvětila stará paní.

„Kdo to je?“

„Moje milá Panenka Osamocená. Nikdy jsem se tolik nemodlila,

Bernardo, nikdy,“ přiznala Angelica a zasmušila se při vzpomínce na zoufalství, které se jí zmocnilo.

„Vypadáte velmi unaveně, madam. Měla byste se trochu prospat,“ starostlivěji upozornil komorník.

„Spát? Ty ses asi zbláznil,“ kárala ho stará dáma.

„Jak to myslíte, madam?“ zarazil se akurátní Bernardo jako vždy, když ho někdo odmítl.

„Mili je v nemocnici a já si mám jít klidně lehnout?“

„Vždyť jste celou noc nezamhouřila oko. To přece nejde.“

„Ne, to je mi fuk! Řekni Rockymu, ať mi přistaví auto.“

„Musím vám připomenout, že Rocky už není řidič. Teď je manažer,“ upozornil ji Bernardo s poznámkou o dalším Rockyho dobrodružství.

„Manažeri snad neumějí řídit? Řekni mu, že za chvíli jedeme,“ přikázala mu Angelica a vstala, aby dala najevo, že rozhovor skončil.

„Dobře, ale pod jednou podmínkou,“ řekl Bernardo a také vstal.

„Jakou?“ podivila se stará dáma, že sluha, byť uhlašený komorník, může klást panstvu podmínky.

„Já pojedu s vámi. Chtěl bych vidět svoji neter.“

„A ty sis snad myslel, že tě nevezmu s sebou?“ divila se Angelica.

„Tak já jdu pro Rockyho,“ zastyděl se Bernardo, uklonil se a byl pryč.

■

Milagros seděla se zkříženýma nohama na posteli v klášteře a napjatě sledovala televizní program. Do jejího diváckého soustředění vtrhla sestra Catalina s táčem v rukou: „S dovolením. Nesu ti čajíček a topinky.“

„Už zase?“ odsekla Mili jako malé dítě.

„Doktor povídal, že musíš jíst,“ usměrnila ji mohutná jeptiška, odložila táč s jídlem na postel a koukla se na televizi. „Na co se to díváš?“

„Na telenovelu Chudí a bezejmenní. Hlavní hrdinka ztratila paměť. Ta, co leží v posteli.“

„A chudák holka,“ soucitně pravila sestra Boubelka. „I když - ve všech telenovelách hlavní hrdinka buď ztratí paměť, nebo oslepne, nebo něco takového. Není to moc originální.“

Milagros chvíli pokyvovala hlavou, ale pak zbystřila a řekla: „To je geniální...!“

„Co?“

„Geniální, Boubelko. Prostě geniální!“

■

Bernardo byl ve svátečním obleku. Podpíral Angeliku, která sestupovala po schodišti. Odcházeli z domu, aby navštívili Milagros.

„Klid, madam, klid, ne tak rychle,“ upozorňoval ji obezřetný komorník.

„To ty tady pospícháš,“ bránila se Angelica.

„Já?“

„Ano. Jestli budeme takhle utíkat, tak v nemocnici skončím místo naší Milagros já,“ zavtipkovala stará paní.

„Tak to ne,“ džentlmensky vzal vinu na sebe Bernardo. „Já tam skončím dřív. Pozor na ty schody.“

„Kde je Rocky?“ rozhlížela se po hale Angelica, sotva sestoupili do přízemí.
„Už čeká v autě.“
„Podívejme, kdo to jde,“ usmála se madam Angelica a přivítala se s vnukem.
„Ivo, drahoušku můj. Přišel jsi právě včas. Pojed' s námi.“
„Kam?“ smutně se zeptal Ivo. Byl úplně bez nálady.
„Podíval se na Mili,“ radostně mu oznamovala stará dáma.
„Je v jedné nemocnici. Mám tady adresu,“ oznamoval Bernardo.
Ale Ivo ho gestem zastavil, když tahal lístek s adresou z kapsy. „Ne, Bernardo, to je v pořádku, právě odtamtud jedu.“
„Vážně? Ty jsi tam byl? Jak jí je?“ vyptávala se Angelica.
„Předpokládám, že dobře,“ suše odvětil mladík a strčil ruce do kapes. „Ale vůbec tam nemusíš jezdit, babi, už tam není.“
„Jak to, že už tam není? A kde je?“ divila se jeho babička.
Ivo vzdychl.
„Je se svým přítelem.“

■

Nahoře v jednom pokoji se spolu sešli dva lidé, od kterých by starost o Milagros nikdo nečekal: samozvaná Miliina matka Rosario a intrikánský Damian, který tu Rosi ukrýval před hněvem mafie i rodiny di Carlo. Damian riskoval, ale doufal, že se mu to velice dobře vrátí. Teď tady seděl jako posel všelikých zpráv, tentokrát kupodivu dobrých.

„Už ji našli? Je v pořádku?“, vyhrkla Rosi.
Damian se zatvářil důležitě: „Ano i ne.“
„Já ti vůbec nerozumím, Damiane.“
„Můžeš být klidná. Mili je v pořádku a už ji dokonce pustili z nemocnice.“
„Zaplaťpánbůh, to jsem moc ráda,“ oddechla si Rosario a rozhlížela se po skleničce.
„Akorát že pořád nevíme, kde je,“ řekl Damian.
„Prosím?“
„Naleju ti nějaký drink, udělá ti to dobře,“ pousmál se, když v jejích očích přečetl chuť na něco ostrého.
„Ne, nechci,“ odmítla proti své vůli Rosi. „Jak to, že nevíte, kde je?“
„Milagros odvezli do jedné malé nemocnice blízko místa nehody... Lékaři říkají, že se uzdravila velmi rychle, téměř zázračně... Už ji propustili a ona zase odešla.“
„To nechápu. A kam šla?“ vyptávala se žena, která Miliiny sympatie nadobro ztratila už před časem.
„To právě nevíme.“
„Ach Bože můj, Bože můj...“
„Zdá se, že tu dívku máš ráda,“ zkoumavě šiji prohlížel Damian, jako by byla exemplář z muzea.
„Já nevím, vůbec nevím, proč mi na ní tak záleží,“ rozhodila ruce Rosi.
„Mám takový pocit, že je to tím, žes hrála její matku. Vžila ses do role a teď ji považuješ za dceru,“ moudře se zamyslel Damian a málem se prořekl, že zájem o

Milagros může být kdovíjaký, že jí paní Angelica nechá zdědit slušné peníze a že o Iovově vztahu k Mili vědí v La Soledad snad všichni kromě Luisy a Federika. S Rosi udržoval Damian styk hlavně kvůli náchylnosti k intrikám. „Moc ti schází,“ řekl radši cituplně. „A ještě něco... Jsi opravdu velmi krásná žena.“

■

Ramón přišel do kuchyně za Socorro, ale našel tam jen Linu. S hlavou v dlaních seděla u stolu a nic s ní nebylo.

„Co je to za obličej? Proč jsi smutná?“ vyptával se.

„Ale víš... Moc mi chybí Mili, byla bych ráda, kdyby se už vrátila,“ fňukala Lina a kreslila po dopisním papíře klikyháky tužkou ozdobenou motýlkem.

Ramón se zatvářil otcovsky přísně: „Vrátí se. Nejdůležitější je, že je v pořádku, ne?“

„Já vím, že je v pořádku. A mám z toho moc velkou radost, ale...“

„Ale co?“

„Mám už jenom málo času a budu se vdávat, Ramóné. Zapomněl jsi?“ připomínala Lina.

Ramón se chytil za srdce. „Ne, jak bych mohl. Ale... co to má společného s Mili?“

„Hodně,“ vysvětlovala Lina. „Vdám se a budu žít ve Španělsku. A Španělsko je daleko, musí se tam letět letadlem. No a já měla představu, že ty poslední dny strávím s ní a budu na to mít hezký vzpomínky,“ stýskala si dívka a zase jí bylo do breku.

„Teď musíš myslet hlavně na to, že budeš šťastná. A že budeš mít peníze. Španělsko není zas tak daleko. Když budeš chtít, tak se na nás přijedeš podívat,“ konejšil ji zahradník. Ani on si neuměl představit život bez Milagros... ale ani bez Liny.

„Máš pravdu,“ kývla Lina. „Budu mít hromady peněz. A až se mi bude stýskat, tak sednu na letadlo a hotovo.“

„No vidíš...“

„A víš co? zafňukala znovu Lina a pak vyhrkla: „Jak se znám, tak sem budu lítat aspoň třikrát měsíčně!“

„Psst!“ dal si Ramón prst přes rty. „Ať tě neslyší Bobby, ten by z toho dostal infarkt.“

„To jo... ale, milej Ramóné, chtěla bych využít toho, že jsi tady, a o něco tě poprosit.“

„Pro tebe všechno, drahoušku,“ rozněžnil se zahradník. Ještě štěstí, že tam nebyla Socorro, mohl by mít problémy.

„Víš, moc jsem o tom přemýšlela a...“, opatrně začala Lina. „Víš, byla bych moc ráda, teda... jestli budeš chtít, kdybys mi byl na svatbě za svědka.“

„Vážně?“ řekl polichocený Ramón. „Moc rád ti půjdu za svědka.“

„To je skvělý. Stejně jsi byl kdysi něco jako můj tatínek.“ I Lina už byla doopravdy naměkko. „Chtěla bych ti říct, že... bych byla moc ráda, kdybys byl doopravdy můj táta.“

■
Otec Manuel s Boubelkou stáli na zahradě ve stínu košatého kaštanu a poslouchali Milagros, jež tu byla na procházce. Měla ještě ovázanou ruku a při chůzi se opírala o hůl.

„Vysvětlila jsi mi to už třikrát, ale mně to stejně pořád připadá šílené,“ bránil se kněz.

Ovšem v hodné sestře Catalině měla Mili vždycky velkého zastánce. „No tak, otče. Milagros vždycky dělala šílené věci.“

„A vy ji přestaňte omlouvat, sestro.“

Milagros udělala grimasu rozmazlené holky. Našpulila rty, jako by žadonila o polibek, a pak zaškemrala: „Moc vás o to prosím, otče, pomozte mi. To je jedinej způsob, jak můžu začít zase od začátku.“

„Ale já nechápu, co tím získaš,“ přiznal se kněz.

„A co ztratím?“ odpověděla Mili otázkou.

„To není ta správná odpověď,“ vrtěl hlavou otec Manuel. Navíc si myslel, že odpovídat otázkou je nezdvořilé.

„No tak, nebuďte suchar, otče.“ ozvala se Catalina.

„Prosím?“ zvedl kněz obočí a měl chuť podrbat se v uchu, jako že špatně slyšel.

„Promiňte, otče, to samo,“ chytila se jeptiška za pusku.

„Prosím, prosím, prosím...“ špulila Mili rty.

Otec Manuel se jí zahleděl do očí a zvedl ukazováček: „Je to lež, Cholito.“

„Ale jenom malililinkatá lež. A navíc Šelmička se zlobit nebude,“ ujišťovala ho dívka.

„Ne?“ zapochyboval kněz.

„Sám mi to poradil,“ sebejistě řekla Mili. „Nahrál mi tenhle balon k levý tyči a brankář přitom spadnul k pravý.“

■
Ve Federikově městské kanceláři se brzy poté setkali dva muži, kteří tam vlastně bez šéfa firmy neměli co pohledávat. Damian a Pablo. Schůzka měla mírně konspirativní ráz, i když to byl otec se synem.

„Tak co?“ zeptal se mladík.

„Tak to, že jsi mě velice zklamal,“ oznamoval Damian a upřeně hleděl do očí synovi, který se spolčil s mafií. Její neviditelné prsty byly občas znát i ve firmě rodiny di Carlo. „Zklamals mě. Tím, že sis nevzpomněl na mě. To už nikdy nedělej, hochu. Překvapil jsi mě, my dva jsme přece jedna rodina, Pablito.“

„Víš, nenapadlo mě, že bys do toho šel se mnou,“ přiznal se mladý muž.

„Ale já na tebe myslím pořád,“ lhal Damian. „A taky na svoje stáří, samozřejmě.“

„Jak to myslíš?“

„Čti,“ podal mu Damian listinu.

„Co to je?“

„Přečti si to.“

„Název banky a číslo běžného účtu,“ řekl mladík. „Otevřeného akciovou společností, jejímž předsedou představenstva jsem já a místopředsedou ty.“

„Nechápu...“, pokrčil rameny Pablo.

„Akciová společnost, jejíž základní jmění jsou dva miliony dolarů.“

„A kde se ty prachy vzaly?“ užasl Pablo a položil papír zpátky na stůl.

„Když jsi kontroloval zůstatek účtu, který ti otevřel senátor Ripetti, tak sis nevšiml, že chybějí dva miliony dolarů?“ usmíval se Damian.

„No jistě, všiml, ale věděl jsem, že jde o falešný účet, a proto jsem tomu nepřikládal důležitost.“

„Oklamal jsem Federika, ale on na nic nepřišel,“ přiznával Damian.

„No ne... Dobrá práce,“ pochválil ho syn.

„Dobrá? Musíš se pořád učit od svého mistra. Je vždycky několik kroků před tebou.“

„Sí,“ pokýval hlavou Pablo. Finanční zákeřnosti byly otcovou specialitou. Ted' ho ale zajímalo ještě něco jiného: „Něco mi vůbec nejde do hlavy,“ řekl. „Co tě tak láká na Rosi Albertiniové?“

„Možná že tě to překvapí, ale ta dáma se mi líbí,“ pousmál se Damian.

„Líbí se ti. Líbí... ale už jsem ti říkal, že je to nebezpečná ženská, tati. Nemí taková, jak si myslíš.“

„Já vím, Pablito,“ šklebil se Damian a upravil si kravatu.

„Ne, nevíš. Ona není matkou Milagros ani nic jiného, co by sis mohl myslet. Nemí taková, jakou si ji maluješ.“

„Já to všechno vím, Pablito.“

„A nevádí ti to?“

„Ne...“

■

„Cože? S kým že odešla?“ divila se služka Gloria, když se od paní Angeliky dozvěděla podrobnosti o Mili.

„Se svým přítelem. Aspoň tak to říkal Ivo,“ zopakovala jí stará dáma.

„Ale Milagros přece žádného přítele nemá!“ spravedlivě se hněvala Miliina kamarádka z dětství.

„Právě proto jsem s tebou chtěla mluvit,“ vysvětlovala Angelica. „Ivo mi řekl, že odešla z nemocnice se svým přítelem.“

„To je ale divný,“ kroutila hlavou Gloria. Mili jí přece vždycky všechno říkala. Že by teď pomlčela o nějakém novém příteli?

„To je,“ souhlasila Angelica a rovnou zaútočila: „Ty víš, kde je Milagros, vid’?“

„No, já...“, snažila se Gloria.

„Pravdu!“ šla si za svým stará paní. „A nechtěj mi namluvit, že to nevíš. Kde je?“

„Když on se to nikdo nesmí dozvědět, madam,“ sklopila zrak dívka. „Kde?!“

■

Milagros přijímala návštěvy. Udělala si pelíšek v posteli v klášteře a povídala si se zdravotní sestrou, která se o ni starala v nemocnici. „Jsem moc ráda, že jsi přišla,“ řekla Estele.

„I já tě moc ráda vidím,“ řekla dívka, která v civilních šatech vypadala trochu méně přístupná a starší než v nemocničním.

„Ty... jsi tvrdila, že mi chceš něco říct,“ s námahou vyslovovala Milagros. Ruka ji pořád ještě bolela a trochu se jí točila hlava.

„Chtěla jsem ti připomenout jednu věc, kterou jsem ti říkala už v nemocnici.“

„A co?“

„Mysli na to, co máš, a ne na to jediné, co ti schází,“ usmívala se Estela.

„Ty bys mi taky pořád něco radila. Jsi stejná jako otec Manuel,“ odmítla ji Mili. Neměla zrovna chuť na debaty o štěstí.

„Ale já ti nechci radit... Mili ty... ty jsi byla v podstatě vyvolená.“

„Cože?“ zbystřila Milagros.

„Vyvolená, Mili... Byla jsi klinicky mrtvá, chápeš? A teď jsi tady, jako by se nic nestalo. To se jen tak někomu nepříhodu,“ vysvětlovala sestra, která si v nemocnici už taky prožila své.

„Jak to, že ne? Viděla jsem jednoho herce v televizi a tomu se to stalo taky,“ bránila se Milagros.

„Dobře.“ Sestra uznala její prazvláštní pádný argument. „Ale i tak jsi vyvolená.“

„Můžu taky něco?“ zeptala se Mili.

„A co?“

„Když už tady takhle sedíme, chtěla bych tě poprosit o laskavost,“ obrátila se k Estele Mili a upřeně se na ni zahleděla velkýma dětskýma očima.

„A o jakou?“

„Nejdřív mi odpověz, že můžu, a pak ti to řeknu.“

„Ty se tak podobáš mojí sestře,“ vzpomněla si Estela.

„Fakt?“

„Ano. Vzhledově ne, ale máš stejnou vyřídilku, jako měla ona.“

„Já?“ zaskočeně se přeplavala Milagros, jako by si myslela, že je někdo, kdo mlčí jako ryba.

■

„Proč se na mě tak díváte, otče?“ zeptala se sestra Catalina otce Manuela při procházce parkem.

„Jedna věc mi pořád nejde do hlavy,“ přiznal se kněz a dobrá duše kláštera.

„Tak povídejte. Třeba vám můžu pomoci.“

„To můžete,“ uznal dobrák otec Manuel. „Nevíte náhodou, jak naše Cholito Mili přišla na ten nápad? To vy?“

Jeptiška se musela bránit: „Jak vás to napadlo, otče? Myslíte, že nedělám nic jinýho, než že pro Mili vymýšlím bláznivý nápady?“

„Jak na to tedy přišla?“ trpělivě zopakoval otázku kněz.

Sestra Boubelka rezignovaně vzdychla. „Bylo to v telenovele.“

„V telenovele?“

„Ano, v té, která běží v poledne.“

Otec Manuel se zatvářil přísně. „Vidíte to, sestro? Vždycky jsem říkal, že telenovely jsou jen od toho, aby lidem pletly hlavu.“

„Já si nemyslím, že to je tak špatnej nápad. Dokonce si myslím, že je to v pořádku. A navíc, Milagros potřebuje pomoc. A když potřebuje pomoc, tak já jí pomůžu. A vy byste měl přestat dělat obličeje a pomoci jí taky!“ vyzvala ho jeptiška.

„Prosím?“ žasl kněz. Kdyby se Catalina nestala jeptiškou, určitě by byla taky takové číslo jako Milagros, nebo možná ještě větší.

„Promiňte, otče.“

„Já jsem nikdy neřekl, že jí nepomůžu, nikdy!“ bránil se otec Manuel a přitom si uvědomil, že se ženami je to někdy těžké, přestože některé z nich jsou jeptišky.

■

Milagros měla další návštěvu. Do kláštera za ní přišla madam Angelica. Posadila se na pohodlnou židli k posteli. Přivedla ji sem Gloria, která se v klášteře vyznala stejně dobře jako Mili, a lehla si k ní do postele a přitulila se k ní stejně jako v dobách, kdy byly ještě malé.

„Nedovedeš si představit, jak jsi mě vyděsila, Milagros,“ kárala vnučku stará paní.

„Už je mi dobře, babičko. Promiň, že jsem se ti neozvala dřív,“ omlouvala se nemocná dívka.

„To nic, to je v pořádku. Určitější pro to měla své důvody. Vysvětlíš mi to, až se vrátíš domů. Protože předpokládám, že se vrátíš se mnou domů, ne?“

„Ne,“ zavrtěla Mili hlavou, i když nerada.

„Ty se nevrátíš domů?“ nechápala ji Angelica.

„To jo, ale ne teďka.“

„A proč ne?“

„Protože si nevzpomínám, kde bydlím,“ zalhala Milagros a začala tím svou předem domluvenou hru na ztrátu paměti, od které si slibovala vyřešení všech problémů.

„Cože? Jak to, že si nevzpomínáš, kde bydlíš?“ vyděsila se Angelica.

■

Ale nebyla by to Milagros, kdyby do svých záměrů nezasvětila okolí, kterého se nový plán týkal jen nepřímo.

„Vážně to chceš udělat?“ divila se černovláska na posteli vedle Mili.

„Je to jediná možnost, kterou mám, Glorie.“

„Ty máš teda nápady, Mili.“

„Ale budeš zticha. Nikdo to nesmí vědět.“

„No jo, nejsem přece žádná drbna,“ ohradila se Gloria.

„Nejsi?“ nesouhlasila Milagros. „Vzkazovala jsem ti, abys nikomu neříkala, že jsem v pořádku. A pak se dozvím, že mě všichni hledali v nemocnici.“

Ale Gloria se bránila: „A víš, kdo jim to vykecal? Lina.“

„A kdo to řek‘ Lině?“

„Já...“

„No tak to vidíš, Glorie. Říct něco Lině je jako otisknout to v novinách,“ uzavřela téma Mili a zasmála se. Zas tak moc jí to nevadilo. Byla ráda, že za ní přišla babička.

„To máš pravdu,“ uznala kamarádka z dětství. „Slibuju ti, že tentokrát neřeknu nikomu ani slovo.“

„Tak dobře,“ řekla Mili a otočila se k Angelice. „Tebe o to musím prosit taky, babi?“

„Myslíš, že bys měla?“ důstojně opáčila dáma.

„Fajn. Jestli si myslíš, že jsem se zbláznila, tak o tom nemá cenu diskutovat. Ale já jsem se nezbláznila.“ hájila své rozhodnutí Mili a na důkaz toho, že není blázen, nasadila uražený výraz.

„Nemysli si, že si teď začnu myslet, že jsi šílená. Vždycky jsem to věděla,“ zvesela odpověděla stará paní a přehodila si svou hůlku z jedné ruky do druhé.

„Pomůžeš mi?“ ptala se netrpělivě Milagros.

„Po pravdě řečeno... ten tvůj nápad se mi moc nelíbí,“ řekla Angelica, ale tvářila se přitom pobaveně. Svě vnučce fandila ve všem.

„No a pomůžeš mi, nebo ne?“

Angelica chvilku mlčela, jako by si vzala čas na rozmyšlenou, a pak se tiše zeptala: „Řekneš mi, co mám dělat?“

„Á, ty jsi moje super babička!“ nadskočila Mili a objala starou dámu. Zabořila ji při tom naražená žebra. „Au, au, au...“

■

„Pojď dál, Ivo,“ řekla hodinu poté Angelica, když už seděla zpátky doma ve svém pokoji a někdo zaklepal na dveře.

„Jak jsi věděla, že jsem to já?“ divil se Ivo, když vstoupil.

„Přece jsem pro tebe poslala, ne?“ připomínala mu stará paní a ukázala na židli, aby se posadil. „Jsi nějaký zmatený.“

„Ne, já radši postojím, babi.“

„Posaď se,“ znovu ho vyzvala Angelica, ale Ivo zůstal stát. „Poslouchám.“

Stará dáma pokrčila rameny. „Zavolala jsem tě... protože ti chci říct jedno velké tajemství. To tajemství se týká Mili. Zjistila jsem, kde je. Ty se nezeptáš, kde?“

„Kde?“ smutně se zeptal Ivo.

„V klášteře.“

„Babi... jak může být v klášteře, když odešla z nemocnice s přítelem?“ řekl ještě smutněji Ivo a teď už se posadil.

„Žádného přítele jsem tam neviděla,“ nesouhlasila s ním Angelica

„Ty jsi za ní byla?“ ožil Ivo a zase vstal.

„Ano... A co budeš dělat ty?“

„Já nevím, babi,“ podíval se rozpačitě na starou dámu blondák Ivo.

„Jak to, že nevíš?“ řekla Angelica napůl tázavě a napůl vyčítavě.

„Už to vím,“ pochopil Ivo a zmizel.

■

Milagros ležela na posteli se zavřenýma očima a přemýšlela. Hlavou se jí honila spousta věcí, a hlavně pořád v duchu slyšela slova sestřičky Estely: „Proč raději nemyslíš na to všechno, co máš, a ne na to jediné, co ti schází?“

„Jako kdyby to bylo tak lehký,“ odpověděla svému nitru.

„Mili, ty si povídáš sama pro sebe?“ překvapeně řekla sestra Catalina, která právě přišla do pokoje nemocné.

„Co?“ lekla se jí Mili.

„Slyšela jsem, jak si něco povídáš.“

„Ne, já jsem sama pro sebe nic neříkala,“ zalhala Mili.

„A s kým jsi teda mluvila?“ rozhlížela se hodná sestra Boubelka a zápasila s pokušením podívat se pod postel, jestli se tam neskrývá muž.

„S Cholitem,“ odpověděla Milagros.

„Vážně?“ pochopila jeptiška. „A o čem jste se bavili? O fotbale?“

„Nech toho, Boubelko. Tak dobře, mluvila jsem sama se sebou. Co je na tom?“

„Vůbec nic. Nic na tom není. Já si taky někdy povídám sama pro sebe. Jindy zase mluvím s otcem Manuelem a připadám si, jako bych házela hrách na zeď. Někdy je to s ním hrozný. Ach jo... Cholito, nevíš, proč jsem za tebou šla?“ chytila se jeptiška za hlavu a usedla na židli u lůžka.

„Když to nevíš ty...,“ pokrčila rameny Milagros.

„Myslím, že jsem ti chtěla něco říct,“ přemítala sestra Boubelka.

„A co?“

„Nevím... Ale určitě to bylo důležité. Á - tvoje babička...“

„Co je s ní?“ vztyčila se na posteli Milagros. O babičku se bála, už byla hodně stará. Špatná zpráva mohla přijít každou minutou.

„Volala sem.“

Milagros se ulevilo. Opřela se znovu o polštář. „A co říkala?“

„Říkala, že všechno klaplo, že udělala to, o cos ji prosila.“ Mili se s úlevou zasmála.

„Bože můj, a o co jsi ji vlastně prosila?“ zeptala se jeptiška, když už si konečně vzpomněla.

„To brzo uvidíš,“ tajemně opáčila Mili. „Zbožňuju telenovely.“

■

Ivo šel po klášterní chodbě a vtom uviděl Daniela. „Hej, ty!!“ volal na něj.

Jenomže to se Fabriziovi alias Danielovi nelíbilo: „Jmenuju se Daniel a ne ,hej, ty‘.“

„Ale no tak, nezlob se,“ uklidňoval ho Ivo. „Jenže... *hombre*, pověz mi něco... Chtěl bych si s tebou promluvit, Danieli. Ty jsi byl vyzvednout Milagros v nemocnici, Danieli...? Víš, já jsem nezapomněl, co jsi mi jednou řekl o mé bývalé ženě. A právě na to jsem se tě taky chtěl zeptat. Odkud znáš Florencii? Hej! Počkej, na něco se tě ptám. Odkud znáš moji bývalou ženu?“ volal Ivo za rychle odcházejícím Danielem a pak si tiše pro sebe řekl: „Já mu snad jednou rozbiju hubu...“

■

Daniel mezitím dorazil do klášterní knihovny, kde Milagros seděla u stolu a povídala si s otcem Manuelem. Pozdravil ji a dal jí polibek na tvář.

„Ahoj, Danny... To je dobře, žes přišel,“ přivítala ho Milagros.

„Už je tady,“ tiše jí oznámil Fabrizio.

„Víš, co máš dělat?“ ujišťovala se Milagros.

„Jasně.“

Ivo vběhl do dveří, přiskočil k Mili a klekl si k ní na podlahu: „Milagros, konečně jsem tě našel. Hledám tě celou dobu. V nemocnici mi řekli, že jsi...“

Ale Mili ho mírně odstrčila a přísně se zeptala: „Kdo jste? Proč se mě dotýkáte? Co to má znamenat? Kdo jste?“

„Kdo asi? Ivo přece...“, udiveně vzhlédl mladý di Carlo.

„Má amnézii, Ivo,“ lhal otec Manuel a dělal to důvěryhodně. „Při té nehodě ztratila paměť. Na nic si nevzpomíná, chápeš?“

„Cože?“ vyděsil se Ivo.

„Kdo je ten muž?“ zeptala se Mili.

„Miláčku, to jsem já, Ivo... Tvůj přítel!“ zapřísahal ji Ivo a znovu ji vzal za ruku, ale Milagros se mu vyškubla a ukázala na Daniela: „To jste se asi spletl. Vy nejste můj přítel. Tohle je můj přítel.“

KAPITOLA IV

Noc před svatbou bývá dlouhá

Milagros se vrátila do vily La Soledad, ale pořád ještě předstírala ztrátu paměti. Ivovi to ovšem připadalo dost zvláštní... Lina se připravovala na svatbu s Bobbym. Ve vile zavládl zdánlivý klid zbraní. Ale nad rodinou di Carlo, hlavně nad Federikem, se pořád ještě vznášel Damoklův meč... Victoria se smířila s Rockym a Damian stále ještě se vší svou obratností skrýval Rosi, což Martu přivádělo k šílenství. Byla v domě jediná, kdo to tušil...

Milagros vycházela společně s Glorií ze dveří kláštera. Vysvětlovaly si důležité dívčí věci, ale vzápětí se zarazily, protože pár kroků od nich se konala demonstrace s transparenty a tlampačem. Byl tam houf dětí z kláštera, každý držel tyč s tabulkou a hesly, která víceméně hovořila stejnou řečí jako muž, co stál před malým davem a říkal do mikrofону tlampače: „Jsem nevinný!“

Děti za ním sborově opakovaly: „Je nevinný.“

„Jsem nevinný!“ zopakoval muž směrem k Mili.

„Je nevinný,“ papouškovaly děti.

„Jsem nevinný!“ skandoval mladý muž.

„Je nevinný,“ podporoval ho sbor.

„No? Tak co si o něm myslíš?“ usmála se Gloria a ukázala na mladíka.
„A o kom?“ nechápala Mili.
„No přece - o blondáčkovi,“ kývla Gloria před sebe. Ten s tlampačem byl totiž Ivo.
„O blondáčkovi?“ pokrčila rameny Milagros a pozdravila mládež z kláštera: „Nazdar, děti.“
Děti zopakovaly jednohlasně: „Je nevinný.“
Ivo se usmál: „Jsem nevinný.“
„Je nevinný!“ naučeně a s chutí znovu skandovali malí demonstranti. Mili vzala do rukou lvův tlampač a otočila ho k němu se slovy: „Jseš pitomec!“
A děti zvolaly: „Jseš pitomec!“ Pak se opravily: „Nevinnej pitomec!“

■

Ve vile La Soledad se schylovalo k dalšímu dramatu. Damianova příležitostná milenka, služka Marta, znovu udeřila. Našla si Federikova zbabělého švagra a pustila se do něj se vši energií, kterou měla, a že jí nebylo málo: „Žádám tě, abys Rosi okamžitě vyhodil z tohoto domu.“

„To nejde, Marto, to nejde,“ bránil se Damian. Nedokázal řešit problémy. Báł se jich.

„To je mi jedno!“ šupěla Marta.

„Nemůžu ji poslat na smrt, chudinku malou. Řekl jsem ti přece, že ji chtějí zabít,“ bránil se Damian. „Chceš být spolupachatelkou vraždy, nebo co?“

To byla slova, která přece jen zabírala: „Dobře, ale aspoň ji vyhoď ze své ložnice.“

„Jak chceš. Uvidím, co se dá dělat.“ krčil rameny Damian.

„Podívej, takhle ne!“

„Jak to myslíš?“ hrál si na nevinného.

„Když jsem šla včera večer za tebou do ložnice, měl jsi zamčeno!“ zuřila Marta.

„Ale broučku, zamknul jsem, protože...“, chabě se bránil lotr Damian a v duchu si říkal, jestli náhodou nebyl tenkrát v klášteře před Martou ve větším bezpečí než teď.

„Mě to nezajímá, stačí, když ji ještě dneska vyhodíš ze své ložnice. Ještě dneska.“

Damian sebral veškerou odvalu, kterou v sobě našel, a odporoval: „To nejde, broučku, potřebuju na to čas.“

„Jenže ten nemáš.“

„Pochop, že to nemůžu vyřešit za den, no tak. Nebud' taková, nebud' prosím tě taková, když jsi mě o něco žádala, vždycky jsem ti vyhověl, a teď o něco žádám já tebe. Přece po mně nechceš, abych ji, chudáčka, nechal pojít jako psa.“

„Klidně,“ odsekla Marta. Ještě měla až moc dobře na paměti, jak jí bylo, když si Damian měl brát za ženu Andreu.

„Broučku, víš, že jsi to vůbec nejdůležitější, co na tomhle světě mám. A ty to dobře víš, broučku,“ konejšil ji Damian a přistoupil blíž, aby jí dal polibek na tvář.

„No ale spíš s ní.“

„Ne, zlato.“ chytil se jejího krátkého zaváhání: „Včera večer jsem tam nebyl, Rosi tě nepustila, poněvadž jsem jí nařídil neotvírat.“

„A kde jsi teda byl?“

„V pokoji pro hosty. A bylo mi moc smutno, moc úzko, teskno, zkrátka trpěl jsem jako zvíře. Hrůza,“ vykrucoval se Damian a byl takový jako vždycky.

■

V kuchyni vily La Soledad byl na návštěvě starý pan José, všemi zvaný Pepe, bývalý herec a automobilový závodník, který se před časem zamiloval do paní Angeliky. Pepe byl i přes pokročilý věk bonviván, plný chuti do života. Spřátelil se skoro hned s Rockym a Ramónem a ostatní služebnictvo ho vzalo za svého brzy poté. Teď seděl u stolu spolu se zahradníkem a řidičem. Zakládali podnikatelskou společnost, aby konečně vydělali velké peníze.

„Bezva, jsme všichni domluveni, *síť*?“ zeptal se Ramón a zamnul si ruce.

„Ano,“ kývl Rocky.

„*Yes, of course*“ přidal se svěťácky Pepe.

„Takže,“ uzavřel debatu Ramón. „Máme společnou firmu Alibi - akciová společnost.“

„No samozřejmě. Alibi, a. s.,“ zkrátil to Rocky.

„*Of course*,“ držel se své linie Pepe.

„Proč mluvíte anglicky, *done* Pepe?“ zeptal se ho Ramón.

„Protože tohle je nadnárodní firma, příteli,“ vysvětloval starý pán.

„Já budu ředitel,“ navrhoval zahradník.

„A já manažer,“ bystře se přidal Rocky.

„Okamžik, a co budu já?“ vyzvídal Pepe. Se zakládáním společností neměl takovou zkušenost jako ti dva, kteří už rozjeli ledacos, například masážní salon nebo autodílnu.

Ramón se podíval na Rockyho a pak se obrátil k Pepemu: „Ty budeš zaměstnanec.“

„Proč jenom zaměstnanec?“

„Každá firma má zaměstnance,“ podotkl Ramón.

S tím však Pepe nesouhlasil: „Tak to ne! Po tom všem, co jsem pro vás udělal, mám být pouhý zaměstnanec?“ udeřil pěstí do stolu.

„No tak, no tak,“ brzdil ho zahradník. „Nerozčilujte se, nebo budete propuštěn...“

Rocky se jako správný manažer okamžitě rozhodl a nezaváhal: „Ano, jste na dlažbě. A dost. Hledejte si jinou práci.“

„... a hotovo,“ přidal se ředitel Ramón.

Pepe se zamračil a řekl: „Tak výborně, v tom případě mi zaplatíte dovolenou, důchod, sociální podporu, zdravotní pojištění. Cha!“ ale ještě než stačil domluvit, oba šéfové nové firmy vstali a utekli z kuchyně, aby ho nemuseli poslouchat.

■

Do vily La Soledad přišla na návštěvu Milena, matka Bobbyho, aby si promluvila se svou budoucí snachou Linou. U vchodu ji přivítal komorník Bernardo uctivým pozdravením, poklonou a přidržením dveří.

„Jak se daří, Bernardo?“ zeptala se dáma z lepší společnosti, zhruba ve věku Luisy, se kterou se ostatně dřív často scházely.

„Skvěle,“ znovu se uklonil komorník.

„Nepamatujete si na mě?“ otázala se dáma.

„Ale ovšem že si pamatuji. Vy jste paní Milena, matka mladého pana Bobbyho,“ usmíval se Bernardo. Měl radost, že se Lina s Bobbym sblížili a že je tahle žena přijala dobře.

„Přesně tak, Bernardo,“ usmívala se Milena. „Dost dlouho jsem tady nebyla.“

„Nejspíš vám to prospělo, vypadáte báječně,“ lichotil s trochou ironie komorník.

„Mnohokrát děkuji,“ řekla Milena a rozhlížela se po hale. „Přišla jste za paní Luisou?“ zeptal se Bernardo.

„Ne, kdepak, chci mluvit s Linou, budoucí snachou,“ řekla Milena a hodně si tím u něj šplhla.

„Už chápu, hned pro ni dojdu. Račte dál, posaďte se, prosím.“

„Výborně, děkuji vám. Děkuji.“

Ovšem ještě než si stačila sednout, objevila se v hale Luisa. Nevěřicně se dívala do tváře hosta: „Ty... Mileno?“

„Ahoj, jak se máš?“ licoměrně se otázala Milena. Schylovalo se k aristokratické bouři.

„Co tady děláš?“ usmívala se Luisa, aby si zachovala tvář. „Copak se nestydíš?“

„Za co bych se měla stydět?“ předstírala nepochopení Milena, ačkoliv věděla, o čem je řeč. V obou ženách se probudily vzpomínky na staré hříchy.

„Uháněla jsi mého manžela,“ sykla Luisa, ale stále s úsměvem. Ve slovním souboji se usmívaly obě. Měly to v krvi.

„Okamžik, okamžik - to on uháněl mě.“ pravila Milena

„Ale tys mu to dovolila,“ podotkla Luisa.

„Jistě. Stejně jako tys to dovolila mému muži,“ klidně namítla Milena.

„Nebo sis snad myslela, že to nevím?“

„Jak to myslíš?“ s nadhledem odpověděla paní domu.

„Tys věřila, že jsi jeho jediná? Podívej, drahoušku, jenom loni chodil se sboristkou, zdravotní sestrou, letuškou. Má neudržitelnou slabost pro vulgární ženské,“ předhodila trumf Milena.

„Co to povídáš, to přece...,“ zavrtěla hlavou Luisa a Milena byla na koni: „S výjimkou tebe, samozřejmě, drahoušku. Ne, podívej, musím uznat, že jsi byla nejvybranější milenka, kterou kdy měl.“

Ale Luisa vrátila smeč přesným úderem: „Mohu říct totéž, protože Federico nikdy neměl za milenkou slušnou ženskou. Ovšem kromě tebe, zajisté, omlouvám se.“

„Ne, to je v pořádku,“ nenechala se vyvést z míry Milena a poslala další tvrdý míč: „Když jsme už u toho, drahoušku, pročpak jsi letos neslavila narozeniny?“

Luisa pokrčila rameny.
„Ovšem, jistě ze skromnosti, mělas jich přece už tolik...“, přitvrdila Milena.
Ale Luisa si hned našla další slabinu soupeřky: „Nebylas na plastice?“
„Ano! Nechala jsem si udělat *facelifting*, vypadám teď daleko líp, nemyslíš?
Cítím se o dvacet let mladší.“
„Ano, vypadáš úžasně“, předstírala obdiv Luisa. „Opravdu skvěle. Pamatuješ si jméno toho doktora?“
„Ovšemže ano, proč, chceš se u něj objednat?“
„Ne, kdepak“, připravila si Luisa závěrečný smeč, protože se z kuchyně blížila Lina: „Chci si na něj dát pozor.“
Lina zatím přišla až k oběma dámám. „Promiňte. Dobrý den, madam. Jak se máte, madam?“ pozdravila nastávající tchyni.
„Ahoj“, objala ji Milena. „Žádná madam. Pro tebe Milena. Jak se máš? Lino, drahoušku...“, usmívala se na dívku s motýlky ve vlasech a obrátila se k Luise, aby si naběhla na další úder: „Mohu si se svou budoucí snachou promluvit v soukromí?“
Luisa se spokojeně ušklíbala: „Samozřejmě že ano, drahoušku, běžte do kuchyně. Ta svatba je až zítra, takže ona teď ještě pořád patří k personálu.“

■

V kuchyni zatím seděla kuchařka s Pepem. Starý muž se tvářil jako mučedník.
„Copak je, *done* Pepe, vypadáte špatně.“
„Ano“, chystal se podávané ruky. Ženy se mu pořád moc líbily a Socorro byla v jeho očích mimořádná žena. „Máte pravdu. Jsem na tom bídne, moc bídne.“
„Co se děje?“ vyzvíдалa na něm starostlivě.
„Dostal jsem padáka“, vzdychl Pepe.
„Opravdu?“
„Myslíte si, že je to vtip?“ bouřil se. „Kdepak, dostal jsem padáka.“
Socorro mu uvěřila. Rozzlobila se spravedlivým hněvem: „Ale to přece není možné, pan Federico tohle nemůže udělat, vždyť vás Ramón potřebuje jako pomocníka.“
„Mě nevyhodil pan Federico, ale Ramón.“
„Cože, Ramón?“ zvolala kuchařka a chytila ho za paži. „Tak to musím honem urovnat. Pojd'te! Jdeme!“
Vstali a šli ven, ve dveřích se minuli s Linou a Milenou. Krátce se pozdravili, Milena pak vstoupila do kuchyně a nespokojeně se rozhlížela. Nebyla zvyklá chodit do prostor služebnictva.
Lina ji uklidňovala: „Nedělejte si starosti. madam Mileno, paní Luisa je praštěná.“
Jenomže Milena se zlobila. Kuchyně neodpovídala představám o místě, kde by si měla vážně popovídat s nastávající ženou svého syna. „Potvora! Poslala nás sem s takovým gustem.“
„Ále, pusťte ji z hlavy, je na mě našťvaná, protože o mě přijde, posad'te se“, řekla Lina a ukázala na židli v čele stolu. Alespoň něco.

„No, máš pravdu, děvenko,“ uznala nakonec dáma Milena a posadila se. Počkala, až si sedne i Lina, a pak spustila: „Takže - proč jsem za tebou vlastně dnes přišla. Přišla jsem, abych ti pověděla něco o Bobbym.“

„Výborně, mám si dělat poznámky?“ řekla Lina, otevřela blok a vytáhla z kapsy svou oblíbenou propisovačku zdobenou motýlkem.

„To není třeba, mám tady seznam,“ oznámila Milena a vyndala z kabelky složený soupis.

„Aha. Dobře,“ usmála se Lina a odložila pero.

Milena jí kladla na srdce: „Je velmi důležité, abys mé instrukce splnila do puntíku. Výborně, tak se teď podívej sem,“ řekla a zapíchla prst do seznamu: „Musíš být velice opatrná, protože můj Bobby má alergii na kočičí srst a peří, takže v domě nesmějí být žádné kočky.“

„Ano,“ přikývla dívka. Tohle bylo důležité, to opravdu musela vědět. „Rozumím, žádné kočky, žádní psi, žádní ptáčci, žádné slípky a taky žádné...“

„Prosím tě!“ zarazila ji Milena. „Prosím tě, jaké slípky? Nerozumíš mi? Já mluvím o péřových polštářích a péřových přikrývkách, chápeš to?“

„Ano, už rozumím,“ ochotně přiznala Lina. „Jsem já to ale nána hloupá.“

„Dobře. A teď poslouchej, přečteš to vlastně po mně?“ Lina se sklonila nad podávaný papír a četla: „Ano... co má být tohle? Nic smaženého?“

„Přesně tak, nic smaženého, protože mu to nedělá dobře na žaludek.“

„Jenže já mám smažený děsně ráda, tak co mám...,“ pokusila se Lina o kompromis.

Milena však zůstávala neoblomná. „To je sice možné, ale jemu smažená jídla nesvědčí. Kdepak, můj Bobby je velice citlivý chlapec, rozumíš? A za třetí, v noci nesmíš otevírat okna, protože by Bobby mohl prochladnout, musíš se postarat, aby byl vždycky řádně přikrytý. Na to nezapomínej. Je taky důležité, aby měl na noc teplé, kvalitní, vlněné prádlo. Je na to zvyklý...“

Na to už Lina neměla slov.

■

Milagros ležela ve svém pokoji na podlaze, oblečená jako Cholito, a cvičila. Přitahovala levý loket k pravému kolenu a obráceně, pravý loket k levému kolenu. Funěla u toho.

„Bože můj!“ lekla se Gloria, když vešla.

„Provádím rehabilitaci,“ suše vysvětlila Mili. Ještě měla ovázanou ruku a na čele modřinu.

„Jo, pěkně nesmysl.“ setřela ji Gloria.

„Ztloustla jsem o kilo.“

„Jak vidím, blondáček se nevzdá, co?“ dodala Gloria bez souvislosti s Miliiným cvičením.

„O čem to zase mluvíš?“ divila se Milagros.

„Jen otevři dveře,“ řekla jí Gloria a kývla bradou ke dveřím.

„Mohlas je nechat otevřený!“ namítla Mili, ale vstala, otevřela a zírala na transparent s nápisem: „Jsem nevinný!“ Vzdychla a řekla: „Bože, ten se ale naotravuje.“

„Nepřestane, dokud ho nevyslechneš,“ poučovala ji Gloria. Právě si prožívala lásku s obětavým chlapcem, který se jmenoval Chamuco. Původně docházel do vily jako poslíček, teď už tam i pracoval. Takže měla zkušenosti.

„Zbláznila ses? Ani mě nehne, ne.“

„Mili - on si myslí, že se na něj zlobíš, protože jsi ho někdy nachytala s jinou. A jestli si tohle myslí, tak věří, že o něj máš pořád zájem, což teda znamená, že jsi svou paměť neztratila,“ uzavřela svou vědeckou analýzu Gloria.

Mili se hluboce zamyslela: „Tak to máš pravdu.“

„Vidíš!“ jákala Gloria.

„Moment,“ řekla Mili a odešla z pokoje.

Gloria se pak začala pusinkovat do otevřených dlaní a přikládala si ty polibky všude na hlavu, na tváře, na ústa, na oči, na čelo, jelikož měla radost, že to zvládla. „Božínku, já jsem tak geniální!“

Mili vtrhla bez klepání do Ivova pokoje, zrovna když vyšel ze sprchy a chystal se utírat do ručníku. Stačil se jen tak tak zakrýt a ovázat si ručník kolem pasu. Milagros před ním rozložila transparent, který strhla na chodbě přede dveřmi pokoje služek, a spustila: „Blondáčku, aby bylo jasno, když říkáš, že jsi nevinnej, tak je to možná pravda, ale já nechápu, proč mě pořád pronásleduješ.“

„Chci, abys mi věřila,“ řekl a bylo na něm znát, že je znovu plný toho svého zvláštního smutku.

„Ty chceš, abych ti uvěřila? Dobře,“ odpověděla Mili.

„Takže mi odpouštíš?“ vyslovil naději Ivo.

„Jestli chceš, abych ti odpustila, dobře. A co ještě?“

„Takže je to mezi náma zase jako dřív?“

„Aha! - A jaký to bylo?“ tvrdě opáčila dívka.

„Byli jsme snoubenci,“ připomněl melancholický Ivo. „Měli jsme se brát.“

Milagros se zatvářila lhostejně. „Tak to lituju, brácho. Já si nemůžu vzít cizího člověka. Nejsem zamilovaná.“

„Není přece možný, aby sis vůbec nic nepamatovala.“

„Promiň mi to. Promiň, ale mám v hlavě úplně prázdnou, a kromě toho nechci, abys trpěl ty ani nikdo jinej, nic si nepamatuju, až na pár maličkostí si připadám jako znovuzrozená, věř mi, brácho, vůbec nejlepší asi bude, když si oba půjdeme svou cestou.“

Ivo už musel přejít do protiútoků, a tak jí vyčetl: „Jasně, ty si nic nepamatuješ, ale s tím lhářem jedním prolhaným chodíš, jako by se nechumelilo.“

„S Danielem? Cha! Daniel se mi líbí!“

„A já?“

Milagros sklouzla pohledem po Ivoově mokrému těle, na okamžik se zastavila tam, kde bylo zakryté tmavým ručníkem, a pak pravila: „Brácho, jseš nahej a se mnou to ani nehnulo. Z toho vidíš, jak na tom jsi.“ Pak se otočila a odešla z místnosti.

„Ani trochu to s ní nehnulo,“ smutně prohlásil Ivo a posadil se na židli. Nemohl tušit, že se Mili na chodbě opírá zády o jeho dveře, lapá po dechu a polohlasem si říká: „Ani to se mnou nehnulo, protože jsem se držela, on je fakticky k sežrán!“

■

Ivo seděl ve svém pokoji a připadal si jako v páře. Byl ze sprchy po celém těle mokrý a před očima se mu mlžilo. V duchu slyšel slova, která mu před chvilkou vpálila Milagros: „Nechci, abys trpěl - ty ani jinej, nic si nepamatuju, až na pár maličkostí si připadám jako znovuzrozená, věř mi, brácho, vůbec nejlepší asi bude, když si oba půjdeme svou cestou.“

Vrtěl hlavou a pořád dokola opakoval: „To není možný, to není možný!“

■

Rocky s Ramónem stáli na zahradě a znovu se dohadovali o nové firmě. „Milej Ramóné,“ zapřísahal kamaráda Rocky, „máme už firemní název i slogan. Takže teď už chybí jenom jedno.“

„Co?“ zeptal se přísně Ramón.

„Je to jednoduchý. Teď už potřebujeme motor, prostě něco, co uvede naši úžasnou firmu do chodu.“

„Jasně,“ vážně přitakal ředitel firmy. „Nějakej motor by bodnul, ale jakej?“

„Schází nám první klient, Ramóné, v tom to vězí,“ vysvětloval manažer Rocky.

„Už to chápu. To je otázka. Kde seženeme prvního klienta?“ přikyvoval zahradník-ředitel firmy a řidič-manažer dumal s ním. Právě kolem nich procházel skutečný ředitel i manažer velké firmy v jedné osobě, pán domu Federico, na okamžik se u nich zastavil a řekl: „Jaký to překrásný jarní den, že?“

■

Lina ležela na břiše ve své posteli v pokoji pro služky a učila se nazpaměť Mileninův listinu: nic smaženého, žádnéj průvan, žádný otevřený okna. Žádný kočičí chlupy, žádný peří, nic smaženého, žádnéj průvan, žádný otevřený okna. Žádný kočičí chlupy, žádný peří, nic...“

Takhle ji objevila Milagros, když přišla od Iva.

„Co to vyvádíš. Motýlku?“

„Copak jseš slepá?“ zakňučela Lina.

„Šprtáš na televizní soutěž?“ hádala Mili. Bylo by to dobré, kdyby šla Lina soutěžit do televize, stala by se slavnou!

„Ne, učím se nazpaměť seznam, kterej mi dala Bobbyho máti.“

„Jakej seznam?“ zeptala se Milagros a vzala ho Lině z rukou.

„Přece seznam všeho, co jejímu milánkovi škodí,“ stačila ještě říct Lina.

„Žádný kočičí chlupy, žádný peří, nic smaženého, žádnéj průvan, žádný otevřený okna... Milosrdný Bože, s tím chlapem jsou jen problémy!“

Lina vypadala zaskočeně: „To mi povídej, já si ho беру, ale to jsem netušila, jakou může mít máti.“

Někdo zaklepal. Lina se lekla, že to je zase budoucí tchyně, a vytrhla Mili seznam z rukou, aby se ho znovu naučila nazpaměť. Ale když Milagros otevřela, stála za dveřmi paní Angelica.

„Bábinko! Dejte mi pusu!“ zvolala Mili.

Angelica vešla dovnitř, ohlédla se a přiložila prst k ústům: „Pššš, jestli máš mít amnézii, nesmíš takhle vyvádět, všichni by to poznali. A navíc, musíme si promluvit.“

„No ovšem! Pojďte dál a mluvte.“ jednoduše řekla Mili svým odzbrojujícím způsobem. Zpříma a bez servítků.

„Ne, to ne, chci - v soukromí,“ odpověděla dobře vychovaná stará dáma.

Mili se obrátila k přítelkyni a řekla: „Motýlku, dej si odchod, zacláníš tu madam.“

Lina poslušně vstala a odcházela z pokoje: „Dobře, dobře, rozumím, vždyť už mizím.“ V hlase měla rozvernost.

„Hotovo, prosím,“ řekla uličnice Mili a ukázala Angelice na postel, aby si na ni sedla: „Povídejte, o co kráčí?“

„No víš, už nechci být tvůj komplic,“ přiznala stará dáma. „Nechci, aby Ivo pořád trpěl.“

„Nerozumím,“ přiznala Milagros.

„Ivo trpí a ty nemáš... prostě nemáš právo mu takhle ubližovat, Mili.“

„To promiňte, já nemám právo ubližovat Ivovi, ale Ivo má právo ubližovat mně? Nebo jak?“ zlobila se dívka.

Angelica na to šla diplomaticky: „Ne, nemá na to právo, ale momentálně ubližuješ ty jemu.“

Mili se musela zeptat: „A jak to víte, madam?“

„Neříkej mi madam, jsem tvoje babička.“

„Říkám si, kdo ví, jestli jste moje babička,“ odsekla drze Mili, „protože babičky svoje vnoučata brání a vy mě nebráníte, madam, madam a ještě jednou madam... Madam!“

■

„Na zdraví, na zdraví!“ ozývalo se z kuchyně, kde se služebnictvo sešlo připít Lině na poslední večer před svatbou.

„Neječ tak, Chamuco, prosím tě!“ okřikla svého mladého přítele Gloria. Chamuco už poslední týdny pracoval ve vile jako Bernardův asistent. Měl stejný upjatý oblek, stejný účes a stejné brýle jako Bernardo, jenom ten knírek mu ještě chyběl. Ale byl to stejný dobrák jako stárnoucí komorník.

„Glorie, vždyť máme oslavu,“ upozornil dívku Ramón.

„Ano, začíná poslední Linina noc v tomhle domě. Zejtra se vdává,“ volal Rocky, jako by všem oznamoval velkou novinu.

„Zejtra bude vdaná paní.“ zasnila se Gloria. Všichni vstávali a připíjeli si šampaňským.

„Co je?“ podivil se Ramón, protože Lina se sklonila a začala se jí třást ramena.

„Copak se děje, Lino?“ ptal se i Rocky.

„No co by se dělo, co by se dělo?“ fňukala Lina Motýlek.
Mili to všem vysvětlila: „Nic, je jen dojatá, neměli jsme ji rozplakat.“
„Protože pláč je smutnej,“ dodala Gloria.
Chamuco se toho chytil a opět pozvedl sklenku: „Přesně tak, vážení! Takže veselte se, radujte se, radujte!“
„Připíjím teda na nevěstu Linu a jejího snoubence Boba,“ zvolal starý Pepe, který si ani v téhle chvíli nesundal svou kostkovanou čepici.
„Cože?“ divila se Lina.
„Jakého Boba?“ usměrnil starého pána Ramón. „Ne Bob, ale Bobby. Na Bobbyho!“
Pepe mávl rukou. V jeho věku už byly některé věci méně důležité. „Ale Bobo nebo Bobby, co na tom záleží? Na zdraví! Na zdraví!“
Rocky měl speciální přání: „Na Linu a na Bobbyho, přeju vám oběma hodně štěstí a hodně malejch Bobíků!“
„To mě podrž, hodně malejch Bobíků,“ smál se Pepe.
Bernardo se zdržel všeobecného veselí, protože někdo musel být v domě k dispozici, takže si teď jen na chvilku odskočil do kuchyně, aby Mili oznámil: „Chce s tebou mluvit tvá babička.“
Milagros už byla trochu opilá, a tak mu řekla: „To je zvláštní, já žádnou babičku nemám.“
Ale Bernardo byl člověk povinností, a proto přísně dodal: „No tak, co to povídáš za nesmysly. Já o tom nechci nic slyšet. Pospěš si - čeká na tebe ve své ložnici. Dělej!“
„No jo, vždyť už jdu,“ odpověděla Mili. Když byl Bernardo takhle příkrý, nedalo se mu odporovat. Ale skleničku s vínem si vzala s sebou.

■

Angelica vstávala právě od svého toaletního stolku na svou oblíbenou židli u stolku vprostřed pokoje, když někdo zaklepal na dveře: „Ano, vstupte,“ řekla.
Byla to Milagros. Nakoukla dovnitř a odkašlala si.
„Posad se!“ přikázala jí Angelica a rovněž si sedla. „Nelíbilo se mi, žeš řekla, že už nejsem tvoje babička.“
„Mně se to líbilo ještě míň,“ odpověděla Mili. Jak taky jinak.
„Víš, musíš mě chápat, Mili,“ znovu se snažila stará dáma. „Ivo trpí, protože tě miluje.“
„Já...“, nadechla se dívka.
Angelica ji zastavila pohybem dlaně. „Zmlkni, nic neříkej, prosím tě, nech mě domluvit. Není to pěkné. On tě miluje a ty miluješ jeho, pamatuješ si, jak jste spolu byli na Ibize a jak jsi říkala, žeš byla moc šťastná?“
Mili nahlas usrkla ze sklenky a odpověděla: „Nezapomínám na nejšťastnější dny mého života.“
„Vidíš, takže v tom případě nemá tvoje počínání smysl,“ vysvětlovala jí Angelica. Sama nevěděla, proč bere Iva pod svá ochranná křídla. Vždyť vlastně ani

nebyl z její krve. Ale Angelica na takové věci nedbala. Měla ho ráda a měla ráda Mili. Chtěla, aby žili spolu, a hodlala pro to udělat všechno.

„Cože?“ žasla Milagros. „Že nemá smysl, madam, říkáte mi, že to, co dělám, nemá smysl? Přistihla jsem ho s Andreou... přistihla jsem ho s tolika holkama, jak mám předstírat, že se nic nestalo? Vy si myslíte, že netrpím? Vy si myslíte, že mě těší pořád brečet? Ne, netěší, to je nesmysl, ale nesmysl je taky předstírat, že se nic nestalo.“

Tohle už byla řeč, která měla hlavu i patu, a na starou paní tím pádem zapůsobila. „Mili, poslouvej...“

Ale dívka ještě nedomluvila: „Ne, vy mě poslouvejte. Jestli mě Ivo opravdu miluje, musí si mě zasloužit, protože já mám svoji cenu, jsem možná hloupá služka, ale mám svoji cenu, a velkou.“

Angelice se tenhle rozhovor zamlouval. Bylo to o něčem. Přikývla a řekla: „Dobrá. Máš pravdu. Máš cenu. A velkou. Ale tuhle příležitost nesmíš propásnout, dej mu ještě šanci.“

Mili se zamyslela: „Ale jak?“

„No přece - ztratila jsi paměť.“

„Ano.“

„Na nic si nepamatuješ, na nic.“

„Přesně tak.“

„Výborně,“ pochválila ji Angelica. Ted' měla Milagros tam, kde ji chtěla mít. „Pak tedy zapomeň na zklamání, které ti Ivo způsobil, zapomeň taky na svoji nenávisť a jednoduše začni znovu.“

„Ale to já přece dělám!“ bránila se dívka a znovu nahlas usrkla ze štíhlé sklenky.

„Kdepak, neděláš,“ nesouhlasila stará dáma. „Ivo za tebou chodí a ty ho nechceš ani vidět, pořád ho odmítáš. Jestli jsi ztratila paměť doopravdy, neměla bys ho odmítat, vždyť si přece nic nepamatuješ, ne? Vůbec nic.“

„Můžu vám něco říct?“ požádala Mili.

„Co?“

„Jste moje milovaná babička,“ usmála se dívka a políbila Angeliku na tvář.

■

Smetánka z vily La Soledad se dohadovala v hale.

Federico řekl Luise: „Já tomu vážně nerozumím. Mohla bys mi to laskavě vysvětlit?“

Pablo se otočil na svého otce: „Mohl by ses tvářit normálně?“

Damian se ospale zeptal: „Co říkáš?“

Pablo mu to vysvětlil: „Nemůžeš se dočkat, až zase zmizíš ve své ložnici. Všimnou si, že tam něco schováváš“

Damian odpověděl: „Máš pravdu, synku. Děkuji za radu.“ Skrýval u sebe Rosario Albertiniovou a věřil, že to kromě Marty nikdo netuší

Federico naléhal na dceru: „Já vážně nevím, proč se na mě zlobíš. Vicky.“

„Já se na tebe nezlobím, je to jasné?“ prudce odsekla dcera, jejímuž manželskému štěstí se tu nepřálo.

„No. Nicméně...“, namítl Federico, jako by seděl na schůzi správní rady.
„Ne, žádné nicméně...“, vzala mu slovo Victoria.
Vysloužila si matčino pokárání: „Prosím tě, takhle se s otcem nemluví.“
Ale Ivo pro změnu chránil sestru: „Mami, nech ji, každé přece může mít špatnej den, ne?“

Luisa ho okřikla: „Takovýhle tón si vyprošuji!“
Federico se přidal: „Ivo, nepleť se do toho. Ona ví, že ji miluji, i když se na mě zlobí.“ Pak se otočil ke komorníkovi, který stál v koutě a jejich debatě vůbec nerozuměl. Připadala mu podrážděná, ale přitom dost nudná. „Bernardo, prosím tě, vyříd' Rockyemu a Ramónovi, že na ně čekám v pracovně. Ano?“

„Dobře, pane“, řekl vysvobozený majordomus a šel.
„Prosím tě, proč chceš mluvit se šoférem a zahradníkem?“ ušklíbala se Luisa. Služebnictvo bylo a navždy mělo být hluboko pod její úroveň.

Federico už odcházel do pracovny: „Chci mluvit o autech a květinách, o čem jiném?“

Damian se zatvářil pobaveně, Ivo nechápavě, protože Federico si ty dva do pracovny nezval, pokud zrovna neudělali průšvih, a Luisa řekla: „Něco mu přelítlo přes nos.“

Damian se otočil k neteři: „Co se děje. Vicky?“
„Ale nic. Jenom nemůžu vystát svýho otce, nemůžu ho vystát a tím to hasne.“
Mezitím přišla Lina a postavila na konferenční stolek konvici s čerstvou kávou. Sotva to udělala, rozplakala se. Damian teď mohl od sebe odlákat pozornost, tak se k ní otočil a konejšivě řekl: „Jen klid...“

„Co je ti, Lino?“ zeptal se překvapeně Pablo, když spatřil, jak si Lina utírá slzy do kapesníčku.

Iva také zajímalo, proč pláče: „Lino, co se stalo?“
„Odpověz, copak si ti stalo?“ suše se zeptala i Luisa, ovšem její odstup byl znát.
„Nic, jsem jen dojatá“, vzlykla Lina. „Tohle je poslední káva, kterou jsem vám přinesla. Bude se mi asi... no bude se mi moc stýskat.“

Ivo se usmál: „I nám se bude stýskat, Lino. Opravdu. Budeš nám moc chybět.“
„A to myslíte vážně, pane Ivo?“ šťastně se zeptala služka. „Tím si můžeš být jistá“, řekl Pablo.

„Ó! Mám vás moc ráda!“ vykřikla Lina, skočila kolem krku Pablovi a políbila ho na tvář, totéž udělala Damianovi, pak dokonce i Luise, která nestačila utéct, a nakonec objala i Iva. Byla veselá, nejspíš i trochu ovíněná, protože nakonec řekla: „Ivo, mám vás ráda. A mám ráda i tuhle domejšlivou kozu.“

„Co prosím?“ ozvala se ledově Luisa.
Lina možná ani nevěděla, co řekla, protože vzápětí odpověděla: „Ne, nic, jen že se budu vdávat.“

■

Federico seděl za zdobeným masivním psacím stolem a díval se na Rockyho s Ramónem, kteří naproti na židlích čekali, co řekne. Nakonec promluvil: „Velice

dlouho jsem o tom všem uvažoval a teď si myslím, že je to zdařilý a originální nápad a chtěl bych ho vyzkoušet.“

Rocky se zaradoval. „Výborně, pane, naprosto s vámi souhlasím, tohle je parádní řeč.“

Ramón důstojně dodal: „Odvážnému štěstí přeje, jak se říká.“

„Přesně tak,“ přidal se Rocky.

„Pro začátek bych chtěl na několik dní zmizet s jednou přítelkyní,“ pravil Federico.

„Sí, señor,“ souhlasil Ramón. „Ale přítelkyni si už budete muset sehnat sám, protože my nejsme dohazovači. My nejsme žádní...“ Nenašel přesné slovo.

Rocky jako manažer firmy musel taky něco říct: „To ne, ovšem, my jsme jenom alibisti.“

„Buďte zticha! *Caramba!*“ zarazil je Federico. „Neřekl jsem, že sháním ženskou, tu si snadno dovedu opatřit sám.“

Ramón uznale řekl: „No jistě.“

Rocky to upřesnil: „S tolika prachama, nepochybuju, to by zmáknul každý imbecil.“

Federico přeslechl jeho drzou poznámku a vysvětloval: „Chtěl bych si na několik dní vyjet s Andreou někam na venkov.“

„A tááák...“ zaskočeně přikývl zahradník, ale řidič hned promluvil po obchodnicku: „Tak to je dvojnásobná taxa.“

„Proč dvojnásobná?“ bručel Federico.

„Protože budeme potřebovat jedno alibi pro vás a jedno pro Andreu, to dá rozum,“ vysvětloval řidič. „Protože my jsme alibisti...“ dodal Ramón. „... akciová společnost,“ upřesnil Rocky.

■

U postele, na které seděla Lina, klečely z jedné strany Gloria, z druhé Milagros, oblečená jako Cholino. „Ach, Linito, poslední noc před svatbou, miláčku...“ zoufala právě Gloria.

„Já doufám, že nikdy neskončí, kéž by tahle noc nikdy neskončila,“ vzdychla Lina.

Mili jí nerozuměla: „Prosím tě, a proč by neměla končit?“

„Jak to vlastně myslíš?“ ptala se i Gloria, ale Lina odpověď neznala. Neuměla vysvětlit své city. Nejspíš to byl stesk po minulosti, která se po svatbě už nemohla vrátit. Už neměla bydlet s kamarádkami, už s nimi neměla dál pracovat...

Milagros ji nakonec asi pochopila, protože navrhla: „Co tahle jít přes noc tancovat?“

Gloria se obrátila k Lině: „Řekni ano, řekni ano... to je výborný nápad, roztočíme to, je to tvoje poslední noc!“

„Jo, roztočíme to, je to tvoje poslední nocí“ zajásala Gloria.

„Senzačka!“ Lina ale brzy zase vychladla: „Jenže, holky - ono to nejde.“

„Co máš v plánu, Lino?“ divila se Gloria.

„Nic,“ odpověděla Lina a hned to vysvětlila: „Bobby říkal, že mi večer zavolá.“

Mili ale mávla rukou a vstala. Sundala si čapku a rozhodila vlasy: „Motýlku, prosím tě, poslouchej mě, nebuď naivní. Zavolej mu a řekni, že jsi děsně, ale děsně utahaná, a že si jdeš lehnout, protože zejtra chceš vypadat k světu.“

„Co?“ táhle fňukla Lina.

„To je nápad, no vidíš, skvěle!“ přemlouvala ji Gloria.

Ale Lina nesouhlasila: „To je nápad, ty seš hlava, ale ne, nejde to, holky, já nikam nejdu, protože zejtra bych měla kruhy pod očima.“

„Bez obav,“ uklidňovala ji Milagros. „Na svatbu si můžeš vzít sluneční brýle.“

„Fakticky?“ zeptala se naivně Lina.

Je to moderní,“ zalhala Mili a Gloria na to souhlasně kývla hlavou. „Dobře, tak teda půjdem!“

■

Na diskotéce dole ve městě bylo zase plno. Staří, mladí, lidi středního věku. Kdo měl chuť, přišel si zatančit a zazpívat s kapelou. Nikdo nevěděl, proč se tomuhle lokálu říká diskotéka, ale všichni ho milovali. Uprostřed parketu se kroutily, vrtěly, poskakovaly a smály tři dívky. Gloria měla černou sukýnku a šedočerné bolerko, Lina temně fialové krátké šaty a Mili byla v červeném. Bavily se dobře až do chvíle, než se u nich zjevil Chamuco a řekl: „Je tu Bobby.“

„Ne!“ zvolala Mili.

„Ne!“ vykřikla Lina.

„Nekecám,“ křičoval se Chamuco. „Bobby tady někde být musí, určitě, protože přišel do vily a Marta mu práskla, že jsi tady.“

Lina se chytila za hlavu: „On si mě nevezme.“

Gloria dostala spásný nápad: „Musíme odsud zmizet, padáme, mizíme pryč, rychle!“

Ale Mili se před nikým schovávat nemínila: „Heleďte, nechte toho, dovolíme mu, aby nám zničil večer?“

„Ale on si mě nevezme, jestli mě tu najde,“ řekla Lina. Už se jí začínalo zmocňovat zoufalství.

„Nech toho,“ řekla Milagros. „Klídek! On si tě vezme, to je na beton, dneska večer to roztočíme. Pojďme na záchod. A ty pojď s náma, Chamuco!“ vyzvala mladíka, a když se na ni tázavě zahleděl, chytila ho a vlekla za sebou: „Já vím, že je ti to blbý. Ale pojď! Jdeme!“

■

Ivo s Bobbym seděli u baru a pili pivo. „Povídám ti, že Marta určitě lže, Bobby.“ přesvědčoval svého přítele Ivo.

„Já ji musím najít,“ tvrdohlavě si trval na svém budoucí novomanžel.

„Prosím tě, Lina tady není, uklidni se, brácho. Zbláznil ses?“ řekl Ivo a otočil se, aby předvedl rozmáchlým gestem nad hlavami davu, že Lina opravdu nikde není.

„A já ti zas říkám, že tady je,“ odpověděl Bobby.

„Co je to s tebou, žárliš, nebo co?“ usmál se blondák.

„Já vím, že je tady, já vím určitě, že je někde tady, a já ji najdu, to si piš, proč by mi Marta lhala? Lina je tady a podvádí mě. Říkám ti, že mě s někým podvádí, s nějakým frajerem.“

Ivo nevěřicně kroutil hlavou a raději se napil. „Ty ses úplně zbláznil. Hele, poslouchej mě, předpokládejme teda, že ji tady někde najdeš, tak co potom uděláš? Co?“

Bobby už byl rozhodnutý: „To bude konec, nevezmu si ji. Jestli ji tady najdu, je se svatbou definitivní konec. Podívej, támhle je Glorie.“

„No a co?“

„Jak no a co?“ zlobil se Bobby. „Marta mi řekla, že je tady Lina s Glorií a taky s Mili. Říkám ti, že je to tak. Takže jestli...“

„To je hloupost,“ nevěřil Ivo. Mezitím přišla Gloria a pozdravila se s nimi. „Nazdar, Bobby, jak se máš?“

„Ahoj, Glorie,“ nervózně odpověděl Bobby. „Kde je Lina, prosím tě, řekni mi, kde je Lina?“

„Lina? Já nevím. Asi spí doma.“

„No tak, jsi přece moje kamarádka, řekni mi, kde je!“ naléhal mladý muž a málem na ni omylem vylil své pivo. „Promiň,“ řekl a Gloria o krůček ustoupila. „Ale já to vážně nevím.“

■

Rosario Albertiniová stála u zdi v Damianově pokoji a měla strach. „Já nevím, nevím... mám vážně hrozný pocit.“

„Uklidni se, drahoušku, nic se nestane,“ tvrdil Damian. Byl v obleku a kravatě. Rosi měla na sobě kostým. Nevypadali jako dvojice, která by se skrývala, spíš jako pár, který se chystá jít do opery.

„Nevadilo mi, když nás viděla, jak se líbáme, ale teď už si nejsem jistá.“

„Všechno mám pod kontrolou,“ sebejistě říkal Damian, který už neměl pod kontrolou vůbec nic. „Otevři!“ zabušila na dveře Marta.

„Strašné, strašné!“ zachvěla se Rosi a ještě víc se přitiskla zády ke stěně, jako by se do ní chtěla vmáchnout.

Damian si dal ukazováček na rty: „Pššš!“

„Broučku, otevři, nebo to všem povím,“ ozvala se Marta.

„Mám strach,“ přiznala se Rosi. Po tom, co provedla rodině, jak se snažila zhatit Federikovy plány a oklamala Milagros, byl její strach z odhalení pobytu ve vile oprávněný.

„Ona odejde, jen klid,“ zubil se Damian.

„Otevři! Otevři!“ přidala na hlase Marta.

„Broučku, jsem v posteli, promluvíme si zítra,“ konejšivě odpověděl Damian.

„Otevři, jinak všechno řeknu, všechno jim to řeknu!“ vyhrožovala červovlasá služka, která se poslední dobou čím dál víc obávala, že jí ujede vlak stejně, jako se to stalo její matce.

Rosario se obrátila na svého ochránce a řekla: „Otevři, prosím tě, nebo to všechno rozhlásí.“

Damian pokrčil rameny a udělal to. Marta byla vmžiku uvnitř a rozhlédla se. V očích měla strašnou zlobu. „Věděla jsem, že mě podvádíš.“

„Rosi má zdravotní problémy,“ zalhal zkušený, mazaný podvodník.

„Opravdu?“ prskla Marta a změřila si Rosario od hlavy k patě.

„Její život je v nebezpečí,“ řekl Damian a měl celkem pravdu.

„Ale to je mi úplně jedno,“ namítla služka. „Víš, co teď udělám? Teď půjdu dolů a všem rozhlásím, že je tady. Pust' mě!“

„Prosím tě, ne,“ žadonila kdysi tak sebevědomá Rosi. Byla na dně.

■

Mili stála před toaletou s kníratým mladíkem, který ledabylyle pokuřoval z cigarety. Gloria k nim přiběhla a bez dechu oznamovala: „Bobby zuří. Jestli tady Linu najde, zabije ji.“

„Nenajde ji,“ sebejistě prohlásila Mili.

„Kde je? Je s ní Chamuco?“

„Ne, ten zatím čeká tady v kanceláři.“

„A na co čeká?“

„Až mu vrátíme šaty,“ zasmála se Milagros.

„Promiň. Já tomu nerozumím,“ přiznala se Gloria. „Pověz mi, kde schováváš Linu, vysvětlí to!“

Mili ukázala na mladíka vedle sebe a řekla: „Tady je!“

Lina, převlečená do Chamukových šatů, s vypůjčenou krátkou parukou na hlavě a s nalepeným knírkem, vážně vypadala jako kluk: „Nazdárek, kotě!“ řekla Glorii. „Zatrsáme si?“

■

Damian zavlekl Martu do pokoje pro služky a zavřel za sebou dveře. „Pust' mě!“ žadonila Marta.

Smýkl s ní o postel a klekl na ni. „Nemůžu tě pustit. To nejde, nechápeš, že ji zabijí?“

„To mě vůbec nezajímá. Ne!“ zmítala se v jeho sevření.

„Vážně ne? Dobře, jak chceš, ale tím sis podepsala svůj rozsudek! Budeš se muset až do smrti schovávat!“

„Co já s tím mám společného?“ divila se Marta a přestala se bránit.

„Víc, než si myslíš,“ oznamoval jí zkušený intrikán. „Rosi řekne, žes ji tady skrývala ty. A víš, co to znamená?“

„Ne.“

„To, že sejmou i tebe.“

„To, to ne!“ bránila se Marta.

Damian byl se svou výmluvou na mafii spokojen. „Ale ano, jsi ztracená, drahoušku, pokud o tom nebudeš navždycky mlčet.“

Marta se uklidnila. „Dobře, ale vadí mi, zlato, že jsi s tou hroznou ženskou.“

„Ale já s ní nejsem, broučku, já s ní nejsem, neboj. Ty přece dobře víš, že jsi pro mě vůbec jediná ženská na celém světě,“ řekl Damian a sklonil se nad její tvář. Její bujná, rozdýchaná ňadra ve výstřihu šatů pro služky ho dráždila.

„Ano, ale už hrozně dlouho si mě nevšímáš.“ vytýkala mu.
„Protože mám spoustu práce, ale ty jsi pro mě pořád jediná...“
„Opravdu?“
„Ano, miláčku,“ řekl Damian a vášnivěji políbil. Snad to v té chvíli myslel vážně.

■

Bobby stál naproti Milagros uprostřed tanečního parketu diskotéky a musel na ni křičet, aby ho slyšela: „Neviděla jsi Linu?“ Vedle byl Ivo a nespouštěl z Milagros oči. V těsných, krátkých, červených šatech se mu moc líbila.

„Jo,“ odpověděla Bobbymu Mili.

„A kde byla?“

„V domě, dneska odpoledne.“

„Ne! Já myslím tady!“

Zatímco ti dva překřikovali hudbu, Bobbymu přímo před očima tančila Gloria v těsném objetí s mladíkem, kterým nebyl nikdo jiný než Lina. Ale Bobby ji nepoznal. Páčil dál odpověď z Milagros.

„Nemůžu ji vidět, když tu není,“ lhala Mili.

„Ale jak to?“

„No prostě tady není.“

„Nelži mi, prosím tě!“

Gloria s Linou kroužily kolem nich. Ale Iva vůbec nezajímalo, o čem se ti dva dohadují. Měl oči jenom pro Mili. Hádku vedle sebe neslyšel a Bobbyho neviděl. Neviděl nikoho dalšího na diskotéce, ani profesionální tanečnice na vyvýšených pódiiích, které k publiku vystrkovaly zadečky v kratičkých sukních.

„Není tady, vždyť se zítra vdává!“ křičela Milagros.

„Ale já byl v domě a-a-a...“

„Okamžik!“

„Co je?“

Mili chytila Bobbyho za klopy saka a křikla zblízka: „Co ty tady vlastně děláš? Aha, už je mi to jasný. Normálně podvádíš moji kamarádku.“

„Co?“ zděsil se Bobby. „Zbláznila ses, Milagros? Já ji přece nepodvádím.“

„Tak o tom ji budeš muset přesvědčit, protože já Linu moc dobře znám a jestli se tohle dozví, nikdy si tě nevezme.“ Bobby se musel bránit: „Ale já tu nedělám nic špatného, Mili.“

„Tak mazej spát, honem, honem, jinak se to Motýlek dozví!“ strčila do něj dívka v červeném.

„Dobře. Půjdeš se mnou?“ Bobby byl vyplašený. Obrátil se na Iva.

„Ne. Kdepak, já tady zůstanu,“ odpověděl blondák. Za celou dobu se na Bobbyho nepodíval a neudělal to ani teď. Visel očima na své vyvolené.

„Ale já jdu spát, tak dobrou,“ oznamoval Bobby. Nedostalo se mu ani přání dobré noci.

„Smím prosit?“ uklonil se Ivo.

Milagros mu skočila kolem krku: „Ano!“

„Tvůj přítel se bude zlobit,“ dobíral si ji ještě Ivo, když začali tančit.

„To pochybuju,“ řekla Mili.

■

Pak spolu protančili dlouhé hodiny, byla to noc plná vzpomínek a hudby, objímání a návratů...

■

Když přišli domů do vily La Soledad, zastavili se ještě v kuchyni. Ivo měl chuť na kávu. „Tohle je teda domácnost! Najednou se tu objeví můj strýček, upravuje si kalhoty a snaží se nás přesvědčit, že byl v koupelně pro služebnictvo, protože je to pohodlnější,“ pobaveně řekl Ivo, když na chodbě narazili na Damiana.

Mili se nad Iva sklonila a políbila ho. „Tak, tumáš. To je odměna za to, žes se mnou tancoval.“

„Byl jsem s tebou moc rád.“

„Já s tebou taky, skvěle jsme se bavili.“

„Jestli chceš...“ začal Ivo, ale nedořekl, co má na mysli, protože mu Mili skočila do řeči:

„Ne, nechci, vlastně radši chci, teda nechci, nechci. Dneska jsme tancovali, no a to stačí, jo. Jdu si lehnout, protože jsem utahaná.“

Ivo se za ní ohlédl a řekl: „Mili? Cholito?“

„Co?“ otočila se ještě.

Usmál se na ni a popřál: „Hezké sny!“

To se jí líbilo. A řekla: „Děkuju.“

■

Druhý den ráno se Mili oblékla do slavnostních šatů, které tak trochu připomínaly cikánské a tak trochu indické róby. Pak spolu s Glorií, která si vzala stříbřitě šedý kostým, přišly za Linou a úžasem oněměly. Lina měla na sobě dlouhé bílé šaty, těsně přiléhající k tělu, s dlouhatánskou vlečkou... a na zádech dva páry průhledných motýlích křídel z tylu! A na rukávech malé stříbrné motýlky! Úžasné jí to slušelo.

Lina se tvářila rozpačitě. „Tak co? Holky, jsem šťastná a zároveň... no a zároveň příšerně smutná.“

Gloria přispěchala s vysvětlením: „Šťastná z toho, že se vdáváš, a smutná, že si bereš Bobbyho?“

„Jsem šťastná, protože se budu vdávat... a...“

Mili to řekla za ni: „A smutná, protože se ti bude stejskat?“

„No jo. Jak to víš?“ fňukla Lina svým nenapodobitelným způsobem.

„Se mnou je to stejný, hlupáčku.“

Gloria se přidala: „Se mnou taky.“

„Dost, nechme toho, nebo se nám na očích rozmažou stíny. Někdo klepe na dveře...“ řekla Milagros a otočila se. „Já otevřu.“

„Ale jestli je to Bobby, nepouštěj ho dovnitř. Linu smí vidět až v kostele,“ varovala ji Gloria.

„Jasně,“ odpověděla Mili, pootevřela dveře a opatrně za ně nakoukla, kdo je na chodbě.

„To je Ramón!“ zavýskla si.

Zahradníkovi to v černém smokingu velice slušelo. Byl to znalec života, takže si pro dnešek vybral důstojnou, pomalou chůzi a žoviální, otcovský úsměv. „Takže co Lina? Je připravena?“

Mili z něj byla vedle. Zнала ho jen v džínových montérkách: „Páni, Ramóné!“ říkala nadšeně. „Ty jseš ale štramák, moc ti to sekne.“

„Jdu si pro nevěstu,“ prohlásil Ramón, který měl vést Linu k oltáři. Mohl na ní oči nechat, jak se mu líbila.

Obě dívky vyběhly ven, aby zkontrolovaly Socorro a Chamuka, jestli jsou už v gala. Mezi služebnictvem vládlo vzrušení a do toho všeho přišel Bernardo a oznámil Milagros, že má návštěvu. Byl to Fabrizio - řečený Daniel.

„Kdo je to?“ zeptala se. „Daniel? Pane Bože, zapoměla jsem na něj. Běžte napřed, sejďeme se v kostele.“

Mili vešla do haly, aby se s návštěvou přivítala: „Ahoj, Danieli! Jak se máš? Jsi přesnej, vid’?“

„Ahoj, Mili,“ řekl vysoký, uhrančivý mládenec s pronikavýma očima. „Víš, nemohl jsem se dočkat, až tě uvidím, Milagros. Půjďme?“

Mili se do něj zavěsila. „Ano, půjďme.“ Už se nemohla dočkat svatby. Ale vtom se od schodiště ozval Ivo:

„Mili? Ach tak, myslel jsem, že do kostela pojedeme společně.“

Mili se zarazila. „No... slíbila jsem Danielovi, že pojedu s ním, protože on tu nikoho nezná a...“

„Dobře... dobře, já rozumím,“ klidně souhlasil Ivo.

„Tak, uvidíme se v kostele?“ zamávala na něj Mili a otočila se k Danielovi: „Půjďme?“

V místnosti, z níž se vcházelo už přímo k oltáři, stála Milena se svým synem a loučila se. Především ho upravovala: „Tak a ještě tady.“

„To je dobrý, mami!“

„Počkej, kdepak, synku, není to dobrý. Musím tě dát do pořádku.“ Bobby se usmál: „Teď už se o mě bude starat Lina, chápeš?“ Ale jeho matka to pořád ještě nemohla pochopit. „Ty jsi ale vyrostl, synáčku.“

„Ano, vyrostl jsem, už nenosím plínky. Copak je, mami?“

„Nic, jsem dojatá.“ řekla dáma a otevřela kabelku, aby si vzala kapesník. „Prosím tě, mami...“

Ale říkal to marně. Mileně už tekly po tváři slzy a bořily jí make-up. „Bud’ šťastný, synku. Bud’ hodně šťastný!“

Do místnosti nahlédl otec Manuel „Tak Bobby, půjďme? Nevěsta čeká!“

Milena zjistila, že to bolí: „Už?“ zeptala se.

Ale Bobby ji objal a trpělivě řekl: „Je čas vyrazit, mámo. Tohle je můj okamžik...“

■

Bobby čekal u oltáře na nevěstu. Hudba s přítomností mnoha slavnostně oblečených lidí umocňovala jedinečný zážitek. Lina kráčela pomalu a půvabně v

nádherných a neobvyklých šatech, zavěšena do zralého a důstojně vyhlížejícího muže, svého přítele zahradníka Ramóna. Když došli před oltář, Ramón se zastavil a poslední krok - k Bobbyho boku - udělala Lina už sama.

Otec Manuel stál před novomanželi. „Bratři a sestry, sešli jsme se tu dnes, abychom společně oslavili sňatek Bobbyho s Linou, tato chvíle je pro všechny mimořádná... tento sňatek překonává totiž všechny sociální bariéry, láska zvítězila.“ Pak se otočil k Bobbymu a zeptal se ho: „Alfredo Luisi, berete si tady Linu a budete ji ctít a ochraňovat, dokud vás smrt nerozdělí?“

Bobby bez zaváhání odpověděl: „Ano, беру.“

„A nyní vy, Lino, berete si Alfreda Luise a budete ho ctít a také ochraňovat, dokud vás smrt nerozdělí?“

Lina si neodpustila své pověstné fňuknutí a řekla: „Ale ne! Já si neberu Alfreda Luise, ale Bobbyho.“

Bobby se k ní naklonil a zašeptal: „Lino, já se přece jmenuju Alfredo Luis.“

Manuel se tedy zeptal znovu: „Berete si ho za muže, nebo ne?“

Lina se zamračila a odpověděla: „Ano, ale pod jednou podmínkou, já totiž nechci odjet do Madridu...“

Kněz už toho měl dost a přísně svraštil obočí. „Žádné podmínky, Lino, berete si ho, nebo ne?“

Lina se na Bobbyho podívala a ten pohled jí v obličeji vykouzil úsměv. Na všechno zlé zapomněla a vyhrkla: „Ano!“

„Prohlašuji vás za muže a ženu,“ řekl otec Manuel a požehnal jim. „Chvála Bohu - synu, můžete políbit nevěstu.“

Bobby se znovu naklonil ke své krásné nevěstě: „Můžu tě políbit!“

„Před tolika lidmi?“ žasla dívka.

„Vždyť už jsme manželé, Linito,“ spokojeně se usmíval Bobby.

„Máš pravdu. Ach. Bobbyyy!!“ zvolala nevěsta a skočila mu kolem krku.

■

Svatba se slavila pod baldachýnem v klášterní zahradě, byli tam muzikanti a přišlo hodně lidí, zanedlouho tam vládlo všeobecné veselí.

„Motýlek vypadá nádherně, co?“ řekla Milagros. Nemohla z Liny spustit oči.

„Ano, moc jí to slušelo,“ odpověděl Fabrizio alias Daniel. „Jsem moc šťastná...“

„Nevypadáš na to, Mili,“ pochyboval uhrančivý mladík.

„Jsem dojatá, bude se mi moc stýskat, ona odjede do Španělska a víckrát už se neuvidíme.“

Daniel zavrtěl hlavou a řekl: „Nedělej si starosti, Mili, to se dá jednoduše zařídit, k narozeninám ti dám letenku a navštívíš ji tam.“

„Ach! Ne, děkuju. Ne,“ odmítala Milagros. To by bylo příliš. Od Daniela přece nic nechtěla.

„Dobře,“ vzdychl rezignovaně. „Tak, je moc hodin,“ pokračoval, „přivezl jsem tě sem, ale teď už musím letět.“

Mili se pořád dívala na Linu. Roztržitě se loučila: „Dobře... děkuju. Dobře. Ahoj. díky Danieli.“

A pak uviděla Iva. Stál trochu stranou, opíral se o kmen stromu. Když se rozloučila s Danielem, přiloudala se k němu a řekla: „Vůbec se mi nelíbí, že jseš tak děsně smutnej.“

„Nedá se nic dělat,“ odpověděl bez radosti Ivo.

Mili se zatvářila lišácky a navrhla mu: „A co kdyby se dalo?“

KAPITOLA V

Mili utíká za štěstím

Čas plynul a Lina se vrátila zpátky mezi své, protože zjistila, že je jí manžel v Evropě nevěrný, ale v duchu doufala, že Bobby snad jednoho dne přijede za ní a že se všechno dá do pořádku... Mezitím se konaly další dvě svatby: Gloria si vzala Chamuka, Ramón se oženil se Socorro a kuchařka otěhotněla... Řidič Rocky se odstěhoval za svou ženou Victorií do Paříže. Nejhuř to nese jeho největší kamarád Ramón... A ač je to k nevíře, komorník Bernardo se zamiloval do Marty, která jeho staromódní dvoření opětovala...! Obyvatelstvo vily La Soledad se před časem přestěhovalo do jiného domu, údajně jen nakrátko, prý kvůli rekonstrukci vily. Problém byl ale někde jinde - Federikova firma krachovala a vila La Soledad měla být na prodej. Svatba mezi Milagros a Ivem se sice také už blíží, ale v cestě jí stojí Ivova někdejší i současná přítelkyně, Istivá Pilar. Zkouší všechno možné, aby Iva s Milagros znovu a tentokrát navždy rozdělila...

Do obývací haly přišla módní návrhářka Norma. V náručí nesla svatební šaty, zabalené v ochranném pouzdře. Když spatřila Milagros, usmála se na ni a zeptala se, jak se má. Mili jí za několik setkání přirostla k srdci, ale teď se tvářila zasmušile, ačkoliv odpověděla, že se má dobře.

Norma vyňala šaty z obalu a pravila: „Mili, můžeš si je vyzkoušet, ať vidím, zda ti padnou.“

„Já už si je zkoušet nebudu, víš?“ se smrtelnou vážností odpověděla Milagros a ukázala k pohovce, na které seděla Pilar a předstírala, že si čte. „Ale ona ano.“

„Cože já budu?“ pobaveně vzhledla Miliina sokyně z lepší společnosti.

Milagros byla bledá jako stěna: „Paní návrhářka mi přišla vyzkoušet svatební šaty. Můžeš převzít šaty i ženicha. Vyhrála jsi, Pilar.“ Pilar odložila časopis a důstojně vstala. „To říkáš vážně?“

„Nechtělás to snad?“

„Ano, ale...“ naoko namítala tmavovláška, která se tak dlouho snažila o Iva, až vyhrála. „Využij toho,“ suše dodala Mili.

„Promiň, Milagros, ale já ničemu nerozumím,“ divila se návrhářka.

„Slečna ti to vysvětlí,“ kývla Mili na Pilar. Už měla jejích zákeřností dost. Stejně tak ji trápila Ivova nerozhodnost. Když Pilar strpěl v domě, když ji nechal, aby za ním neustále chodila a snažila se ho odtrhnout od Mili, tak prosím. Milagros vzpomínala, jak Iva před časem někdo postřelil. Byla přesvědčena, že to udělala Pilar, aby to shodila na ni... a tak dále. Ale karty se prostě někdy obracejí a lidé

zapomínají. Zvlášť když Pilar měla bohatého otce a peníze mohly dostat rodinu di Carlo z krize.

„Ale já jsem přišla zkoušet šaty,“ řekla Norma. Nic lepšího ji nenapadlo.

„Už nejsem nevěsta,“ pravila ještě jednou Milagros. „Teď je to ona.“

„Tedy já,“ ozvala se hrdě Pilar.

„Cože?“ divila se návrhářka. Neznala zdejší poměry.

„Neboj se,“ uklidňovala ji neobvykle chladná Milagros. „Ty šaty jí budou dobře. Máme podobnou postavu. Bohudík jenom postavu.“ Pak se otočila k Pilar: „Ale stejně dostaneš, co ti patří. Až ho budeš držet v náručí, poznáš, že nemyslí jen na tebe.“

Její sokyně se ušklíbla a bystře odvětila: „Buď klidná. Já ho při tom myslet nenechám.“

Milagros měla toho trápení po krk. „Já už raději jdu.“

„Ale já tomu pořád nerozumím,“ snažila se Norma.

„Je to snadné,“ řekla Mili na rozloučenou. „To o Popelce je jen pohádka. Není to skutečné.“

■

Stará paní Angelica přijala Iva, aby nad ním kroutila hlavou: „To je bláznovství. Bláznovství!!“

„A ty si myslíš, že to nevím?“ smutně namítal mladík.

„Jak vůbec můžeš uvažovat o tom, že bys to udělal?“

„Ale babičko, co mám dělat?“ zoufal si Ivo. Záchrana rodiny, která byla na pokraji finančního zhroutení prostřednictvím svatby? V aristokratických kruzích stará ověřená věc. S láskou to nemělo nic společného.

„Ale ty se takhle nesmíš ptát,“ naléhala Angelica. „Musíš udělat to, co chceš. A... tahle Pilar. Ta Pilar... to je... raději nebudu říkat, co je, protože nenacházím slušné slovo.“

„Babičko, ale já nevidím žádnou jinou možnost,“ smutně pravil Ivo.

„Takže dost,“ řekla Angelica a přešla ze svého přemlouvání do útoku.

„Ty si vezmeš Milagros. To je žena, kterou miluješ a ona tě zbožňuje.“

„A co budeš dělat ty?“

„Já nic.“

„A máma?“

„Nic.“

To však bylo proti Iově vůli. Měl všechny kolem obětovat jen pro svou lásku? „Babičko, nemůžeme zavírat oči.“

Ale Angelica věděla, o čem mluví. Znala hodnotu lásky a věděla, že v životě nic většího není. „Neříkej hlouposti,“ řekla vnukovi. „Nejde o to, jestli zavřeme oči. Jde o to, že osud dalších lidí na sebe vzít nemůžeš. Nemůžeš zacpat díry, které udělali jiní. Podívej, radši půjdu na nádraží prodávat losy, než abych tě viděla nešťastného. Ivo, to je přece šílené.“

„Babičko, já nemohu založit své štěstí na katastrofě naší rodiny,“ řekl nahlas a srozumitelně Ivo.

Kdyby Angelica měla tu sílu, vyskočila by a zavřela mu ústa. „Mlč, prosím tě, zmlkni,“ vykřikla. „Já už to nechci dál poslouchat. Vyžeň to z hlavy. Zakazuji ti, abys tahle přemýšlel. Zakazuji!“

■

„To myslíš vážně?“ rozzářila se v tu chvíli o několik pokojů dál Ivova matka Luisa, když za ní přišla Pilar a prozradila jí zajímavou novinu.

„Ano, a musíme to oslavit,“ řekla Pilar a třásla se radostí. „Ta coura se konečně vzdala.“

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ hlesla Luisa a teatrálně si položila dlaň na hrud'. „Nemůžu tomu uvěřit. Zvítězila jsi.“

„Jistě. Ty jsi snad o mně pochybovala?“

„Takže budeš moje snacha. To je skvělé! To je štěstí!“ radovala se Luisa. Odjakživa nenáviděla Milagros, a navíc si neuměla představit, že by sama měla žít v bídě. Tomu se říká zabít dvě pořádné mouchy jednou ranou!

„Vdám se za Iva a budu tvoje snacha.“

„To je skvělé. Konečně jsme ji zničili,“ oddechla si Luisa.

„Konečně jsme zvítězili!“ zatleskala Pilar.

„Ale teď mě napadá...,“ zarazila se Luisa.

„Co?“

„Nebude to od té coury jenom nějaká past?“

„Ne, ne. Je blázen. Nechala mi volnou cestu,“ smála se dívka. „Už je po ní. Zapomeňme na ni.“

„Jsem tak šťastná. Ach, to je dobře. Ale poslouvej, holka,“ zvažněla Ivova matka.

„Co?“

„Určitě nám tvůj otec pomůže?“ ujišťovala se Luisa.

„Ano, jistě. Pomůže ti. Zaplatí ti dům, necháš si kreditky a všechno, co budeš chtít,“ přikyvovala Pilar. Právě si Iva kupovala za vyděračské peníze, ale to jí ani v nejmenším nevadilo.

„To je radost, až mě z toho bolí tělo,“ zvolala Luisa a objala svou velmi vysněnou snachu. „Oživila jsem. Jsem tak šťastná. Tak... šťastná!“

Vtom vstoupil Federico. Už dlouho neviděl studenou Luisu v objetí s kýmkoliv včetně sebe. „Co se to tu děje?“

„Lásko moje, lásko!“ vrhla se na něj Luisa a políbila ho. „Jsem tak šťastná. Jsme zachráněni. Všechno si necháme! Dům, podnik, auta, šoféra, všechno.“

„Ale o čem to mluvíš?“ podívoval se Federico.

„O čem to mluvím, drahý? O nic jsme nepřišli. Všechno je jako dřív!“

„Ty jsi se zbláznila!“ podotkl Federico, protože o úspěchu jejích intrik neměl ani tušení. A kromě toho věděl, že vyjednávat s jeho nepřáteli je když ne nemožná, pak aspoň velice těžká věc.

■

Mladý Chamuco přijal v hale Nestora Mirandu s jeho o zhruba dvacet let mladší manželkou. Bratr otce Manuela byl muž, který se vyznal, hodně cestoval a žil naplno. Usadil se teprve teď na stará kolena.

„Pojďte dál,“ usmál se na ně nový sluha.

„Děkujeme. Je tu Federico?“ zeptal se Nestor.

„Jistě, pane. Hned pro něj dojdu. Mezitím se posaďte,“ řekl Chamuco a nabídl jim pohovku s křesly.

„Jistě, děkujeme,“ kývl Miranda.

„Omluvte mne,“ uklonil se Chamuco a zmizel.

Hosté se posadili a Nestor se zahleděl na svou manželku, atraktivní, ale tichou blondýnku mezi třiceti a čtyřiceti lety. „Co je s tebou?“

„Proč?“ zeptala se jeho Laura.

„Jsi napjatá. Já tě přece znám. Jsi nervózní. Tak co je s tebou?“

„Nerada chodím do tohoto domu,“ přiznala se mu. „No, je provizorní. Potřebuje zařídit.“

„Ne, já nemluvím o domě jako takovém,“ vysvětlovala jeho manželka. „Tak o čem teda?“

„O Luise. Nesnesu ji. Připadá mi strašně povrchní,“ říkala tiše, ale ne kvůli tomu, aby je nikdo neslyšel, nýbrž proto, že taková byla. „Je neupřímná. Nesnesu ji.“

„To je prostě jedna z Luisiných výrazných vlastností, že je nesnesitelná,“ uznal Nestor.

„Ale ty jsi s ní měl románek.“

„Ano,“ přikývl její muž, „Měl, je to dávno. A je to pryč.“

„Určitě?“ ujišťovala se Laura.

„Určitě. Ty jsi pro mne jediná žena pod sluncem. Je ti to jasné? A mohu tě o něco požádat? Zůstaneš tady a počkáš na mě chvíli?“

„A kam jdeš?“ zeptala se ho. Byla nejistá. Necítila se bezpečně.

„Jdu se podívat, jestli najdu svou budoucí snachu. Ano?“ odpověděl Nestor a vykročil ke kuchyni.

„Ale nebuď tam dlouho.“

„Ne. Miluju tě,“ řekl větu, se kterou měl jeho syn Ivo dlouhou dobu potíže.

■

Sotva Nestor vkročil do kuchyně, zarazil se. V místnosti, kde se scházelo služebnictvo, vládla pohřební nálada. Nestora spatřila ze všech nejdříve Lina. Utřela si slzy a zeptala se: „V čem vám mohu pomoci, pane?“

Návštěvník se polekal. „Nechtěl jsem obtěžovat, promiňte, ale myslel jsem si, že tu najdu Milagros. Můžete mi říct, kde je?“

„Není tu,“ odpověděla uplakaná kuchařka Socorro.

„Cože?“ divil se.

„Andílek odešel napořád,“ vzlykla Lina. „Nenajdete ji. A neptejte se mě, když pláču.“

„To je snad nějaké nedorozumění,“ snažil se to pochopit host.

„Ne, žádné nedorozumění,“ vrtěla hlavou Gloria. I její velké, tmavé oči plakaly. „Bohužel.“

„Milagros odešla?“ žasl Nestor Miranda a naivně se zeptal: „A kdy se vrátí?“

„Jak se zdá, už nikdy,“ odpověděla kuchařka a zoufale vzlykla.

„Ale proč? Proč?“ ptal se znovu Nestor, ale bylo to marné.

■

Ivo našel ve svém pokoji dopis. Držel ho v dlaních, tiskl si ho k obličeji a plakal. Slzy z jeho tváří stékaly na papír a rozmazávaly písmena a slova, která tam zanechala jeho Milagros a která jako by mu zněla v uších: „Nemohla jsem Ti tohle všechno říct osobně. Miluji Tě. A vím, že mě miluješ, a protože Tě miluji, odcházím. Tvoje rodina Tě potřebuje. Sbohem, blondáčku. Sbohem... Nebudu se skrývat. Víš, kde budu, ale nechod' za mnou... Mili.“

Posmutnělý Ivo zavřel oči, v duchu viděl obrázek Milagros v okně kláštera, kde s ní kdysi dávno seděl a povídali si o tom velkém domě s duší otce Manuela, o domě, který připomínal něco mezi kostelem a školou... „Tohle místo se mi moc líbí. Je tu klid,“ řekl tenkrát. „Strávila jsem tu skoro celý život,“ odpověděla Mili. „Stýská se ti?“

„Sí, někdy ano, moc.“

„Milagros, nepřemýšlíš o tom, že by ses stala jeptiškou, že ne?“ bál se tehdy, a když chvilku mlčela, naléhal: „Milagros? Ty se staneš jeptiškou?“

Zasmála se: „Ale jdi. Bůh mě chce jako přítelkyni, ne jako nevěstu.“

„A já bych tě chtěl za nevěstu,“ řekl tehdy. „Já ano. Strašně rád.“

„To neříkej. Nelži,“ kárala ho.

„Ale vážně.“

„A co ta žirafa?“ zeptala se na jeho tehdejší všemi uznávanou favoritku, které říkala žirafa nebo tyčka.

„Andrea? Co já vím. Andrea je jiná. Nevím, jestli jsem do ní zamilovaný.“

„A teď řekneš, že jsi zamilovaný do mě?“ vyzvídala Mili. Seděli k sobě zády ve dvou blízkých oknech a vystavovali se slunečním paprskům.

„Ano,“ řekl tehdy.

„Zase si vymýšlíš!“

„Ano, miluju tě,“ řekl tenkrát a políbili se.

Sevřel Miliin dopis a znovu mu vyhrkly slzy. Vzpomínal... Procházeli se potom parkem a přišli až k polorozpadlému altánku, který mu chtěla ukázat...

„Tohle že je to krásné místo?“ ptal se nevěřicně. Stáli před malým domkem bez oken a beze světla, protože mu stínily košaté stromy.

„Ano.“

„Jsi si jistá?“

„Nejkrásnější místo na světě,“ potvrzovala Milagros. „To je moje království. Když jsem byla malá, utíkala jsem a jeptišky mě pak hledaly po celém klášteře. A já jsem byla schovaná tady.“

„No, pěkně nezbedná holčička,“ smál se jí.

„Byla jsem tu šťastná,“ vzpomínala Milagros. „Dávala jsem tu góly. Zabila hodně příšer.“

„Příšer?“ tehdy tomu nerozuměl.

„Ano, příšer, a jednu jsem zabila hned několikrát. Moc ráda jsem ji zabíjela. Ta příšera zabila svou ženu, se kterou měla dítě,“ říkala mu, zatímco ji objímal kolem pasu.

„A příšera pak to dítě vychovala?“

„Nechala je v lese.“

Naklonil se k ní, aby ji znovu políbil. „Mili, vždycky jsi měla tak kruté sny?“

„Ne. Někdy jsem snila, že přijede princ na krásném tmavém koni.“

„A? Pst... neříkej nic. Takhle tě políbil?“ usmál se a sklonil se k ní. Když přestal, Milagros ho chytila kolem krku, zavrtěla hlavou a řekla: „Ne. Takhle!“

■

Služka Marta našla komorníka Bernarda na zahradě, na jejím okraji, který už nebyl příliš upravený a kde rostlo divoké křoví. Jako by se tam schovával. Ve svém dokonalém úboru se do bujné zeleně hodil jako pěst na oko. „Bernardo, co je to s vámi?“

„Milagros odešla,“ odpověděl a udělal pár kroků sem a tam, aby zahnal slzy, které se mu draly do očí.

„Ach, ano, slyšela jsem.“

„Obětovala se pro všechny, víte?“ vysvětloval a otočil se k ní zády, aby si nenápadně otřel oči.

„Udělala to pro madam Angeliku,“ řekla Marta.

„Udělala to pro nás pro všechny,“ odporoval komorník. „Protože když se loď nepotopí, udržíme si práci. Myslela na vaši matku, která je těhotná, na Glorii a Chamuka, na madam Angeliku, Marto.“

„A na svého otce.“

„Na svého otce taky. Chudáček holka. Co? Marto?“

„Copak, Bernardo?“ projevila Marta nevídanou účast.

„Já...“ vzlykl komorník a položil hlavu na její rameno.

„Co, Bernardo?“

„Já jsem z toho zničený...“ vzlykal majordomus v jejím náručí, což se černovlasé služce Martě v životě tak často nestávalo a teď z toho byla celá dojatá: „No tak, Bernardo, no tak...“ říkala tiše a hladila ho něžně po vlasech.

■

Gloria našla Iva v potměšlém pokoji zhrouceného, zoufalého a uplakaného. Posadila se proti němu, chvíli se na něj dívala a pak řekla: „Takže ty nic neuděláš?“ Tykala mu - teď už byla stejně veškerá zdvořilost na nic.

„Nemůžu nic dělat, odešla,“ odpověděl.

„Dobře, ale můžeš jít pro ni. Přesvědčil ji,“ řekla a ukázala na zmačkaný dopis, který stále svíral v dlaních. „Ivo, i když to tak nevypadá, hlasitě tě prosí, abys pro ni šel.“

Ivo zavrtěl hlavou, ale zároveň si otíral mokré tváře. „Moje matka by zemřela. Já ji znám, víš? Vrátila by se k práškům. K pití. A já nemohu žít s touhle myšlenkou. Glorie.“

„Takže ty nic neuděláš?“ zeptala se znovu Gloria a pokyvovala hlavou. „Dobře, dobře.“

Ivo nevěděl kudy kam. „A co bys dělala ty? Řekni mi s rukou na srdci, co bys dělala.“

■

O chvíli později zaklepala Gloria na dveře staré paní. Angelica ji vyzvala, ať jde dál, a sotva ji spatřila, hned se ptala: „Ach, doufám, že mi neseš dobré zprávy?“

„Ne,“ odpověděla Gloria a snad poprvé v životě vypadala dospěle. „Mluvila jsem s Ivem a řekla jsem mu, že Mili odešla do kláštera. On už to věděl, protože mu nechala dopis s vysvětlením.“

„A to pro ni nepůjde?“ divila se stará pani.

„Ne. A po pravdě mu rozumím, chudáčkovi. Má velký strach.“

Tohle se Angelice vůbec nelíbilo. Ona sama Iva nechápala a pochopit ho ani nechtěla. Byla příliš stará na to, aby mohla uznat, že někdo zabije lásku a že ho pak za to ještě všichni chápou: „Jdi pryč,“ řekla.

„Cože?“ žasla Gloria. Takhle Angeliku neznala.

„Jdi pryč, prosím tě!“

Sotva Gloria odešla, Angelica rázně vstala a přinesla si kufr. Položila ho na postel, otevřela ho, ale pak se ještě zamyslela...

■

Služebnictvo sedělo u kulatého stolu. Nálada se nijak nezlepšila: všichni byli bezradní, vyčerpaní a smutní... Vtom mezi ně přišla černovlasá Marta, rozkročila se a řekla: „Milagros odešla z tohoto domu a všichni víme proč, ne?“

„Jistěže známe důvod, holka,“ bryskně odpověděla Lina. „Důvod se jmenuje Pilar. Čarodějnice Pilar.“

„To nebyl ten důvod.“ vrtěla kudrnatou hlavou černovlasá Marta. „Tahle rodina by zkrachovala a všichni bychom byli bez práce. Není to tak?“

„Ano...“ přiznávali přítomní.

„A teď všichni práci máme,“ pokračovala Marta.

„No tak, neprotahuj to. Řekni to, dělej,“ naléhala Socorro.

„Takže. To je důvod, proč Milagros není v tomhle domě, abych byla stručná. Ale mě něco napadlo. Trochu jsem přemýšlela a mám řešení.“ tajemně vysvětlovala služka, od které by za jiných okolností nikdo nic dobrého nečekal.

■

Milagros klečela v kostelní lavici, byla oblečená jako rošťák Cholito a rozmlouvala s Bohem: „Já tě znám, Šelmičko, vím, že když mlčíš, dáváš mi za pravdu. Ale ne, nepřišla jsem ti nic vyčítat, víš? Já vím, že mě blondáček miluje. Jenže je to všechno špatně. Promiň, nechci ti nic vyčítat. Jenom potřebuju společnost.“

Vtom se přirýtila tlustá sestra Catalina: „Mili!“

„Co se stalo?“ otočila se dívka od oltáře.
„Ach, tak jsem běžela a... nemůžu ani mluvit...“
„Ale co se ti stalo?“
„Mně nic... Mně ne,“ lapala po dechu jeptiška. Při její úctyhodné váze bylo každé běhání namáhavé. „Někdo za tebou přišel,“ vydechla. „Kdo?“ zamračila se Mili. „Jestli je to Ivo, řekni mu, že tu nejsem.“
„Ne, ne, není to Ivo.“
„A kdo to teda je?“
„Já,“ ozvala se ode dveří do kostela Luisa di Carlo.

■

Služebnictvo stálo v řadě jako na přehlídce a Federico s Ivem na ně zírali jako na uvítací výbor, který každou chvíli očekává slavnou nebožku Evitu Perónovou.

„Všichni dáváte výpověď? Co to má znamenat?“ udiveně se ptal Federico.
„Co to má znamenat?“ odpověděla za všechny Lina. „To kvůli našemu andílkovi, pane.“

„Kvůli Mili?“ zeptal se Ivo.
Federico mu skočil do řeči: „Můžete mi to vysvětlit?“
Vysvětlovala Marta. Koneckonců byl to její nápad. „Teda, Milagros odešla z tohohle domu, abychom si my udrželi práci. A nám se zdá, že je to oběť, kterou nemůžeme přijmout.“

Socorro se přitočila k Ramónovi a pyšně špitla: „To je hezké. Jak je teď moje dcera hodná, že?“

„Ano,“ odpověděl zahradník.
„No, já jsem vám moc vděčný.“ řekl Ivo. „Ale není to tak.“
Vtom se do slavnostní chvíle přirítíl Bernardo, výjimečně celý bez sebe, a volal: „Pane! To je neštěstí. To je hrůza. Madam odešla!“
„Jaká madam?“ zeptal se Federico. Nevěděl, o které z madam v domě je řeč.

„Vaše matka. Madam Angelica!!“
„Cože?“ vyděsil se Federico. Nedával to na sobě znát, ale do nesnází se všichni dostali kvůli němu a kvůli jeho nečistým obchodům, které se mu nyní vymstily.

„Odešla stejně jako Mili, čtěte.“ řekl komorník a podal pánovi papír se vzkazem.
Federico se na něj zahleděl a pak zopakoval, co tam četl. Bylo to krátké, stručné a výstižné: „Nehledej mě!“

Milagros vyšla z kostela v doprovodu Luisy. I když byla v džínách, tričku, teniskách a obráceně nasazené baseballové čapce, zůstávala vážná a důstojná jako nikdy předtím. „Dokážu si představit, jak jste spokojená,“ řekla. „Ale jestli jste se mi přišla vysmívat, tak prosím odejděte.“

Luisa se zatvářila zkroušeně. „Ne. Mýlíš se. Přišla jsem ti říct, že zasloužíš všechnu úctu na světě.“

„Já?“ divila se Mili.
„Ano. Já jsem si myslela, že jsi...,“ řekla Luisa a hledala slova.
„Coura?“ vyhrkla Milagros.

„Ano, tak jsme ti říkali,“ přiznala Ivova matka.

„Podívejte, paní, můžete to zkrátit, protože já za chvíli musím na hřiště,“ suše odvětila Milagros. Nestála o žádné díky, a už vůbec ne od ženy, která byla stejně falešná jako zaručeně pravé vlasy Ameriga Vespucciho v nedalekém Muzeu objevení Ameriky.

Jenomže Luisa chtěla něco vyslovit. Něco, co by ji alespoň navenek v očích některých lidí mohlo očistit: „Já jsem ti chtěla říct, že jsem se mýlila. Chtěla jsem ti poděkovat, že jsi Ivovi dala svobodu. Protože si vezme Pilar a bude mít lepší budoucnost. A bude šťastnější. Všichni vlastně budeme šťastnější. Děkuji, Milagros. Moc děkuji,“ řekla a objala dívku. Milagros si v tu chvíli málem myslela, že to Luisa míní upřímně. Ale opravdu jen málem.

■

Stará paní Angelica odložila kufr a procházela se parkem. Byly tam stolky, židle a lavičky, seděli na nich staří lidé, povídali si nebo hráli domino, procházeli se a měli ve tvářích úsměv, vyzařovala z nich pohoda, moudrost a klid.

Doprovázel ji muž s bělostnými vlasy a knírkem, věkem se k ní hodil. Jmenoval se Armando a choval se jako pravý džentlmen: „No, tak tady se scházíme a bavíme se. Aspoň trochu... Dovolíte, abych vám vzal ten kufr?“

„Ano, děkuji.“ s úlevou řekla stará dáma, zvyklá na samotu.

„Taky berete penzi?“ vyptával se Armando.

„Cože? Kdepak... žádnou penzi nemám.“ odvětila Angelica.

„To je chyba!“ usmíval se starý pán a ukázal na lavičku, aby se posadili. „Musíte si vyplnit žádost. Není to moc peněz, ale aspoň něco.“

„Ach, jistě. Lépe něco než nic. Sednu si, jsem unavená.“

„Jak se jmenujete?“ vyzvídal starý muž, sotva dosedli.

„Kdo? Já?“ zamyšleně odpověděla dáma, která utekla od rodiny.

„Mluvím s vámi, ne?“

„Ano, promiňte. Jmenuji se Angelica,“ řekla Miliina babička. Nemohla z těch čilých starých lidí kolem spustit oči. Nikdy by neřekla, že by se jí mezi nimi mohlo hned napoprvé tak líbit.

„Ne!“ žasl nad jejím jménem Armando. „To jsou ale věci! Moje poslední žena se taky jmenovala Angelica. Bylo to její druhé jméno. No, já mám tři děti a sedm vnuků. A vy?“

„Já? Co já?“

„Předpokládám, že také máte děti, ne?“

„Ano, mám jedno,“ přiznala se Angelica. „A dvě vnoučata. Ne, tři.“

„Jakže? Dvě nebo tři? Nikdy jste je nepočítala?“ smál se starý pán.

„Mám tři vnoučata,“ ohradila se Angelica. Na takovou přímost nebyla z domu svého syna zvyklá.

„Poslouchejte, vy jste tu nová, ne?“ pokračoval Armando a nenechal ji vydechnout.

„Co, prosím?“

„Musí to být pro vás neznámá čtvrť, že?“

„Ano...“
„A vyšla jste si na procházku, abyste ji poznala?“ ptal se jí starý pán.
„Vlastně jsem utekla,“ odpověděla Angelica.
„Cože?“ podivil se Armando.
„Ano, utekla jsem z domu,“ přiznala stará paní, snad pod jeho vlivem, snad pod vlivem okolí. Ale řekla to.

■

V hale nového, prozatímního a nemilovaného domu na sebe narazili Bernardo a Ivo. Komorník rovnou netrpělivě vyhrkl: „Tak co?“

„Nic,“ krčil rameny Ivo.
„Jak to, že nic, pane?“ divil se komorník. Byl zvyklý řešit všechny úkoly, které dostal, a čekal to samé od jiných.
„Nic,“ zopakoval mladý muž.
„Vždyt' jste ji hledal!“
„Už nevím, kde hledat, Bernardo.“
„Ale pane...“
„Kde ji mám sakra hledat?“ podrážděně vyjel Ivo. Byl vyčerpaný, nesvůj, zklamaný a smutný.
„Promiňte, promiňte,“ omlouval se Bernardo. „Nezachoval jsem se správně.“
„Zavolám policii,“ řekl mladík.
„Ne, nevolejte policii. Co s policií? Trvá to dlouho, než začnou hledat.“
„A co máme dělat, Bernardo? Kde je otec?“
Bernardo měl své informace. „Šel do kláštera. Myslel si, že vaše babička utekla za Mili.“
Ivo vzdychl. Navíc ještě babička. Taky zmizela, stejně jako Milagros... stejná krev... „Kéž by byla v klášteře,“ řekl ještě.

■

Federico chodil poslední dobou v košili s rozhalenkou a krátkými rukávy. Kravatu i sako odložil. Stejně nalehko přišel i do kláštera, aby hledal svou matku. Chvilí čekal ve vstupní hale, pak se obrátil na první jeptišku, která prošla kolem: „Sestro, prosím vás, kde je otec Manuel?“
Jeptiška se na něj usmála a řekla: „Okamžik.“
„Děkuji,“ odpověděl Federico a čekal.
Otec Manuel dorazil za pár minut, a když spatřil, kdo za ním přišel na návštěvu, neodpustil si poznámku: „Ach. To je překvapení. Vy tady?“
„Řekněte mi pravdu,“ nezdržoval se Federico.
„Pravdu?“ podívoval se kněz.
„Kde je moje matka? Chci s ní mluvit.“ řekl znavený di Carlo téměř nevrle.
„Vy mě děsíte. Co je s vaší matkou?“
„Zmizela.“
„Zmizela?“ nechápal otec Manuel.
„Odešla z domu,“ neochotně bručel Federico. Věděl, že se to vlastně všechno stalo kvůli němu.

„Tomu nerozumím. Ona? V jejím věku?“
„Proto mám takový strach. Myslel jsem, že je tady,“ přiznal Federico a rozhlížel se, jako by se jeho matka schovávala někde za rohem nebo dokonce za kusem nábytku.

„Měl jste mi zavolat, ušetřil byste si čas,“ řekl mu otec Manuel.

„Chtěl jsem s vámi mluvit osobně.“

„Abyste si ověřil, že nelžu? Ale já vás ujišťuji, že jsem vaši matku neviděl,“ málem přísahal kněz.

„Další neštěstí a další, a další,“ vzdychl Federico. Neměl tušení, kolik toho unese. Kolik toho vydrží.

Kněz vycítil jeho obavy, tak se snažil: „Uklidněte se, *done* Federico. Budeme ji všude hledat. Nemáte nějaké tušení, kam mohla jít? Nebo nevíte o někom, kdo ji zná a kdo by jí mohl poskytnout přístřeší?“

„No,“ poznamenal di Carlo. „Myslel jsem, že Milagros.“

„Dobrý nápad,“ kývl otec Manuel a vzal Federiku za paži, aby mu naznačil, že má jít s ním.

„Kde je?“ žasl Federico.

„Tady v klášteře. Pojd'te se mnou, zajdeme si pro ni. Pojd'te.“

Jediným člověkem, kdo byl v náhradním domě rodiny di Carlo opravdu šťastný, byla Pilar. Nechápala, proč jsou všichni zoufalí, a nikdy by ji nenapadlo, že za to vlastně může také ona. Přišla za Ivem do jeho pokoje, posadila se a s nepředstíranou lítostí řekla: „Ach, lásko. Dozvěděla jsem se to o tvé babičce. Jak to, že zmizela?“

„Zmizela,“ řekl prostě Ivo. Víc jí toho říct nedokázal.

„To je neštěstí. Už to asi nemá v hlavě v pořádku, že?“

„Má,“ odpověděl jí příkře. „Má to v hlavě v pořádku, Pilar.“

„Dobře, ale když tohle provedla, tak s ní něco přece být musí,“ namítla dívka, jako by byla psycholožka.

„Ano, něco s ní je,“ přiznal mladík. „Cítí se hrozně, a to kvůli mně.“

„Proč?“ užasla Pilar, a když Ivo vstal a odešel, řekla, co si doopravdy myslela: „Co jsi jí udělal? Co? Ztracená bábo! Kéž by tě nikdy nenašli!“

■

Milagros seděla v altánku na zahradě a vzpomínala na své přítelkyně Linu a Glorii. Vzpomínala si na společné výlety, třeba na pláž nebo na poutní místo za městem, kde se pomodlila ke své Svaté Panně Osamocené. Vzpomínala, jak se spolu smály, jak protančily celé noci na diskotéce...

■

Starý pán Armando si vzal Angeliku pod svá křídla. „Ne, *señoro*. Není správné utíkat. Ale, nevím, proč vás hubuju, když dělám to samé. Já utíkám každý den. Není to jako u vás, ale je to podobné. Já jenom vždycky odejdu velmi brzo, abych neobtěžoval. Protože moje snacha je tak trochu semetrika. A můj syn? No, co o něm můžu říct...? Vy se ale musíte vrátit.“

„Ani pomyšlení!“ důstojně odmítla stará dáma. Strnule seděla na lavičce vedle něj, na klíně svírala kabelku a dodržovala odstup. Dlouhý život v domě di Carlo ji vedl k nedůvěře vůči lidem, které jí nepředstavil někdo blízký. Což byl i Armandův případ.

„A co budete dělat?“ naléhal na ni.

„Nevím.“

„A kde budete dneska večer spát?“

Angelica zalapala po dechu a zahleděla se mu do tváře: „Vy mi tu snad děláte návrhy?“

Starý pán se nestačil divit: „Já?“

■

Federico čekal ve velké knihovně kláštera. Byl tam stůl, otřískané židle a police plné knih, které po všech stěnách sahaly až ke stropu. Když mu přivedli Milagros, přivítal se s ní a řekl: „Počkej, Mili. Ivo si nebude brát Pilar. Nemůže si ji vzít.“

„A proč ne?“ odsekla dívka. Posadila se v knihovně na volnou poličku zhruba ve výšce Federikovy židle.

„Odpověď je jasná. Vždyť miluje tebe.“

„A co s tím?“ nevěřila mu Milagros. „Miloval jsi moji matku a stejně sis vzal jinou.“ Mimovolně začala svému otci tykat.

„To je něco jiného,“ odmítal její argumenty Federico.

„Ne, to není jiné, tati. Ivo si vezme Pilar, protože se od tebe naučil, že manželství je obchod. Nebo to tak není?“

To byla velmi ostrá slova. Federico nevěděl, co na ně má říct. „Částečně máš pravdu, Mili, ale taky se trochu mylíš. Není to tak.“

„Nerozumím ti.“

„Když jsem si vzal Luisu, nebyl to obchod. Vzal jsem si ji, abych zachránil svou rodinu,“ přiznal se Federico. Vstal a přecházel sem a tam jako učitel na stupínku.

„No, to je přesně ono!“ zvedla ruce Mili. „Ivo udělá to samé. Historie se opakuje.“

„Ale já nedovolím, aby se opakovala,“ kroutil hlavou Federico. „Promluvím s ním. Není přece možné, aby se obětoval.“

„Jenže Luisa se cítí hrozně,“ podotkla Milagros. „Je to jeho matka.“

„To je mi jedno,“ vztekla odsekl Federico. Luisy měl za léta kyselého soužití plné zuby. Už samotné jméno Luisa mu vadilo, a když je slyšel, dělalo se mu špatně.

„Ale Ivo by nesnesl, kdyby se jí něco stalo. A já, po pravdě řečeno, taky ne,“ vysvětlovala Mili.

Federico byl ovšem velice zkušený člověk a na nejružnější debaty byl zvyklý. Držel se dobře. „Nerozdělí vás,“ řekl na závěr. „To nedovolím. To je vše.“

„Podívej, tati. Ať říkáš, co chceš, k ničemu to není. Ale jsem ti za to vděčná,“ pravila Mili a vstala.

Federico však nepřišel kvůli Milagros. „Pravda je, Mili, že mám ještě jednu špatnou zprávu.“

„Ještě jednu?“
„O tvé babičce.“
„Co se s ní stalo?“ vyděsila se dívka.
„Moje matka odešla z domu.“
„Co?“ hlesla Milagros a ochromeně strnula.

■

O pár desítek minut později vtrhla Milagros do haly náhradního domu. Překvapila Iva s Chamukem. Hned volala: „Kde je? Kde je?“ A zatímco se Milagros s Ivem objímali, Chamuco ještě stačil Federikovi oznámit: „Pan Nestor Miranda vás žádá, abyste mu zavolal.“

„Cože?“ roztržité opáčil Federico. „Ano, já mu zavolám.“
„Nenašel ji?“ zeptala se Mili Iva. Chamuco byl totiž po městě hledat Angeliku.
„Ne,“ odpověděl Gloriiin manžel.
„A já, Mili, nemám ani ponětí, kam vlastně mohla jít,“ dodal zdrcený Ivo.
„Kam jen odešla?“ zoufala si dívka. „Ale počkej. Myslím, že už vím, pojď se mnou, pojď,“ volala a chytila Iva za ruku. Nestačil se bránit, ani nechtěl, vyběhli z haly a ve dveřích se minuli s Laurou, manželkou Nestora Mirandy.
Chamuco ji uviděl a řekl: „Pojďte dál, paní. Prosím.“
Laura spatřila Federika: „Dobrý den. Federico, Nestor vás hledal.“
„Právě jsem mu šel zavolat.“
„Promiňte,“ dodala ještě blondýna. „Potřebovala bych mluvit s paní Luisou, prosím.“
„Ano, ano, okamžik, hned ji sem pozvu.“ úslužně se uklonil k Lauře mladý komorník Chamuco.

■

Starý pán Armando nepovoloval. Angelica mu byla sympatická. Vzal ji na procházku do parku. Taký na ní viděl, že se trápí. Takže ji nemohl nechat být. „Podívejte, princezno. Nevím, proč jste odešla z domova. Ale můžu vám něco říct?“

Angelica si mezitím na jeho zvědavost zvykla: „Řekněte.“
„Vy se vrátíte,“ moudře poznamenal Armando.
„Domů? Ani náhodou.“
„Vrátíte se.“
„Jak si můžete být tak jistý?“ divila se stará dáma.
„Protože nemáte opuštěný výraz,“ vyslovil větu, jakou by od něho nečekala. Bylo v ní všechno, přesný popis, poezie i krutost života.
„Co to říkáte?“
Armando měl své zkušenosti: „Jistě... budou vás hledat. Budou vás hledat a najdou vás. Navíc, jak by mohli opustit takové poupátko, jako jste vy?“
Teď to ale trochu přehnal. „Ale, Armando. Jmenujete se Armando, že?“
„Tak se jmenuji,“ usmál se bělovlasý muž.
„Promiňte, Armando, ale tentokrát vážně. Vy mi děláte návrhy.“

„Ano,“ konečně se přiznal ke svým sympatiím. „Jestli mě odmítnete, je to jedno. Stejně vás nenechám.“

Angelica se musela usmát. Jestli tady byli všichni staří lidé tak veselí, pak by se jí tu líbilo.

Jenomže vtom se před nimi zničehonic zjevili Milagros a Ivo. Až se jich zasněná Angelica lekla!

„Už mě jdou zavřít!“ hlesla jen a opřela se o Armanda.

„Babičko! Vy jste nás vystrašila!“ kárala ji Milagros s rukama v bok.

„Říkal jsem vám to,“ usmíval se starý pán. „Vracíte se.“

„Nikam se nevracím. Nikam!“ odmítala Angelica.

Milagros ovšem neznala slitování: „Vracíte se, protože jinak vás potáhnu domů za vlasy.“

„Mlč, nevychovanče, tak se mnou nemluv!“ okřikla ji stará dáma.

Jenomže Mili byla zvyklá bojovat: „Podívejme, kdo to tady říká, že jsem nevychovaná? Bylo snad správný, co jste udělala?“

„Já pro vás nechci být přítelkyní.“

Konečně promluvil i rozpačitý Ivo: „Babičko, ty nejsi přítelkyní.“

Jenomže si tím naběhl na babiččinu výtku: „A ty si bereš Pilar, protože...“

„Ale co to říkáte,“ skočila jí do řeči Mili. „Nebere si Pilar kvůli vám.“

„Nikdy jsem neřekl, že si ji vezmu,“ poznamenal Ivo. Oba mladí lidé stáli nad dvěma stařečky jako tajná policie.

„Jasně, vezmeš!“ vyjela na něj Mili. „Musíš si ji vzít, rozumíš? A už zmlkni. Dost.“

„Dobře, kotě.“ poslechl Ivo.

Armando se sklonil k Angelice a zeptal se: „To jsou vaše vnoučata, ne?“

„Ano.“

„A hádají se kvůli vám. Nebud'te hloupá, Angeliko. Vraťte se.“

Milagros si toho všimla a poznamenala: „Sbalila jste parádního staříka, co?“

Armando se zatvářil šťastně: „Kéž by moje snacha byla jako ty!“

■

V náhradním domě se v hale sešly Luisa s Laurou. Vzhledově si ty dvě byly něčím podobné, ale uvnitř byla každá jiná a Laura ještě o mnoho let mladší.

„Ano, moje tchyně odešla.“ přiznala Luisa. „Ale vrátila se. Víte přece, jací jsou staří lidé. Napůl sklerotičtí.“

Laura se však nenechala ošálit. „Podívejte, Luiso. Já moc dobře vím, co se tu děje. A po pravdě řečeno, jde mi to na nervy.“

„Promiňte. Cože?“ divila se Luisa, jako by kolem ní bylo všechno v dokonalém pořádku a jako by k ní návštěva byla jen a jen drzá.

„Nemůžete přece nutit svého syna, aby se oženil bez lásky,“ děla Laura.

„Ach...! Jak rychle jste se naučila roli nevlastní matky,“ jedovatě odvětila Luisa. Tohle uměla moc dobře. Zničehonic ranit nevinného.

Jenomže tichá Laura měla dost odvahy a dovedla odpovědět přesně. Byla z jiného těsta a neodpověděla stejným kalibrem. „Můj manžel je Nestor Miranda. A já nechci vidět, jak trpí.“

„Trpí? O čem to mluvíte?“

„Oženil se bez lásky,“ vysvětlovala Laura. „Protože miloval vás.“

„Cože?“ divila se Luisa. To bylo příliš moc novinek najeden den...

„Podívejte, Luiso. Víím, že jste byla jeho životní láska a že se oženil, aby na vás zapomněl, a že nebyl šťastný. Vy jste se také vdala bez lásky. A nemůžu uvěřit, že nutíte svého syna, aby udělal tu samou chybu.“

Luisa se nechala svést na cestu upřímnosti. Alespoň na chvíli: „Tentokrát je to jiné,“ řekla. „Protože Pilar je jediná, kdo může tuhle rodinu zachránit.“

Jenomže Laura ji stejně prohlédla: „Ach? Tuto rodinu? Rodinu... Nebo hlavně vás, Luiso?“

■

Ivo klečel na jednom kolenu na podlaze a vzhlížel k babičce Angelice, která seděla už zase doma na své židli, ale tvářila se trucovitě jako malá holčička, které vypnuli televizi s oblíbeným seriálem. „A teď si půjdeš lehnout a vypiješ si čaj, který ti přinese Milagros,“ řekl.

„Nedělej si iluze,“ odpověděla mu stará paní, aniž na něj pohlédla. „I když jste mne přivedli zpátky, zase uteču.“

„Babi, ty jsi ale tvrdohlavá.“

„To jsem. Je snad proti tomu nějaký zákon?“

„Ne, babi, ale neutíkej znovu,“ prosil ji Ivo.

„Nezůstanu tady, abych viděla, jak se zničíš,“ vysvětlovala mu a konečně se na něj podívala.

„A kdo ti řekl, že se zničím? Kdy mi zase začneš důvěřovat? Raději mi věř, nebo tě zlochtám. Zlochtám,“ řekl zvesela a předstíral, že se na ni vrhne, jako to dělal, když byl ještě malý kluk.

■

Když pak vyšel z pokoje na chodbu, potkal Glorii s podnosem, na kterém nesla čaj a sušenky. „Co je to?“ zeptal se.

„Čaj pro paní Angeliku,“ odpověděla služebná.

„Ale měla ho přinést Mili,“ namítl Ivo. „Kde je?“

„No, odešla,“ skoro se bála říct Gloria.

„Už zase?“

„Ano, když jste odvedl babičku do jejího pokoje, řekla mi, ať připravím čaj,“ bojácně odpovídala dívka.

„Kam šla?“

„Nevím.“

„Glorie?“ zeptal se Ivo výhružně.

„Do kláštera,“ honem odpověděla dívka, „ale nejsem si jistá. Jen si to myslím.“

■

Za necelou čtvrthodinku zastavil Ivo své auto u kláštera a našel Mili na fotbalovém hřišti. Neutíkala před ním, nevyháněla ho. Vzpomínala tu na dětství. Kolik zápasů tu sehrála s místními kluky...

Ivo se opřel o tyč branky a řekl: „Uzavřeme sázku.“

„Jakou?“ zeptala se Mili.

„Na tři penalty. Ty kopeš, já chytám.“

„A o co se vsadíme?“

Ivo se usmál: „Když dáš alespoň jeden gól ze tří, uděláš, co budeš chtít, třeba zůstaneš tady. Ale když nedáš ani jeden, uděláš to, co budu chtít já.“

Jenomže Mili měla své zásady: „Ivo, já nechci nést vinu na tom, že by se tvá rodina...“

Mladík však nesnesl odmlouvání a trval na svém: „Tři penalty. Nebo se bojíš?“

To neměl říkat. Mili se shýbla pro míč, dala ho na značku pokutového kopu a ukázala, aby šel do brány. Když se tam postavil, rozběhla se a vystřelila. Minula branku vlevo. Došel jí pro míč, vystřelila podruhé... tentokrát minula branku vpravo.

„Takže dvě penalty a dvakrát vedle,“ shrnul Ivo.

„Tak dobře, ale ještě mám třetí,“ zarputile namítla Mili. „Až ji dám, udělám, co budu chtít.“

„A když nedáš, uděláš, co chci já,“ dodal Ivo a soustředil se.

Milagros si postavila míč, ustoupila o tři kroky, pak se rozběhla, napráhla... a kopl míč za sebe, pryč z pokutového území, někam ke středové čáře.

„Ach, ne...,“ předstírala nazlobenost. „Poslední dobou hraju hrozně, víš? Tak si vyber.“

„Mám tři přání,“ řekl šťastný Ivo. „To první je polibek.“

Mili mu skočila kolem krku a vášnivě ho políbila: „Dostal jsi pusu. A co dál?“

„Vrátíš se teď se mnou,“ pokračoval Ivo.

„Já ne...,“ namítala.

„Vrátíš se teď se mnou, Mili,“ trval na svém mladý muž. „Vyhrál jsem sázku.“

„Dobře, tak dobře. A to třetí?“

Chvilí se na ni upřeně díval a pak tiše, naprosto vážně řekl: „Vezmi si mě.“

Mili mu odpověděla hned: „Nemůžu si tě vzít, lásko. Protože kdybych si tě vzala, všechno by bylo...“

„úžasné,“ dopověděl za ni. „Protože budu nejšťastnější člověk na světě a postarám se, abys byla nejšťastnější ženská na zemi.“

„To není možný,“ vrtěla hlavou Milagros.

„Proč?“

„Protože když mě políbíš, jsem v oblacích, a ne na zemi...,“ řekla a znovu ho vášnivě objala.

■

Federico mluvil ve své pracovně s Nestorem Mirandou. Právě mu vylíčil, co přivedlo jeho firmu ke krachu, a nezamlčel přitom ani určité nepříjemnosti s mafií a politiky. „A to je realita. Krutá realita...“

„Byl jste hlupák.“ řekl tvrdě Miranda.

„Měl jsem být opatrnější s kapitálem, který přicházel do podniku. Nezaskočilo by mě to,“ pokorně přiznal Federico.

Host však odmítavě energicky zavrtěl hlavou: „Ale o tom nemluví. Už jsem se s vámi snažil o tom promluvit, ale vy jste všechno zapřel. Proč jste to udělal?“

„No, myslel jsem si, že to vyřeším. Myslel jsem, že dostanu půjčku. Že se to vyřeší. Víte, jak to chodí. A pak jsem tu půjčku nemohl splatit, žádal jsem další a další, a takhle jsem dopadl.“

„Dali vám lhůtu?“

„Žádnou,“ řekl Federico. „Do začátku ledna musíme opustit i tenhle dům.“

„Ach, bože!“

„Mám velkou starost o Luisu a o matku, ta se mnou nemluví, nemluví a nic nedělá,“ když už Federico přiznal, co všechno zlého se mu stalo, tak nezamlčel nic.

„Nemluví s vámi?“

„Ne, nikdo se mnou nemluví.“

Nestor se zamyslel a řekl: „Nedávno jsem vaši matku viděl a nechápal jsem, proč je tak zkroušená. Všichni jste vypadali tak šťastní, ale ona ne. Teď už to chápu. A vy?“

Federico vzdychl. Už si nemusel hrát na hrdého ani na statečného: „Co vám mám říkat. Mám strach. Moc velký strach.“

Ivo shromáždil v hale služebnictvo, a když tam byli všichni, oznámil jim: „Chtěl jsem vám jen říct, že mě velice potěšila vaše podpora.“

„Jaká podpora?“ zeptal se Chamuco.

„Chtěli jste dát výpověď. Nemusíte ji dávat. Všechno bude v pořádku. Všechno se vyřeší.“

„Říkáte to vážně?“ ujišťovala se Lina.

„Mohl bych vás požádat, abyste mi věřili?“ zeptal se Ivo.

„Jistě, pane.“ souhlasil Ramón.

„Zdalo se, že to myslí upřímně,“ řekl Chamuco své Glorii, když Ivo odešel.

„Byl upřímný,“ potvrdila mu Gloria. „Neví, co říká, ale je upřímný.“

„Já vím moc dobře, proč nás požádal, abysme zůstali,“ namítla Lina a posadila se.

„Proč?“ otázal se komorník Bernardo.

„Víš proč? Řeknu ti to, protože je mi to jasný. Víš, proč nás prosil, abysme neodcházeli?“ pokračovala dívka s motýlky ve vlasech. „Protože ta potvora Pilar si chce užít, že nás vyhodí osobně. Pamatujte si, co říkám. Až si ta čarodějnice vezme blondáčka, všechny nás vyhodí. Uvidíte.“

■

Pilar přišla za Ivem do jeho malého království v patře domu: „Zdravím tě lásko... Lásko, potřebuju s tebou mluvit.“

„Co se děje?“ nevrle opáčil mladík.

Pilar se na něj usmála a navrhla: „Nemyslíš si, že bychom měli shromáždit celou rodinu, abychom oznámili datum svatby?“

S tím Ivo souhlasil. „Určitě. Prosím tě, svolěj dnes všechny k večeři a já jim sdělím tu novinu.“

„Vážně?“ radovala se dívka.

„Sí.“

Pilar zatleskala a vstala: „Jsi opravdu úžasný. Miluji tě. Jdu to všechno říct Luise. Ano, lásko, jsem velice šťastná.“

■

Milagros hrála s kluky z kláštera kopanou. Když uviděla otce Manuela, opustila hřiště a běžela za ním. „To byl ale zápas, otče.“

„Ano. Mám radost, že jsi vyléčená,“ odpověděl jí kněz a objal ji.

„Vyléčená?“ zeptala se Mili.

„Gamuzo mi říkal, že jsi byla zraněná...“

„Ano, myslel si to. Ale bohudík už je mi skvěle.“

„Asi ti ta blondatá léčba pomohla,“ dobíral si Milagros otec Manuel.

„Ivo?“

„Ivo.“

Milagros se rozesmála: „Ano, proč bych to popírala. Moc mi pomohl. Ale otče, musím vám něco říct.“

„A co?“ zeptal se kněz a objal ji kolem ramen, jak to dělával, když byla malá holčička a on ji vychovával v klášteře.

Mili ukázala nahoru k nebi a vysvětlovala. „Měla jsem hrozný vztek na Šelmičku.“

„A to proč?“ trpělivě se divil otec Manuel.

„Za to všechno, co se mi stalo. Myslela jsem, že už mě nemá rád.“

Kněz pokýval hlavou. Vždycky si vážil Miliina naprosto osobního vztahu k Bohu. Bylo to od ní trochu zvláštní, ale upřímné. „A zjistila jsi, že to tak není.“

„Přišla jsem na to, že i když se někdy cítím osamělá a myslím si, že mě nemiluje, stačí jenom natáhnout ruku, abych si uvědomila, že mě vede. Víte co? Šelmička je správněj chlap. Opravdu skvělej.“

Otec Manuel se usmál. Tohle přesně byla její představa o Bohu. Že to je pěkný muž: „No, nevím, jestli by to o něm řekl Vatikán, ale ano. Je to skvělej chlap.“

■

Nestor Miranda mezitím navštívil Iva v jeho pokoji a seznámil ho se svými plány. Nakonec ještě dodal: „Já vím, že to není snadné, Ivo, ale nech mě, ať to zkusím.“

„Ale to přece nemusíš,“ usměrňoval svého skutečného otce mladík.

„Jak to, že nemusíš? Já musím, ty jsi můj důvod,“ trpělivě vysvětloval své postoje Nestor, který teprve nedávno zjistil, že má syna. Iva.

„Nestore, promiň, ale...“

„Ivo?“

„To nemůžu dovolit. Nemůžu.“

Nestor ho ale chtěl o svém záměru přesvědčit. „Počkej, já vím, že některé věci se už nespraví. Ale ty jsi můj syn a kvůli tobě to zkusit musím. Mám na to svaté právo.“

„To je šílenství, Nestore!“

„Jaké šílenství?“ namítl Nestor. „Šílenosti dělají blázni. Ale já jsem v tomto ohledu velice opatrný. Nejsem sebevrah.“

„Mluvil jsi o tom se svou ženou?“ zeptal se Ivo. Tudy možná vedla cesta k tomu, aby Nestora od jeho plánu odradil.

Ale i ta zklamala, protože Nestor řekl: „Byl to Lauřin nápad.“

„Cože? Ale proč? Jak to?“

„Protože mě miluje a miluje i tebe.“

S tím Ivo nemohl souhlasit: „Ale Nestore, vždyť ona mě vůbec nezná. Viděla mě jen jednou v životě. Jak to? Proč?“

„Z velice jednoduchého důvodu. Protože jsi můj syn a protože mě miluje. Vůbec tě nezná, jak říkáš, ale ona tě zná velmi dobře mým prostřednictvím. Jak tě mám přesvědčit? Laura se mnou není kvůli penězům. Skutečně mě miluje. Skutečně.“

■

V kuchyni seděla nová budoucí rodina: Socorro, její dcera Marta a Bernardo, který byl do Marty bezhlavě zamilovaný.

„Co jste to říkal, Bernardo?“ zeptala se právě kuchařka, protože občas nerozuměla jeho šroubované mluvě.

Komorník si posunul brýle po nose a opakoval: „No, říkal jsem, že jsem o tom hodně přemýšlel a došel jsem ke konečnému závěru, že musím být... no... rozhodnější.“

„To je skvělé,“ radovala se Socorro.

„To je úžasné,“ přidala se Marta. Ani jedna nevěděla, že Bernarda pobízela Ramón. Že mu promluvil do duše.

„Dobře,“ pokračoval Bernardo. Nyní si připadal jako hlava rodiny. Ta role se mu zamlouvala. „Bohužel zůstaneme bez práce, ale já nemám strach, protože vím, že jinou práci seženu. A jestli všechno půjde dobře, můžeme stanovit datum zasnoubení.“

„Ano!?“ jásala Marta.

„To je dobře. Moc dobře,“ přidala se Socorro. Konečně někdo řekl, že si chce její Martu vzít! Však měla nejvyšší čas!

„A pokud si pospíšíme a když půjde všechno dobře a pak i lépe, můžeme stanovit i datum svatby.“ dodal Bernardo.

„Ach, skvělé, a na kdy?“ chytila ho za ruku kuchařka.

„No, když překonáme všechny překážky a pospíšíme si trochu, tak...“

„Tak kdy?“ netrpělivě naléhala Socorro.

„Za tři nebo čtyři roky,“ slavnostně oznámil Bernardo.

„Tři roky?“ zklamaně hlesla Marta.

„Čtyři roky?“ nevěřila vlastním uším její matka. Marta vstala, pohodila hlavou a šla pryč.

„Je to příliš brzy?“ otázal se překvapený komorník. „Klidně mi to řekněte, já vás nechtěl urazit, ale nemám rád otálení.“

■

Marina si hrála u bazénku s miminkem. Vtom za nimi přišel jeho otec Pablo. Políbil oba a pozdravil se s nimi. Zlé časy jako by už byly pryč; Pablo je vroucně miloval.

„Hele, tatínek, ahoj!“ řekla Marina a zvedla chlapečkovi ruku, aby zamával.

„Ahoj. Nejkrásnější dítě a nejkrásnější maminka,“ usmíval se na ně. Marina ukázala na záhon u bazénu. „Líbí se mu ty kytky. Ale... co ti chtěl Nestor?“

„Abych mu domluvil schůzku s Gustavem,“ přiznal Pablo. „S kterým Gustavem?“

„Vždyť víš...“ odpověděl Pablo. Gustavo patřil k mafii a byl to gauner, který ho málem zničil. Nyní se chystal zničit Federika a celou rodinu di Carlo.

„A proč?“ zalekla se Marina a bezděky k sobě přitiskla malého. „Předpokládám, že proto, aby pomohl Federikovi. Nemyslím, že to půjde, ale ať to zkusí. Je to jejich věc.“

„Co myslíš? Že to půjde, nebo ne?“

„Ne. Nevěřím tomu,“ vrtěl hlavou Pablo. Měl s mafií své zkušenosti.

„Jak se všechno mění, že?“ poznamenala Marina. „Gustavo byl kdysi pro mě jako součást rodiny. Měla jsem ho moc ráda. Myslela jsem, že mu ve všem můžu důvěřovat. A teď mi připadá jako příšera.“

„Ale Marino, vždyť to není jenom Gustavo. Je to celá organizace. Kdyby chtěl odejít, tak se ho zbaví,“ řekl Pablo a pohládl synka.

„Já jen děkuji Bohu, že už jsi z toho venku.“

Pablo se hořce usmál. „Já taky.“

■

Luisa přijala Pilar ve svém pokoji, a když jí nadšená dívka sdělila tu novinu, jenom se překvapeně zeptala: „Vážně? Dneska večer?“

„Dneska večer!“ jásala Pilar. „Po večeri Ivo oficiálně oznámí datum svatby.“

„Dobře,“ odpověděla Luisa. „Jsem moc šťastná. Skutečně jsem moc šťastná.“ Ale skutečně šťastná měla být, až se rodina zbaví potíží. Teď se pořád ještě na všechno jen čekalo.

„Stalo se ti něco?“ zeptala se Pilar.

Luisa se najednou tvářila divně. „Ne, jen jsem přemýšlela, jestli opravdu dělám dobře,“ odpověděla.

„Cože?“ Pilar nevěděla, o čem se mluví.

„Ne, toho si nevšímej. Jsem šťastná. Myslím, že je to skvělé. Bud' klidná,“ suše odpověděla Luisa.

„Nezdá se, že bys byla moc šťastná.“ zklamaně namítla dívka.

„Musím tě o něco požádat, Pilar.“

„O co?“

Luisa se na ni zahleděla. Byl to pronikavý pohled. Jako by se v ní probudily dávno zapomenuté mateřské pudy, které kdysi chránily její dítě. „Prosím... Udělej mého syna šťastným.“

„Můžeš se spolehnout, že ho učiním šťastným. Ty snad o mě pochybuješ?“ přesvědčovala Pilar Ivovu matku.

Luisa zavrtěla hlavou, ale sama svým slovům nevěřila: „Ne, jistě. Nepochybuji.“

■

Bernardo prováděl podivné věci. Toporně tancoval po trávníku na zahradě za domem a zpíval při tom ještě hůř, než tančil: „A vpředu jde krásná nevěsta... A za ní milující ženich... A u oltáře!“ Takhle ho objevil Ramón. Chvíli ho užasle pozoroval, žasl nad tanečními kreacemi a hroznou písni, pak to nevydržel a vyšel z úkrytu za stromem: „Vy jste ale blázen! Dívám se na vás a vy jste jako blázen. Co to děláte?“

„Nacvičuji,“ odpověděl komorník a strnul v jakési póze, která připomínala profesionálního trhače citronů. „Co?“

„Vy to nevíte, za čtyři roky se žením!“

„Za čtyři roky? Vy jste se zbláznil! Za čtyři roky?“ obořil se na něj zahradník.

„Nezbláznil,“ chabě se bránil Bernardo. Zase nevěděl, co po něm chtějí. „Nejsem moderní. Jsem starší člověk. Potřebuji si všechno nacvičit. Potřebuji čas. Potřebuji to nacvičit, aby to nakonec bylo dokonalé.“

„Bernardo?“ zarazil ho Ramón. „Oženíte se rychle! *Caramba!* Velice rychle!“

„Ne,“ bránil se komorník.

„S Martou, máte ji rád.“

„Ale já přece musím...“

„Jinak vás zabiju!“

Bernardo vzdychl: „Vidím, že mě nechtějí nechat utéct.“

■

Pilar už to nevydržela a přiběhla znovu za Ivem do pokoje. „Můžu si sednout?“

„Můžu tomu zabránit?“ odpověděl otázkou Ivo.

„Miluju tvůj smysl pro humor,“ smála se po uši zamilovaná Pilar. „Vypadáš dneska skvěle.“

„Děkuji mockrát.“

„Doufám, že máš hlad.“

„Proč?“ zeptal se Ivo. Otázka byla jaksí neobvyklá.

„Protože všichni už v jídelně čekají na večeři a já se nemůžu dočkat, až jim řeknu tu novinu...“

Ivo přikývl: „Já se taky nemůžu dočkat, až jim řeknu tu novinu.“

„Ach, láska moje!“ vykřikla Pilar a vzala mu hlavu do dlaní.

■

Bernardo obsloužil paní Angeliku, a když jí otevřel dveře na chodbu, požádal: „Madam, nevadí vám, že vás nedoprovodím dolů? Musím dát nějaké pokyny slečně Martě.“

„Ano, nepotřebuji tě. Jen jdi,“ mávla rukou Angelica a odešla. Hlavu měla plnou nových zážitků z města.

Bernardo se ohlédl a zavolal na služku, která vzadu čistila okno: „Marto?“

„Ano?“

„Chtěl bych vám něco říct.“

„Copak?“ zeptala se Marta, všeho nechala a přišla za ním. Bernardo se na ni zahleděl a řekl jako básník: „Váš úsměv mě naplňuje blahem jako slunce ozařuje zemi. Něco jsem vymyslel.“

„Ach, co jste vymyslel?“

Bernardo pokračoval ve staromódním tónu: „Nelíbí se mi, že se vždycky vidíme jen na pracovišti. Je to takové... oficiální. Navrhuji, abychom si někam vyšli.“

„Abysme si někam vyšli?“ dychtivě opáčila Marta.

„Ano, vyberte si. Možnost první: dáme si výborný čaj v jedné příjemné kavárně. Možnost druhá: procházka růžovým sadem v parku. A třetí možnost by mohla být...“

Marta mu skočila do řeči: „Vybírám si první možnost. Půjdeme do Puerto Madero?“

„Líbí se vám tam? Já to věděl,“ toporně se usmál Bernardo. „Půjdu požádat o dovolu vaši paní matku.“ řekl a rychle odcházel, zrovna když se ho snažila políbit. Dívala se za ním a povzdechla si:

„Jasně, chybělo už asi jen to, aby mě pozval na nějaký starý černobílý film.“

Bernardo se u schodiště zastavil, otočil se a zvedl ukazováček: „Marto. Marto!“

„Ano?“ zeptala se a postavila se na špičky.

„Ještě jsem myslel na třetí možnost, což jsem vám nestihl říct! Mohli bychom jít do kina. Dneska dávají Válku gaučů!“

■

Pilar se rozhlížela po hale. Šťastná jako nikdy sledovala Federika a Luisu, Angeliku a Andreu... Pak se nadechla a slavnostně řekla: „Takže. Když jsme se tu tak všichni sešli a jsme tak šťastní, Ivo má pro vás jednu skvělou novinu. A protože už všichni víte, o čem mluvím, je to jenom takové oficiální potvrzení. Nic víc.“

Přitiskla se k Ivovi. Pravou rukou ho hladila po hrudi a Ivo spustil: „Tak. Chci vám říct novinu, která je velmi milá. Myslím, že už to všichni víte, a pokud někteří ne, tak vás to nepřekvapí. Sedmnáctého prosince se žením.“

„My se bereme,“ roztěkala se štěstím Pilar.

Jenže v tu chvíli přišla do haly Milagros, oblečená jako Cholino. Vrazila si ruce v bok a řekla tvrdě jako rváč z venkovské hospody pod Andami: „Dej ty pracky pryč, protože tady nejde o tebe, drahá.“

„A co ty tu děláš?“ lekla se Pilar.

„Jak to, co tu dělám? Když Ivo oznámil, že se bude sedmnáctýho prosince ženit, musí tu být i nevěsta!“ prohlásila Mili. Pilar spadly ruce, Milagros a Ivo se objali a políbili. Andrea se pobaveně usmála, Angelice se rozjasnila tvář a Luisa s Federikem na sebe tázavě pohlédli. Překvapení vyšlo na sto procent.

O lásku se válčí

V domě, který si pronajala rodina di Carlo, začíná závěrečná bitva o lásku, v jejímž středu stojí Ivo. Pilar se nechce smířit s prohrou. Zároveň se zdá, že tíživé finanční problémy Federikovy rodiny přijmou všichni za hotovou věc, hlavně když Ivo s Milagros zůstanou spolu... Na okraji všeho dění Bernardo miluje Martu, ačkoliv pořádně neví, jak na to...

Ivo se druhý den ráno vplížil do Miliina pokoje a chvíli se na ni se zalíbením díval. Spala. Vypadalo to, jako by celou noc zápasila s přikrývkou a nakonec ji přece jen přemohla. Přisedl na okraj lůžka a počkal si, až sama otevře oči. Pak ji pozdravil. „Dobré ráno.“

„Dobré ráno, dobré ráno,“ dvakrát odpověděla Mili. Pak si mocně zívla a zeptala se: „Co tu děláš?“

„Sedím,“ usmál se mladík a podal jí růži. „Pro tebe.“

„Děkuju...“, řekla Milagros, ale když si chtěla přivonět, namítla: „Je z umělý hmoty, broučku.“

„Já vím, živý neměli.“

Mili si přesto růži nechala. „Jak ses sem dostal?“ zeptala se.

„Dveřma.“

„Dobře, ale bez mého dovolení?“

„Správně,“ souhlasil Ivo.

Mili poskočila na posteli a posadila se těsně k němu. „A co kdybych se zrovna převlíkala a byla nahá, no? Co by se stalo?“

„Vážně chceš vědět, co by se stalo?“ zeptal se Ivo, objal ji a povalil zpátky na postel...

■

V tuhle ranní chvíli se na druhém konci města, v zahradě s živými ploty, vysokými tak, aby z ulice nikdo neviděl dovnitř, procházeli dva starší pánové. Jedním z nich byl Ivův otec Nestor Miranda, druhým jistý Gustavo, který uvízl v osidlech mafie a měl za úkol dohlédnout na finanční krach zadluženého Fedcrika.

Gustavo byl bělovlasý, mohutně stavěný muž s velkými tmavými brýlemi a právě se divil: „Já vůbec nechápu, Mirando, proč to děláte?“

„Dělám to, protože chci a protože můžu. A protože Ivo je můj syn.“

„Ano,“ kývl Gustavo: „Ale zároveň tím pomáháte Federikovi.“

„Vy mi nerozumíte, Gustavo. Člověk může mít rakev buď zlatou, nebo dřevěnou. Stejně je to pořád jen rakev. Do hrobu si odsud nic neodnesu. Jestli po něčem toužím, tak po tom, abych si mohl vychutnat každý úsměv lidí, které mám rád.“

„Dobře, ale... vy se tím zbavujete plodů velice dlouhé a tvrdé práce.“

Nestor byl obchodník a uměl o choulostivých věcech s úsměvem hovořit i v tísnivé atmosféře a s nepříjemnými lidmi. „Ničeho se nezbavuji, Gustavo. A vy uděláte výborný obchod.“

To poslední musel Gustavo uznat. „Ano, to je pravda... Ale di Carlo si zasloužil mnohem drsnější konec.“

Na takové poznámky byl Nestor připravený: „O Federika se nestarejte. Jste přece obchodník. Ne?“

„Ano.“ kývl jeho protějšek a přemýšlel. „Máte pravdu,“ řekl nakonec. „Pomsta je sice sladká a nejlépe chutná za studena,“ vzpomněl si na staré španělské přísloví, „ale peníze jsou přece jen peníze.“

Nestor už neměl, co by s nim dál řešil. Dohodli se, podali si ruce.

„Těšilo mě,“ loučil se Gustavo.

„Sbohem,“ jednoznačně odpověděl Nestor Miranda.

■

Venku u bazénu se hřály Andrea s Pilar. Andrea se už dávno vyrovnala s tím, že Iva mít nemůže, a teď už ji to netrápilo. Takže se bavila, když pozorovala zasmušilou Pilar, a řekla: „Kdybys jen viděla ten svůj výraz...“

„Mlč, prosím tě.“ odsekla zhrzená dívka.

Ale Andrea si přisadila: „Já se těšila na tvou oslavu a nakonec to skončilo tvým pohřbem.“

„Ještě nic neskončilo,“ významně odpověděla Pilar.

„Že ne? Uvědom si, že nemáš nejmenší šanci.“

„Jen ať si myslí, že vyhrála... Netuší, co ji čeká!“ slibovala Pilar.

Andrea se tomu zasmála. Sama moc dobře věděla, že s Milagros se zvítězit nedá.

„Co chceš dělat, prosím tě?“

„Uvidíš,“ významně sykla Pilar. „Bude litoval, že se narodila.“

■

Milagros v tu dobu seděla u babičky Angeliky. Stará paní zářila štěstím. Nic lepšího ji nemohlo potkat. Začínalo se plnit její toužebné přání, aby se její vnoučata vzala. Nevlastní vnuk Ivo a vlastní vnučka Milagros. A když ještě přitom vzpomněla na houf veselých lidí v jejím věku, kam mohla kdykoliv přijít, byla spokojená.

„Ivo to provedl skvěle. Udělala jsem dobře, že jsem sešla dolů!“ radovala se Angelica. „Takového manžela si zasloužíš.“

„Správně, přesně tak,“ odpověděla Mili a pak se zarazila: „Čemu se smějete? Smějete se mně? Co?“

„Směju se Pilar. Chtěla být nevěsta a on z ní udělal družičku.“

„Chudinka,“ řekla Mili.

„Jaká chudinka?“ nechápala ji stará paní.

„Je to chudinka, je mi Pilar docela líto.“

Angelica nesouhlasila. „Ale Mili, vždyť se ti celou dobu snažila škodit.“

„Jo, onemocněla nenávistí.“

„V tomto domě je takhle nemocných lidí víc,“ vzdychla Angelica.

„Vemte si třeba vaši snachu, tý je mi taky moc líto,“ řekla Mili. Celou dobu měla na hlavě baseballovou čapku, obrácenou štítkem dozadu.

Angelica se zatvářila poťouchle: „Pomalu si zvykej, že to bude tvoje tchyně.“

„To je jedno. No a co? Chudák paní Luisa. Nevím, jestli se smíří s životem bez přepychu a toho všeho,“ pokrčila Mili rameny.

„Federico taky. Ale možná, že je to sblíží,“ uvažovala Angelica.

„Kéž by,“ vzdychla Mili a dodala: „Viděla jste tátu? Jak mě objal, když to Ivo ohlásil?“

„Viděla,“ hrdě řekla Angelica. Však byl Federico její syn. „A měla jsem z toho radost.“

„Já taky.“

Někdo zaklepal.

„Vstupte,“ řekla Angelica.

Byl to Bernardo, uklonil se a oznámil Milagros, že s ní chce někdo dole mluvit.

■

Dole v hale stáli proti sobě dojatý Ivo a spokojený Nestor Miranda s usmívající se manželkou. Ivo nevěřil vlastním uším, co se právě dozvěděl: „Opravdu?“

„Opravdu,“ potvrdil mu informaci Nestor.

Ivo měl slzy dojetí na krajíčku, tak udělal to nejrozumnější, co mohl: vykročil a objal svého otce.

„Ale zatím to nikomu neříkej, musím ještě zařídit pár věcí,“ vyzval ho Nestor.

„Mě si nevšímejte, jsem tu jen do počtu,“ skromně dodala Nestorova žena.

„Ne, Lauro,“ odporoval Ivo. Už si s ní tykal stejně jako s otcem. „I tobě moc děkuju, protože ty s tím máš určitě něco společného.“

„Něco...? Mnoho společného,“ usmál se na ni Miranda a vzal ji za ruku.

Ve chvíli, kdy Ivo objal i Lauru, přišla do haly Milagros a poznamenala: „Tak pozor, vážení, ještě nemáme ani po svatbě a on už se mi objímá s macechou.“

Všichni se zasmáli.

„Čemu se chechtáte, není to snad jeho macecha?“ naoko ohrnula nosík Mili.

„A budu i tvoje nevlastní tchyně,“ upřesnila Laura. „A já zase tvoje nevlastní snacha.“

Nestor jejich vtipkování zarazil. „No tak, no tak, už toho nechte, holky. Mili, mohl bych s tebou na chvilku mluvit?“

Milagros souhlasila, Nestor je omluvil a odešli do pracovny. Tam pustil Mili dál a zavřel za sebou dveře. Když se posadili, Mili spustila: „Povídejte... Co je tak tajný, tchánečku?“

„Počkej, hned se dočkáš. Nejdřív ti chci něco říct. Můj syn je moc šťastný a já za to vděčím tobě.“

„Uvádíte mě do rozpaků.“

Nestor se usmál a hned zase trochu zvažněl. „A teď to hlavní.“

„Ano?“

„Jaký chceš dar?“

„Já? Dar... A proč?“ divila se dívka.

Nestor ovšem zvedl dlaň, aby ji umlčel, a opakoval: „Ale jistě, jaký chceš svatební dar?“

„No, to máte pravdu. Nevím, vdávám se poprvé. Cokoliv, budeme bez peněz, hodit se bude všechno,“ řekla Milagros.

„Ne, nebudete bez peněz.“ odporoval nastávající tchán.

„Cože?“

O tom si Nestor nechtěl povídat. „Ivo ti to pak řekne. Pojdme k věci. Co bys chtěla dostat, povídej.“

Na Mili toho teď bylo trochu moc. „Já nevím, fakt nevím. Jo! Mám to. Potřebuju... víc svatebních šatů.“

„Víc?“ divil se Nestor.

■

Chvíli nato seděly Miliiny přítelkyně Lina a Gloria u stolu v kuchyni a snídaly. Milagros jim prozradila, co jí řekl Nestor.

„Opravdu, Mili?“ dychtivě vyzvídala zvědavá Gloria.

Milagros si ukousla koláče. „Hm. Tak mi to aspoň tcháneček řekl.“

„A to ti ani nenaznačil, jak to vůbec je?“ zeptala se Lina.

Mili se předklonila nad desku stolu a tiše, spiklenecky oznamovala: „Prej mi to blondáček vysvětlí.“

„Aha...“ řekla Lina, ale nebyla o nic moudřejší.

Gloria odložila šálek s čajem, sepnula ruce a zahleděla se k lustru: „Kéž by se z toho tahle rodina dostala. Těžko se teď shání práce.“

Milagros mávla rukou. „Neboj se, mému tchánovi se dá věřit, je to dobrý chlap, opravdu.“

„To jo,“ souhlasila Gloria a znovu se chopila šálku.

Lina se zasnula: „Ano, a ta jeho manželka je tak hezká a mladá.“

„Laura? Je skvělá!“ zvolala Mili.

„Sí,“ opět souhlasila Gloria.

„Je výborná,“ přidala se Lina. „Víš, co mám na ní ze všeho nejradši?“

„Co?“ zeptala se Mili.

„Ten výraz, kterej vždycky nasadí Luisa, když ji vidí. Kouká jako čert!“ řekla Lina a všechny tři dívky se rozesmály.

■

Před domem si na krátkou vycházku vyšli Nestor Miranda s Federikem. Di Carlo byl zkrroušený, mírný a tichý, Nestor zářil optimismem.

„Už jsme se dohodli,“ oznamoval Nestor. „Založím s Ivem akciovou společnost, každý budeme mít padesát procent.“

„Dobře,“ souhlasil Federico. Tohle rád slyšel. Aspoň že bude zabezpečen Ivo.

„A tahle společnost bude řídit váš podnik,“ pokračoval Nestor.

„Aha.“

„A koupil jsem tenhle ten dům,“ pokračoval Miranda.

„Blahopřeju.“

„A napsal ho na Iva... Je to můj syn, takže...“

Federico odpověděl: „Co ti mám na to říct? Přeju ti hodně štěstí, když teď budeš podnikat ve stavebnictví... Vážně.“

Jenže Nestor se usmál a zavrtěl hlavou. „Ale já nehodlám podnikat ve stavebnictví, mám vlastní prosperující firmu. Navíc mám mladou ženu, které chci věnovat veškerý volný čas. A proto potřebuju důvěryhodného člověka, který bude řídit podnik společně s Ivem. A ten člověk... jsi ty.“

„Já?“ užasl Federico a zastavil se.

„Ano, ty,“ usmíval se Miranda. „Chci, aby podnik fungoval, aby vydělával peníze. Potřebuju tvé zkušenosti.“

Federico byl opravdu zaskočen. Pohyboval se mezi bohatými lidmi celý život, ale nikdy nikde neviděl, aby se někdo přátelsky postaral o bankrotáře. „Nestore, ale já nevím, jestli je...“

Nestor mu ulehčil rozhodnutí slovy: „Mam jen jednu jedinou podmínku. Poslouchej.“

„Jakou?“ se zájmem se zeptal Federico.

„Říkám ti to předem. Určitá část zisku společnosti bude k dispozici mému bratrovi. Pomůžeme Manuelovi postavit dům pro opuštěné děti. Co koukáš?“

Federico byl skutečně dojat. „Ty... jsi velký muž, Nestore Mirando. Máš můj obdiv.“

Miranda se usmál a chytil Federika kolem ramen. „Ale ne. Pojďme pracovat, pojďme.“

„Ano,“ souhlasil di Carlo.

■

Stará paní Angelica přijala ve svém pokoji otce Manuela. Měli určité téma, které chtěli prohovorit.

„Takže Cholito,“ řekla mu.

„Ano... Je to dobré jméno,“ odpověděl kněz.

Angelica byla polichocena. „To nejlepší - Dětský domov Cholito.“

Otec Manuel bezděčně ztlumil hlas: „Ona to ještě neví, chtěl jsem, abyste se to dozvěděla první.“

Angelica se zatvářila spiklenecky. „Ráda dostávám zprávy přímo z kuchyně, jak se říká. Děkuji, otče.“

„Za málo.“

„A nemám na mysli jen tuhle zprávu, ale i tu druhou. Chci vám poděkovat, otče Manueli.“

Tomu se však kněz bránil: „Ne, ne. S tou druhou nemám nic společného. To Nestor se postaral, aby váš podnik fungoval dál. Doufám, že se s tím smíří Federico. Vážně s tím nemám nic společného, to můj bratr.“

„Nestor... je dobrý člověk.“

„Hm,“ zabručel otec Manuel, který bratrovi úplně všechny jeho hříchy odpustit nemohl... Například nemanželské dítě, syna Iva, jakkoli to dnes všechno dobře dopadlo.

„Je dobrý jako vy,“ uzavřela téma Angelica.

„Nejspíš to budeme mít v rodině,“ pousmál se Manuel.

■

Pilar přišla do kuchyně a zuřila: „No tak!“ křikla na Socorro, která měla práci u plotny a nevšimla si jí hned.

„Ano, *señorito*?“ zeptala se kuchařka a otřela si ruce do zástěry.

„Vidíte, co držím v ruce?“ supěla Pilar.

„Ano. Kávu,“ odvětila Socorro, když se podívala na miniaturní šálek v ruce příchozí.

„Jenomže ta káva je studená!“

„Řekla jste mi, abych vám uvařila kávu, a pak jste dlouho telefonovala,“ bránila se kuchařka.

„Do mého telefonování vám nic není!“ řekla přísně Pilar.

Jenomže Socorro nikdy nebyla ustrašená. „To ne, ale když telefonujete přes hodinu, nemůžu za to, že vám vystydla.“

„Nebud'te na mě drzá!“

„Tak mi to nevyčítejte!“

Pilar se na kuchařku vztekle osopila: „Koukejte být zticha a hned mi přineste novou kávu!“

Socorro vzala do ruky vařečku, a ještě než se obrátila zpátky ke sporáku, řekla studeně: „Tak já vám něco povím. Mám vás plný zuby! Chcete kafe? Tak si ho uvařte!“

Pilar se otočila a šla pryč. Socorro se za ní ještě chvilku dívala a pak sama sebe pochválila: „Výborně, Socorro, výborně. Můžeš si blahopřát.“

■

Módní návrhářka Norma přišla znovu za Milagros a tentokrát už jí spokojeně oznamovala: „Takže můžeš být klidná, šaty budou hotovy včas.“

„Ach, když já bych...,“ vzdychla Mili.

„Co?“

„Nejradši bych je už měla u sebe. Stejně jim chybí jenom závoj, ne?“ ujišťovala se.

Norma přikývla. Tohle nebyl problém. „Dobře, až dorazím do práce, pošlu ti je. Do večera je budeš mít.“

Milagros poděkovala a rozloučila se. Jenomže celou tu krátkou scénku sledovala zpoza rohu ke kuchyni Pilar a dostala nápad. Miliino tušení se mělo brzy naplnit.

■

Paní Angelica se ujistila, že je venku hezky, a vyrazila si na procházku po městě. Celá léta pořádně nevyšla z domu a teď dvakrát během jednoho týdne. Došla až k parčíku, kde se nedávno potkala s Armandem... a teď tu byl zas! Sledovala ho při francouzské hře *pétanque*, kdy se hráči strefují většími kovovými koulemi do maličké ze dřeva, která leží pár metrů od nich v písku... a když byl na řadě Armando, všichni ho za jeho zdařilý hod chválili, takže mu taky zatleskala a on si jí všiml.

„Zdravím vás,“ řekl a přišel k ní.

„Já sice tuhle hru neumím, ale pochopila jsem, že jste vyhrál,“ řekla stará dáma.
 „Ale jak to můžete vědět, když ji neumíte?“
 „Protože slavíte.“
 „Máte pravdu, slavím všechna vítězství. Nevynechám ani jedno,“ usmál se na ni Armando. Byl rád, že ji vidí. „Neříkejte mi, že jste zase utekla z domu.“
 „Ne... Neutekla. Ale přiznám se, že mám chuť utéct dneska večer... Ale nelekejte se, jenom na chvíli!“
 Armando se zamyslel a řekl: „Chtěli bychom si dneska s několika přáteli vyjít a někde povečeřet. S penzí, jakou dostáváme, to sice na žádnou nóbl večeři nevidím, koupíme si pizzu nebo tak něco...“
 „Chcete jít jen na večeři?“ zkoumala ho stará dáma.
 „Ano.“
 „Nevěděla jsem, že jste takový suchar,“ utahovala si z něj. Minule byl mnohem odvážnější. Dnes jako by se trochu bál, aby si to u ní nepokazil.
 „Já a suchar? Já?“
 „Ano,“ kývla Angelica. Provokovala ho úplně stejně, jako to uměla Milagros.
 „Copak se nebavíte rád?“
 „A co kdybyste se k nám přidala a vymyslela nějaký zábavnější program?“ navrhl jí statečně.
 „To bych mohla... Máte rád tango, Armando?“
 „Tango?“
 „Ano, tango, rumbu, brazilskou sambu, prostě tanec, chápete?“
 „Přirozeně. Jak by ne? To víte, že ano.“

■

„Ivo, chtěl bych ti moc poděkovat za to, co jsi udělal pro záchranu naše domova a...“, hledal slova Federico na společné procházce s Ivem.
 „Já ne, Federico, já ne,“ ohrazoval se mladík, který mu teď po dohodě přestal říkat „otče“.
 Vtom se mezi nimi zjevila Milagros. „Ale! Co tu děláte? No?“
 „Bavíme se,“ odpověděl Federico.
 „Bavíme se o firmě,“ upřesnil Ivo.
 Milagros je oba chytila kolem ramen, zamyslela se a řekla: „Nic mi neříkej... Chcete prodávat hamburgry!“
 „Ale kdepak. Ne, ne,“ usmál se Federico.
 „Ne?“ podivila se Mili.
 „Federico? Mili to neví?“ zeptal se Ivo.
 „Ne, ještě nic neví.“
 „Nic nevím, jsem snad jasnovidec?“ ohradila se dívka.
 Ivo se na ni zahleděl a pak pomalu oznámil: „Firma je zachráněna...“
 „Ne!“ divila se Milagros.
 „Ano... i naše bydlení je zachráněno...“, pokračoval Ivo.
 „Opravdu? Jak to?“ nechápala Mili. Tohle bylo vyřešení všech problémů!

Ted' byla řada na Federikovi, aby začal vysvětlovat: „Zachránil nás Nestor Miranda a já jsem díky tady Ivovi taky zase na svých nohou... Moc ti děkuji. No, já půjdu.“

„Poděkuj Nestorovi,“ řekl mu Ivo.

„To taky, ale mně jsi dal tu příležitost ty... Ahoj,“ řekl Federico a šel. Byl příliš šťastný na to, aby to unesl. Musel se někam schovat, aby ho ve slabé chvílce nikdo neviděl.

Milagros šťouchla Iva do žeber: „Počkej! Proč jsi mi nic neřekl? Jakou žes mu to dal příležitost? Co bude dělat?“

„Nestor Miranda po mně chtěl, abych se stal ředitelem podniku. Ale já jsem mu řekl, že by bylo lepší, kdyby byl ředitelem tvůj táta. Je přece mnohem zkušenější než já.“

Milagros pokývala hlavou a znovu ho dloubla. „Víš, co jsi?“

„Blázen?“

„To taky,“ řekla přísně.

„Taky?“

„Chtěla jsem říct něco jinýho.“

„Co?“

Mili přestala hrát komedii a skočila mu kolem krku: „Jsi skvělejší... Jsi chytřejší, báječnější a já tě miluju.“

„A víš, co jsi ty?“ zeptal se na oplátku Ivo.

„Co?“

„Anděl, broučku... Takovej... divokej anděl.“

■

V tu dobu byla Pilar v pokoji pro služky a rozvážně nastříhávala a trhala svatební šaty, které tam čekaly na Mili. „A je to... Já jsem taky dobrá návrhářka... Bude se jí to líbit,“ uchichtla se.

■

Milagros seděla v parku Ivovi na klíně. Ivo seděl na trávniku a zády se opíral o strom. Takovou pohodu spolu už hodně dlouho neměli, snad naposledy na Ibize.

„Stejně tomu pořád nemůžu uvěřit,“ přiznal se mladík.

„Čemu?“

„Že se všechno najednou vyřešilo.“

Mili se zasmála a cvrnkla ho do nosu: „Šelmička je totiž můj kámoš.“

Ivo se na ni zadíval a pokračoval: „Ještě včera se naše loď potápěla a dneska plujeme po hladině... Chceš něco vědět? Jsem přesvědčený, že je to tím jménem, co ti dali.“

„Fakt? A proč?“

„Kudy chodíš, tam se dějou zázraky,“ vysvětloval Ivo svou lásku a štěstí, které je potkalo. Když se Milagros narodila, dali jí jméno, které ve španělštině znamená - zázraky - *milagros*.

„Nech toho, nebo tomu začnu věřit,“ bránila se dívka.

„Věř tomu, broučku.“

„A proč tomu mám věřit?“
„Nejdřív chci pusu,“ vydíral ji Ivo a také ji hned dostal. „To nebyla žádná pusa,“ řekl.

Znovu se políbili, tentokrát to trvalo déle, a Mili poznamenala: „Stejně to říkáš jen tak.“

„Ne, broučku... nosím tě v hlavě, nosím tě v celém těle, nosím tě ve své duši, nosím tě přímo na srdci, opravdu.“

„Ty tak přeháníš,“ šťastně se zasmála Mili.

■

Když se pak vrátili domů, našli v pokoji pro služky Glorii, která si utírala slzy do kapesníčku. „Co se děje?“ vyhrkla Milagros. „Koukej!“ ukázala Gloria na cáry saténu na posteli. „Svatební šaty...,“ hlesl Ivo. „Co se s nimi stalo?“

„Někdo je roztrhal,“ vysvětlovala Gloria. „Kdo to udělal?“

Mili zůstávala klidná a pohrávala si s těmi cáry, jako by se nic nestalo. „Počkej. Kam jdeš?“ křikla na Iva, který se chystal jít vypátrat pachatele. „Pojď sem. Pojď zpátky.“

„Já chci vědět, kdo to byl, abych ho mohl přizabít!“

Milagros mávla rukou a řekla: „Klidně na ty šaty zapomeň, Cholito si s tím poradí.“

Jenomže Ivo právě teď dokazoval svou lásku. „Neblázni, Mili, nechci, aby ses s někým prala.“

„S nikým se prát nebudu. Zábava teprve začíná, miláčku... Přísahám, že se s nikým prát nebudu. Dej mi pusu a běž. Běž.“

„Ale broučku,“ chabě namítl Ivo, pak poslechl, dal jí pusu a šel.

Gloria nechápala, o co jde. Otočila se k Mili a řekla: „Ty se vážně nebudeš prát? Vždyť ti ta praštěná holka roztrhala šaty na cucky!“

Milagros se zatvářila tajemně a přitom spokojeně: „Já vím. Právě proto. Právě proto. Ted' totiž začne ta největší legrace.“

■

Andrea seděla u počítače a pracovala. Přiběhla k ní Pilar a prohýbala se hysterickým smíchem. Musela jí vyprávět, co provedla se svatebními šaty pro Milagros.

„To snad ne?“ užasla Andrea a sundala si brýle.

Pilar se smála divným, zadržovaným, dutým smíchem: „Bude se muset... bude se muset... vdávat ve staré uniformě pro služky!“

„Takže už připouštíš, že si ho vezme,“ řekla suše Andrea.

„Ne. Nepřipouštím vůbec nic,“ vrtěla hlavou Pilar, jednou rukou se držela za břicho, jak se smála, druhou se opírala o křeslo.

„Chceš o něj bojovat?“ ptala se ironicky Andrea.

„Ano.“

„Vždyť je to hloupost, Pilar,“ snažila se ji přimět k rozumu. „Tím, žes jí roztrhala svatební šaty, ničemu nezabráníš, vezmou se tak jako tak.“

Pilar měla podivně prázdný výraz. „Ty svatební šaty, to byl jenom začátek, protože já té couře udělám ze života peklo. Znepříjemním jí život tak, že nebude mít na svatbu ani pomyšlení!“ slibovala.

■

Do kuchyně přišel vyfešákováný *don* Pepe. Bílá košile, černé sako, černý motýlek, řídké vlasy napomádované a sčesané dozadu.

„No tohle, pane Pepe,“ uznale ho vítala Socorro, která seděla u stolu s manželem Ramónem a s Chamukem a chvilku odpočívala. O zjevu jejich kamaráda se uznale vyjádřili i oba muži.

„Vám to sluší. Kam se chystáte, *done* Pepe?“ zeptal se Chamuco.

„Jdu tancovat,“ odpověděl starý muž a naparoval se jako páv.

„S kým?“

„Stařenka mě pozvala.“

„Jaká stařenka?“ zeptal se Ramón.

Pepe se natřásal. „Angelica... Je do mě blázen.“

Vtom přišel Bernardo a oznamoval: „*Done* Pepe... Madam se ptá, jestli už jste hotov.“

„Jistěže jsem hotov,“ hrdě opáčil elegán. „Copak nevidíte, že už můžu jít?“

„Tak se mnou pojďte do salonu, ano?“ vyzval ho komorník a ukázal směr.

„Ať chvilku počká, prosím,“ řekl Pepe a otočil se k Ramónovi: „Vidíš? Hlídá si mě jako poklad. Nevím, co mám dělat. Je do mě opravdu blázen!“ a teprve pak důstojně vykročil z kuchyně.

■

Sotva však *don* Pepe přišel do haly, zarazil se, protože paní Angelica nečekala sama. Byli tam s ní ještě dva noví přátelé z parku, jeden z nich pochopitelně Armando.

„Můžu vědět, co tady dělají ti pánové?“ vykoktal *don* Pepe.

„Co by tu dělali? Jdou tancovat,“ odpověděla Angelica.

„Cože? Ale pozvala jste přece mě!“ řekl Pepe s důrazem na „mě“.

„Ty pány jsem pozvala také,“ řekla velmi klidně stará dáma Pepemu.

„Předpokládal jsem, že si vyjdeme jen my dva. Ne s nějakými...,“ zaútočil Pepe.

Ale Armando se nedal. Přешel do protiútoků: „Počkat, počkat, panáčku. Tohle si odpusťte“

„Vážně?“ zatínil pěsti Pepe.

Armando si toho všiml, ale nelekl se. „Nechtějte nás urazit, mohla by mi totiž stoupnout krev do hlavy.“

„Jen klid, Armando,“ mírnila ho Angelica.

Pepe se pokřižoval. „On je to Armando, panebože.“

„Ano, Armando, a co?“ divil se Armando.

Pepe byl na tu otázku připraven: „Neřeknu vám, co si myslím o Armandech, je tu dáma, rozumíte?“

Jenomže Armando taky nebyl zaskočený: „A já vám zase ze stejného důvodu nedám pár facek.“

„On že by mi dal pár facek,“ zasmál se Pepe. „Sotva hejbete rukama, vy revmatiku. Co si o sobě myslíte?“

„Co jste to řekl, pane?!“ nakročil si Armando.

Angelice sice souboj dvou starších kohoutů lichotil, nicméně nyní už musela zakročit: „Přestaňte. To stačí, Pepe... Armando... tak dost. Chci, abyste tancovali, nechci žádnou rvačku.“

„Dobře,“ uklidnil se jako první Armando.

„Takže... Kdo jde se mnou?“ vyzvala je.

Vtom se ozval i komorník: „Madam. Prosím vás, vraťte se brzy.“

„Nestarej se, Bernardo.“

Jenomže Bernardo se staral. Byl už prostě takový: „Pošlu pro vás Chamuka, přiveze vás,“ řekl. „Chodit v noci po ulicích je nebezpečné.“

Angelica se na okamžik zastavila a řekla: „Ale kdo ti řekl, že se vrátím v noci? Nebuď staromódní, Bernardo, z tancovaček se dnes chodí až ráno... Jdeme, kluci!“

Bernardo tam stál osamělý a smutný. Když parta staříků odešla, prohlásil: „Ta dnešní mládež přivede tento svět do záhuby.“

■

Když salon osířel, začaly se v něm scházet dívky. Přišly služky Gloria a Lina, ale byly tam už také Andrea s Pilar. Všechny věděly, že má přijít Mili ve svatebních šatech, aby se jim ukázala. Pilar se těšila na hroznou scénu, kterou Milagros udělá. Už se nemohla dočkat a měla dobrou náladu: „Jestli tady čekáte na autobus, děvčata, tak se nedočkáte, autobus tudy zatím nejedí,“ řekla služkám.

„Jé, vy jste ale vtipná,“ odpověděla jí Gloria. „Nebojte, na autobus tady nečekáme.“

„Ne, nečekáme tady na autobus, slečinko, jestli vás to zajímá, čekáme s Glorií na andílka, který se nám přijde ukázat ve svatebních šatech,“ řekla Lina.

„Ve svatebních šatech?“ podivila se Andrea.

„Neříkej, váš andílek má svatební šaty? Aha,“ uchichtla se Pilar.

„To si pište!“ hrdě odpověděla Lina.

Gloria se k ní otočila a řekla: „Nebav se s ní.“

„Tak to jsem zvědavá,“ poznamenala Andrea. Už byla se situací vyrovnaná. Že se ti dva berou, jí už vůbec nevadilo.

Vtom vstupovala Milagros a pustila si k tomu z přehrávače svatební pochod. Měla na sobě nádherné dlouhé bílé šaty, jemně zdobené drahými krajkami, s velkým výstřihem. Na hlavě si nechala svou neodmyslitelnou červenou čapku a na nohou červené tenisky. Předváděla se přítomným, Lina s Glorií byly nadšené, Andrea se pobaveně usmívala a Pilar málem vybuchla vzteky.

„Tak co, ženský?“ řekla Mili. „Jak se vám ty šaty líběj?“

Lina dojatě fňukla a Gloria řekla: „Jsou úžasný.“

„Jsou nádherný, andílku, překrásný, jsou přímo božský,“ promluvila i Lina.

„Skvělá práce, Pilar,“ řekla Andrea své sousedce na pohovce. „Vypadají líp než předtím.“

„Co ty na to, Pilar? Hm?“ zeptala se i Milagros.

„Na co?“ řekla Pilar jako bez ducha.
„Co je to s tebou?“ podívovala se Mili. „Zdá se mi to, nebo jsi opravdu nervózní?“
„Já vůbec nejsem nervózní!“ zuřila Pilar, vstala a odkráčela. Andrea ji následovala. Přece jen jí Mili v těch krásných šatech trochu vadila.
„Andílku, tak už nám řekni pravdu.“ zaprosila Lina. „Neříkala jsi, že ti ta potvora Pilar roztrhala svatební šaty na cucky?“
„Jo, ale můj tchán je předvídavej člověk a dal mi jich víc,“ vysvětlovala Milagros.

■

Skupinka tancechtivých staříků dorazila do města na diskotéku, do stejného podniku, kam chodili také mladí z vily La Soledad. Sotva se pánové usadili, Angelica je vyzvala: „Pojďte na parket.“
„Já?“ divil se Armando.
„Samozřejmě že vy. Pojďte tancovat. Pojďte, poďte.“
„Ale Angeliko...“
Don Pepe však vyskočil a úslužně řekl: „Promiňte! O první tanec žádám já.“
„Nebudte staromódní, dneska se o tanec nežádá,“ rozhodil ruce Armando. Už zase byli v sobě.
„Ale pánové, nehádejte se, prosím... Půjdem všichni,“ rozřešila to Angelica.
„Všichni?!“ divil se Pepe.
„Všichni?!“ nevěřil Armando.
„Všichni, jistě, *muchachos*,“ řekla Angelica. „Dnes tancuje každý sám.“ A vyrazila na parket.

■

Když dvě dívky z lepší společnosti osaměly, poklepala si Andrea na čelo a řekla: „Ty ses úplně zbláznila, Pilar.“
„Nezbláznila jsem se.“
Ale Andrea si to o ní stejně myslela: „Tak proč jsi mi říkala, že jsi Milagros ty šaty zničila?“
„Přísahám, Andreo, přísahám ti, že jsem to udělala. Vlastníma rukama jsem je celé rozškubala na kusy!“ dušovala se Pilar a naznačovala rukama, jak to vyvedla.
Andrea chápavě přikývla: „Aha. A slepila jsi je pak lepidlem?“
Pilar byla vyřízená. V očích měla zas ten svůj nepřítomný pohled. „Já nevím, já nechápu, co s nima ta coura udělala.“
„V každém případě tě pěkně převezla,“ usmívala se Andrea.
Pilar se tvářila zle, pološileně. „Mě nikdo nepřeveze, já to tak nenechám.“
„Ještě to pořád nechceš vzdát?“ divila se jí štíhlá, vysoká kráska.
„Tys mě ještě nikdy bojovat neviděla,“ sykla Pilar. „Nevíš, co umím.“
„Ne.“
„Přísahám ti, že se jí pomstím. A to ještě nevíš jak!“

■

Luisa s Federikem už dlouho neměli tak klidný večer. Před spaním spolu ještě poseděli v křeslech a povídali si.

„Víš, co si myslím?“ ozvala se Luisa. „Že to Nestor udělal kvůli mně.“

Federico se ušklíbl a dal si nohu přes nohu. „No, když tě to těší, tak si to klidně mysl, drahoušku.“

„Myslíš, že to tak není?“

„Já si nemyslím nic...“ upřímně doznal její muž. „Jsem rád, že je všechno jako dřív, nehrozí nám chudoba ani nic horšího.“

„Dobře, ale řekni mi, proč to udělal?“

Federico se zatvářil znuděně. Bylo to přece nad slunce jasné. „Udělal to kvůli Ivovi, je to jeho syn...“

„To říkáš proto, že bys žárlil, kdyby to udělal kvůli mně,“ usmála se Luisa. „Vid?“

„Máš pravdu. Opravdu bych žárlil,“ chtěl vyhovět Luise di Carlo. „Probudila se v tobě mužská ješitnost,“ prohlásila Luisa.

„To není mužská ješitnost, vůbec ne.“

„A co teda?“ vyzvídala.

Federico musel pořád myslet na to, že v případě Iva a Milagros zvítězila obyčejná lidská láska. Jemu se to nepodařilo. „Moc rád bych v tvém životě zaujímal stejné místo jako on. Nestor Miranda. Jeho jsi milovala, ale mě nikdy,“ řekl.

Ale Luisa měla pádnou odpověď. „Ani já jsem pro tebe neznamenal tolik jako matka Milagros, i když jsi ji nakonec vyhnal.“

■

Druhý den ráno šel Federico na snídani a u domovních dveří potkal Angeliku. Zavírala za sebou a přitom si zpívala.

„Co se stalo, mami?“ zeptal se. „Brzo jsi vstávala? Kam jsi tak časně šla?“

„Nikam,“ odpověděla trochu rozjívěně. „Teprve se vracím.“

„Vracíš se?“ zablekotal její syn.

„Byla jsem si zatančit,“ řekla.

„Zatančit?“ Federico nenacházel slov.

„Ano, se svými přáteli.“

„Ale mami...?“

Angelica si přiložila prst ke rtům. „Ššš. Ticho, ticho... Bernardo?“

„Madam?“ zeptal se všudypřítomný komorník.

„Jdu si lehnout. Vzbudíš mě, až bude oběd?“

„Jistě, madam.“ Komorník byl jejím ranním příchodem stejně jako Federico zaskočen. Stará dáma kolem něj prošla a zpívala si poslední hit: „Jen v tvém náručí jsem tak šťastná, šťastná, šťastná, drahý můj. Jen tvé objetí...“

„Ona byla opravdu tancovat?“ zeptal se Federico, když odešla.

„Ano, se třemi muži,“ oznámil mu komorník.

„Se třemi?“ vyděsil se Federico.

Bernardo se zatvářil jako farář. „Hm... Musíte si s matkou vážně promluvit, pane.“

■

Druhý den se Pilar u snídaně znovu prohýbala smíchy. V noci se vloudila do šatny a úspěšně postříkala Miliiny svatební šaty modrým sprejem. Poránu to hned taky oznámila Andree.

„Tentokrát jsi to udělala spolehlivě, ano?“ dobírala si ji Andrea. Pilar už dávno nebyla její kamarádka nebo dokonce spřízněná duše.

„Určitě! Ta coura ty šaty nepozná.“

„A nepostříkalas náhodou zas něco jiného?“ zasmála se Andrea.

„Ne!“ křikla Pilar. Pořád držela v ruce topinku. Ještě do ní nekousla. Vypadala jako blázen. „Ty jsi fakt divná, Pilar,“ usmála se Andrea.

Vtom do místnosti vplula Milagros v bělostných, nadýchaných svatebních šatech a zpívala: „Pozor, přichází... ne... věsta!“

„To není možný!“ vytřeštila oči Pilar.

„Promiňte, trénuju,“ řekla Mili.

„Ale, ale,“ pobaveně řekla Andrea. „Zdá se, že ta barva vyprchala.“ Milagros se zastavila: „Cos říkala, žirafo?“

„Nic, toho si nevšímej,“ odbyla ji Andrea.

Než mohlo dojít k nejhoršímu, objevil se Bernardo a zeptal se Milagros, jestli taky chce snídani.

„Jo,“ odpověděla bez obalu. „Líběj'se ti moje šaty, strýčku?“

„Jsou překrásné,“ řekl Bernardo a v duchu si v nich představoval Martu.

„Mám z nich takovou radost, že si je musím pořád dokola... pořád dokola zkoušet. Ale teď ještě nebudu snídat, umazala bych se od marmelády. Nejdřív se půjdu převlíknout,“ řekla, ale ještě předtím se obrátila k Pilar, která tiše zuřila a z očí jí létaly blesky: „Poslyš. Pilar. Ty šaty budou položený na posteli. Omluvte mě.“

Jakmile odešla, Pilar málem vzteky rozmlátila nádobí, ze kterého jedla.

Andrea ledabyle poznamenala: „Znám jednoho moc dobrého psychiatra. Specialistu na delirium.“ Pilar vstala a běžela za Milagros.

■

„Budeš si ze mě utahovat?!“ zařvala Pilar, sotva vběhla do pokoje služek.

Milagros se k ní otočila a udělala nevinný obličej: „Proč se tak vztekáš, Pilar? Aha, už vím, jde ti o ty šaty, ale neboj se, můžeš si hrát dál, a víš proč? Protože můj budoucí tchán mi jich dal celou hromadu. Ty první jsi roztrhala, ty druhý jsi postříkala a tyhle bys mohla třeba spálit. Hm?“

„Ano, ale i s tebou!“ syčela poražená sokyně.

„Nejsem hořlavá,“ řekla Milagros.

„Myslíš si, že si můžeš dělat, co chceš? To se pleteš!“ vyhrožovala Pilar.

„A v čem se pletu, zlato?“

„Nedovolím, aby sis vzala Iva. Buď bude ležet v mé posteli, nebo v hrobě! Dobře si to zapamatuj!“ zvedla pěst, obrátila se a šla pryč. Hned nato vešla Gloria a

ohlížela se na chodbu. „Páni... Co tý káče přelítlo přes nos? Málem mě porazila.“ Pak se podívala na Milagros, která zavadla na posteli. „Co ti je?“

„Mám strach,“ řekla Milagros. „Pilar měla v očích strašnou nenávist.“

■

Bernardo spěchal za Martou. Socorro mu totiž vzkázala, že ho potřebuje. Zamilovaný komorník dostal strach, jestli se jeho lásce něco nestalo. Pospíchal za ní nahoru do jejího pokoje. „Bože můj, Marto. Anděli strážný, nedopust', aby se jí stalo něco zlého.“

Přiřítíl se za ní do pokoje a Marta hned přešla ke dveřím a zamkla za ním: „Marto, co se vám stalo? Prý mě nutně potřebujete, co se děje, Marto? Rozbil se vám zámek?“

„Zamykám dveře, abych mohla vyřešit jeden problém,“ řekla tajemně.

„Jaký problém? Já to nechápu.“

„Ach, Bernardo!“ zvolala Marta a strčila do něj, aby spadl na postel.

„Ano?“ Najednou z něho byl obrovský živý otazník.

„Můj problém jsi ty,“ řekla zastřeně a zalehla ho.

„Já? Já jsem...“, zaskřehotal, vytáhl z kapsy deodorant a stříkl si na hrudník. „Uf, běžel jsem jako o závod. Promiňte. Nezlobte se, zpotil jsem se při tom.“

„Bernardo, ty po mně netoužíš?“ naléhala Marta.

„Prosím?“ divil se Bernardo. „Marto, už jsem se vám ze svých citů vyznal. A jasně jsem řekl, jaké mám s vámi úmysly. Myslím to vážně, Marto, myslím to naprosto vážně.“

„Ano?“ řekla a políbila ho.

„Co se děje?“ vzdychl, když přestala.

„Tak teď poznáš, jaké úmysly mám s tebou já!“ řekla mnohoznačně.

„Marto? Co to děláte?“

„Takže, za prvé - budeš mi tykat,“ řekla mu nebezpečně zblízka.

„Budu vám tykat,“ hlásil poslušně a rychle.

„Hned teď!“

„Tak dobře... Budu ti tykat.“

„Výborně,“ chválila ho učitelka lásky Marta. „A teď chci, abys mi dal pusu.“

„Pusu?“ zděsil se.

Bernardo se zvedl a velice rychle se dotkl jejích rtů. Pak mu hlava zase klesla do polštáře.

„Bernardo!“ pokárala ho.

„Ještě něco?“

„Řekla jsem pusu. Chci pořádnou pusu, Bernardo!“ žádala ho Marta a pak už nic neříkala, protože se o všechno začala starat sama, a to velmi vášnivě...

■

Milagros se svěřovala Ivovi se svými obavami. Byli v jeho pokoji a seděli spolu na posteli. „Z čeho máš strach? O čem to mluvíš, Mili?“

„Je plná nenávisti.“

„Pilar?“ zapochyboval Ivo. „Ne, miláčku, ne, Pilar je hysterická, ale nic víc.“

Milagros se k němu sklonila: „Tys neviděl její oči.“
„Mili... Roztrhala ti šaty... a ty druhý postříkala. Udělala hroznou věc. Ale na víc než na tohle se nezmůže.“
„Nevím...“ pochybovala dívka a tiskla se k němu. Hledala ochranu. „Mám strach, protože nevím, co udělá příště.“
Ivo ji uklidnil: „A o to jí jde. Snaží se tě znervóznit a zdá se, že se jí to docela daří. Víš, co udělám? Promluvím si s ní. Odejde odtud.“
Mili k němu vzhledla: „Udělej to.“
„Ano. A ty se už neboj.“
„Já se bojím o tebe, Ivo.“
Na to měl hbitou odpověď: „No tak se mnou pořád buď a hlídej mě... Co ty na to? Budeš mi dělat ochranku?“
„Budu tvůj Kevin Costner?“ zeptala se.
Zavrtěl hlavou: „Radši buď za Whitney Houston, andílku.“

■

Andrea odpočívala s Pilar u bazénu. Obě v plavkách. Andrea se slunila na lehátku, Pilar seděla na okraji bazénu a nervózně čeřila vodu nohou. Pohupovala s ní sem a tam, sem a tam...
Andrea řekla: „Musím přiznat, že se moc bavím, když sleduju tvou válku s Milagros. Ale chci ti dál radu, Pilar. Myslím, že už toho bylo dost. Jednou to musí skončit.“
„Já nemám ve zvyku opouštět bitevní pole,“ odsekla Pilar.
„Potom prohraješ ještě potupněji. Nemůžeš vyhrát.“
Pilar se ušklíbla: „S kamarádkou, jako jsi ty, to daleko nedotáhnu.“
Andrea zavrtěla hlavou. „Za prvé, nejsem tvá kamarádka, a za druhé, říkám ti jen pravdu.“
„Z tvého pohledu, z pohledu poražených,“ řekla do živého Pilar.
„Jo, to je fakt, já jsem tady ta poražená.“
„Jistě,“ hrdě pohodila hlavou Pilar. „Mně se to nestane.“
„Jak ji chceš porazit. Pilar? Copak nechápeš, že se ani k Ivovi, ani k Milagros nemůžeš přiblížit? Dají si na tebe pozor.“
Pilar měla znovu šílený výraz v očích. Skelný, prázdný pohled do neznáma. „To je možné, budou si na mě dávat pozor, ale všechno se dá změnit. A všechno se změní.“

■

Když Ivo Milagros uklidnil, rozhodla se navštívit paní Angeliku. Našla ji v jejím pokoji s apartním kloboučkem na hlavě. Takový na babičce ještě neviděla. Kdyby to nebyla Angelica, mohla by tvrdit, že to je rozpustilý klobouček pro rozpustilé mladé dámy. Jako bonbónek. „Podívejme, babi. Slyšela jsem, že jste celou noc prorandila.“
S tím její babička nesouhlasila: „Kdepak. Byla jsem tancovat, a to je něco jiného. Au. Moje hlava.“

„Hm. Asi jsi to přehnala s pitím, babi. Co?“ Mili začala babičce tykat, ani nevěděla jak.

„S tancováním jsem to vážně přehnala. Jsem zničená...“ bědovala Angelica.

Ted' už ji Milagros povzbuzovala: „Nejsi na to zvyklá, ještě pár takovejch nocí a budeš čiperná jako včelka.“

„Jako včelka?“

„Jako včelička, jako motýlek,“ řekla Mili a přistoupila k posteli, aby jí rozestlala. „Převlíkni se, musíš si lehnout. Chceš pomoci?“

„Lehnout si? Ani náhodou. Jdu ven.“

„A kam?“ divila se Mili.

„Projdu se s přáteli. A večer jdu zase tancovat.“

„Neříkalas, že jsi zničená?“ káravě prohlásila Milagros, sedla si na postel a posunula si čapku z čela.

„Já se v tom rámusu cítím super,“ řekla Angelica.

„Pozor na slovník!“ připomněla jí Mili. Vždyť právě tahle stará dáma ji ještě nedávno učila, jak má správně hovořit!

Ale Angelica otevřela dveře, a než odešla, pokynula rukou a řekla: „Čau, bejby.“

■

Ivo seděl v otcově pracovně na kraji stolu a v zamyšlení čekal na Pilar. Za chvilku přišla a postavila se před něj jako školák před učitele.

„Jsem ráda, žeš mě zavola, taky chci s tebou mluvit.“

„Prosím, povídej,“ vyzval ji džentlmensky.

„Ne, nejdřív mluv ty.“

„Určitě?“

„Ano.“

„Dobře. Pilar, chci ti říct něco hodně nepříjemného. Opustíš tento dům. Dnes... Nejlepší okamžik,“ řekl přímo a zahleděl se jí do očí. Byly nepřírozeně tmavé, utopené v nekonečném smutku.

„Vyhazuješ mě?“ zeptala se zlomeným hlasem.

„Ano, vyhazuju. V zájmu nás všech. V mém životě už pro tebe místo není.“

„Myslíš to vážně, Ivo?“

„Naprosto vážně.“

Chvilí bylo ticho, které by se dalo krájet. Pilar se ovládala. Potom se ozvala, potichu a pomalu: „No... Škoda že jsem nemluvila první, protože bys mě o to nemusel žádat.“

„Nerozumím ti.“

„Taky jsem přemýšlela o tom, že odejdu. Tahle situace už pro mě není únosná. Jen bych tě chtěla poprosit, abys mě pochopil.“

„To, co děláš, mi moc pochopitelné nepřijde,“ trval na svém Ivo.

„Ano, já vím, já vím... Víím, že jsem se chovala jako střelená holka, myslela jsem si, že tě získám.“

„Takhle ne.“

„Já vím, že takhle to nejde. Ale už je to pryč. Vážně... chci tě poprosit o jediné,“ žádala Pilar. Kdo ji neznal, teď by se nad ní ustrnul.

„O co?“ zeptal se přísně Ivo.

„Chci, abys zapomněl, co se stalo v poslední době, a abys vzpomínal jenom na chvíle, kdy nám bylo dobře,“ sentimentálně vysvětlovala.

„Dobrá, Pilar.“

„Určitě?“

„Zkusím to,“ slíbil Ivo.

„Dobře. To mi stačí. Sbalím si.“

„Děkuji ti,“ řekl Ivo. Byl rád, že to proběhlo beze scén.

Pilar ale ještě nedomluvila: „Já ti přeju jen to nejlepší. Ze srdce ti přeju, abys byl moc šťastný. Myslím to vážně.“

„Jsi hodná...“ řekl Ivo. Někdo zaklepal. „Ano?“

Dveře se otevřely a vstoupil komorníkův pomocník Chamuco. „Dovolíte? Pane Ivo, přišel za vámi pan Miranda.“

Ivo se obrátil na Pilar: „Omluv mě. Díky.“

■

Zatímco si Gloria s Linou dělaly z Mili legraci v pokoji služek a tvrdily jí, že zařídily rozlučku na diskotéce a že tam budou pozvané i Andrea s Pilar, setkal se Ivo v hale se svým otcem Nestorem Mirandou, který mu přinášel čerstvé zprávy.

„Tak já jsem teď Miranda,“ řekl Ivo nahlas, aby si zvykl na své nové příjmení. „To je skvělé, tati.“

„Nic jiného tě nenapadá?“ zeptal se Nestor.

„Jsi můj táta. Jsi opravdu můj táta!“

„Ano... Jsem tvůj táta. Jenom jsem to nevěděl. No... Obejmeme se, nebo tu budeme sedět jako dva pitomci?“

Ivo se usmál a objali se. Zrovna když přišla Milagros a řekla. „*Hola!* Co vy dva tady? Jak se máte?“

„A jak se má moje budoucí snacha?“ zeptal se Nestor.

„Dobře, i když má trochu starosti.“

„Jak to?“

„Musím ti něco říct, Ivo,“ oznamovala Milagros. „Dnes večer máme oba rozloučení se svobodou na diskotéce.“

„Opravdu?“ zeptal se Ivo.

„Jo,“ řekla Mili.

„To je perfektní,“ odpověděl Ivo. „A já mám pro tebe dvě zprávy.“

„Rychle, rychle mi je řekni,“ naléhala Mili.

„Dobře. Ta první - Pilar ještě dnes odejde.“

„To je úžasný,“ zatleskala Milagros. „A ta druhá?“

Ivo se nadechl, usmál se na Nestora a oznámil své vyvolené: „Jsem teď Miranda. Jsem Ivo Miranda.“

„Ne!“ zvolala Mili a vrhla se na něj, aby ho zasypala polibky. „Tak to ti blahopřeju.“ Pak se vrhla i na Nestora a políbila ho na tváře: „Vám taky moc blahopřeju!“

Nestor si vychutnal nadšení obou mladých lidí a pak řekl: „Tak, už musím jít. Musím vyzvednout Lauru, jedeme spolu ke krejčímu. Vybírá mi veškeré oblečení. I kravaty, ponožky, všechno... Ahoj.“

Pro Milagros to ale bylo málo, proto řekla: „Promiňte, že se do toho pletu, ale chtěla bych vám říct dvě věcičky. Za prvé, pane Nestore, chtěla bych vás a vaši ženu pozvat dneska večer na diskotéku. Myslím, že vaše paní si s náma ráda zatancuje. A za druhý, kluci... Jste táta a syn, proč se neobejmete?“

„Už jsme se objali,“ odpověděl Nestor.

„Jo,“ podepřela si Mili po svém zvyku ruce v bok. „To si umím představit, trochu jste se poplácali. Já chci vidět pořádný objetí, chci vidět lásku... No tak!“

Nebylo to pro ně těžké. Otec se synem se pevně objali a Milagros se zasnila: „Bože... Mě tyhle věci vždycky hrozně dojímaj‘.“

■

Pilar byla mezitím u domácího baru, kde jí Chamuco otevíral láhev šampaňského a pak se zeptal: „Mám ho rozlít do sklenic?“

„Ne, díky. Naliju ho sama,“ odpověděla dívka. „Ivo je teď v knihovně?“

„Ano, slečno.“

„Výborně. Už můžeš jít, Chamuco.“

„Jistě. Omluvte mě,“ řekl sluha a ztratil se.

„Pitomec,“ řekla si pro sebe Pilar, vytáhla z kapsy lahvičku s uspávacím práškem a vysypala její obsah do jedné ze skleniček. Pak do obou nalila sekt. Celou dobu si přitom tiše pohvizdovala.

■

Ivo seděl v knihovně a telefonoval: „Večer máme rozloučení se svobodou... Ano. Je mi líto, že tam nebudeš s námi a... Ne? Máme na tebe čekat? Dobře, počítám s tebou... Jistě... Tak zatím... Ahoj... Ahoj.“

Zavěsil sluchátko a zvedl hlavu. Před psacím stolem stála Pilar a v každé ruce držela sklenku s perlivým šampaňským. „Chci si na tebe připít,“ vysvětlovala. „Všechno, co jsem ti řekla, bylo od srdce. Chci, abys byl šťastný. Nebudu na tvé svatbě, protože by mě to moc bolelo. Ale aspoň si připijme.“

„Dobře,“ souhlasil Ivo a přijal podávanou sklenku.

„Na šťastné manželství,“ řekla.

„Na šťastné manželství.“

„Ještě mám jednu prosbu.“ požádala ho dívka, když se napili. „Potřebuju se dostat na letiště, ale otec mě teď nemůže odvézt. Hodíš mě tam?“

Ivo přikývl: „Řeknu Bernardovi, on to zařídí.“

„Ne, chtěla bych, abys mě odvezl sám, aspoň kvůli těm krásným chvílím, které jsme spolu prožili. Prosím.“

„Tak jo,“ řekl Ivo a chtěl vstát.

„Ne, ne,“ naposledy ho zastavila Pilar. „Musíš až do dna.“

Mladík se podíval na víno a nevšiml si, že je trochu zkalené. Dopil ho. Byl rád, že s Pilar končí. Tak proč to nezapít pořádným douškem?

■

Ivo řídil malý krytý terénní vůz, ale mžoural a zavíraly se mu oči. Pilar, která seděla vedle něj, si toho všimla a starostlivě se zeptala: „Co je, miláčku? Děje se něco?“

„Nevím. Eh... Cítím se... Je mi...“

„Co je s tebou? Co se stalo?“ naléhala dívka, která moc dobře věděla, proč je náhle tak ospalý.

„Já nevím, Pilar, mně...“, mumlal Ivo a hlava mu padala.

„Je ti špatně?“

„Ano, mám, mám...“ zase nedomluvil.

„Víš co, přeseď si raději na moje místo, já budu řídit. Ano? Pojď, miláčku, přeseď si. Neboj se. Přeseď si, pojď sem, pojď“, vyzvala ho Pilar, Ivo zastavil a vyměnil si s ní místo. „To přejde, odpočiň si... Ničeho se neboj, budu řídit, ano?“

Jakmile dosedl na místo pro spolujezdce, okamžitě usnul a už neslyšel její slova: „Klidně spi, miláčku, spi... Vyspiš se a bude ti dobře, zlatíčko moje. Uvidíš.“

■

Večer se služebnictvo sešlo v kuchyni. Nikdo netušil, kde je Ivo. Ramón utěšoval Milagros: „Bud klidná, Mili, ničeho se neboj. On se objeví.“

„Jak můžu být klidná, Ramón?“ vysvětlovala Mili s hlavou v dlaních. „Už je to moc dlouho, co zmizel. Nikdo neví, kde je.“

„Dívali jste se do koupelny?“ zeptala se Lina. Když se k ní všichni otočili, jestli náhodou nefantazíruje, řekla: „Jo, do koupelny. Co já vím, třeba se šel vykoupat, udělalo se mu z toho dusna špatně, omdlel a někde tam leží.“

„Prosím tě, nech toho, Lino. Radši mlč“, požádala ji Gloria.

„Proč bych měla mlčet, mohlo se to stát“, fňukla Lina.

„Poslouchejte...“, navrhoval Chamuco. „Nebylo by lepší, kdybysme šli na diskotéku? Třeba už tam na nás čeká, kdo ví...“

„To je fakt, je to možný“, přidal se Ramón.

„Není to možný“, odmítala to Milagros. „Beze mě by nešel.“

Vtom vstoupil do místnosti Bernardo a vypadal jako italský operetní milovník: v černých šatech, ale pod nimi v růžové košili se širokou rozhalenkou. Zpíval si: „Když srdce hoří láskou, svět veselý zdá se...“ Marta byla do něj zavěšena, měla přiléhavé černé šaty se stříbrným zdobením a vypadala tak hezky jako už dlouho ne.

„Tak co, půjdeme?“ zeptala se. „Můj snoubenec i já jsme připraveni.“

„Slyšeli jste, jak mi říká?“ pyšně oznamoval Bernardo a oba se vášnivě políbili.

„Viděli jste to?“ zírала Lina.

„Klidně si běžte, nikdo vám nebrání, ale my zatím jít nemůžeme“, pověděla jim Socorro. Bernardo s Martou měli oči jen pro sebe, byli jako slepí a nevnímali starosti, které tu doslova visely ve vzduchu.

„Proč ne?“ zasmál se Bernardo. „Co se stalo? Vy jste se pohádali?“

„Ne...“ odpověděla mu Mili. „Mám strach o Iva. Nikdo o něm nic neví a mobil má vypnutej. To není možný. Něco se mu určitě muselo stát.“

Ramón se na to chtěl podívat z ryze mužského hlediska a řekl: „Ale ne, dneska se loučí se svobodou. Je asi někde s kamarádama.“

„S kamarádama, s kamarádama, já bych spíš řekla, že s kamarádkama, ne?“ snažila se to zlehčit Lina, ale ostatní ji hned okřikli.

Vtom se ozval telefon. Vzal ho Chamuco a obrátil se na Milagros: „Mili, to je pro tebe.“

„Ivo?“ dychtivě se zeptala Mili.

„Ne, nějaká ženská, nepředstavila se,“ vysvětloval Chamuco a podal telefon Mili. Milagros vzala sluchátko: „Haló?“

Na druhé straně kdesi daleko byla Pilar a říkala: „Vidíš?... Jak jsem předpovídala, buď bude v mé posteli... nebo v hrobě.“

„Kde je Ivo...? Tak kde je?!“ vykřikla na ni Milagros.

KAPITOLA VII

Štěstí vítězí

Kdo by v tuto chvíli hledal Damiana, dozvěděl by se, že už před drahným časem odcestoval ze země společně s Rosi Albertiniovou a s penězi, které ukradl Federikovi. Povedený švagr, který se jako málokdo jiný podepsal na problémech rodiny di Carlo, zmizel z jejího života a nikdo se po něm nesháněl... Zato když se ztratil Ivo, byl dům vzhůru nohama. Krátce před svatbou s Milagros ho unesla nešťastně zamilovaná Pilar...

Milagros seděla u kulatého stolu v kuchyni a svírala v ruce sluchátko. Pilar jí právě sdělila, že má Iva ve své moci. Měla nepřírozeně sebejistý hlas člověka, který cítí nadřazenost nade všemi.

„To není pravda. To ne!“ děsila se Mili.

„Co se děje?“ ptala se honem Gloria a chytala se za ústa.

„Co se stalo?“ naléhal Bernardo.

„Že to není pravda?“ chechtala se do telefonu Pilar. „No tak ho zkus najít... Podívej se, jestli ho nemáš pod postelí... A když ho tam nenajdeš, může to být nejspíš tím, že leží v té mojí.“

„Ach, Mili, nestraš, co se děje?“ prosila Socorro, ale Milagros byla hrůzou bez sebe. Bála se nejhoršího. Nedokázala promluvit.

„Kdo to je?“ ptala se znovu Gloria.

„No tak, Mili. prosím tě, odpověz mi!“ žadonila Socorro.

Ramón se natahoval pro sluchátko. „Dej mi ten telefon, Mili. Dej mi ten telefon.“

„Ne. Ne, ne!“ křičela Milagros do telefonu. „Prosím tě, řekni mi, cos mu udělala, řekni mi, kde je!“

Pilar byla nad věcí. Chladně jako kámen odpovídala: „Ale k čemu ten dramatický tón? Jsem hrozně ráda, že trpíš... No dobře, když mě tak hezky prosíš, já ti to řeknu.“ Kdyby někdo byl v místnosti spolu s ní, viděl by ji sedat na postel, kde ležel omámený Ivo. Ruce měl spoutané a připevněné k čelu postele. „Na jednu stranu můžeš být klidná,“ pokračovala Pilar, „protože jsem tvému milovanému broučkovi ještě nic neudělala. Ale přesto bych se být tebou bála, protože si neumíš představit, co mu udělám, až zavěším. Varovala jsem tě. Nedala sis říct. Tady to máš,“ řekla, vypnula telefon a položila hlavu na holé břicho spícího Iva.

■

Mili přecházela po hale sem a tam. Rošťácké oblečení její náladě pomoci nemohlo, byla smutná a zoufalá. Bála se o svého Iva, netušila, jestli ještě žije nebo co mu šílená Pilar může právě provádět.

„Andílku, uklidni se, prosím tě, všechno dobře dopadne!“ zapřísahala ji Lina. Seděla s Glorií na pohovce a vzhlížela ke zdrcené přítelkyni. „Posaď se, vždyť se z toho zblázníš!“ žádala ji Gloria. „Prosím vás, nechte mě všichni být!“

„Vždyť už to šli ohlásit na policii, neboj,“ řekla Gloria a Lina se přidala: „Jo, andílku, šel tam Chamuco, Ramón i pan Federico, takže...“

„Co když... co když mu něco udělala?“ zeptala se Milagros, jako by to dívky mohly vědět.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Gloria.

„Něco takového si vůbec nesmíš připouštět, pojď sem, sedni si!“ řekla přísně Lina.

„Najdeme ho, Mili, uklidni se, sedni si,“ dodala Gloria. Milagros vzdychla a zastavila se: „Chce se mi umřít. Já to věděla, ta nenávisť v jejích očích, říkala jsem vám to. Měla jsem být pořád s ním.“

„To přece nejde, nemůžeš se ho držet jako klíště,“ vysvětlovala Lina.

„Prosím tě, buď zticha, Lino, buď zticha!“ okřikla ji Gloria.

„Co je? Co jsem zas řekla?“ zafňukla Lina.

Přišla Socorro a přinesla na tácu konvici s hrnečky. „Uvařila jsem ti čaj, Mili. Napij se.“

„Ne, nemůžu,“ vydechla Milagros. Kousala si v panice nehty.

„A proč ho nechceš? Bude ti líp!“ divila se kuchařka.

„Jak mi může být líp?“ odsekla Mili, ale hned se omluvila. „Promiň, Socorro, jsem... Jdu ven.“

„A kam?“ vyskočila Gloria.

„Počkej...,“ chytila ji za paži Lina.

„Jdu ho hledat, nemůžu tu sedět!“

„Kde ho chceš hledat?“ zeptala se Gloria. Znělo to jako výčitka.

„Ale Mili, vždyť ho bude hledat policie,“ řekla Socorro ve chvíli, kdy do haly přišel Federico s Chamukem a Ramónem. „Už jdou.“

„Tak co?“ otočila se k nim Mili.

„Nic. Prostě nic,“ smutně oznámil všem přítomným v hale Federico.

„Jak to, že nic?“

„Nechtější se tím zabývat.“ odpověděl zahradník.
„A mohla bych vědět proč?“ zlobila se Milagros.
„Říkali, že to může být vtip,“ vysvětloval Chamuco.
„Proboha, jaký vtip?“ zděsila se Mili.
„Počkej, počkej,“ zarazil ji Federico. „Policie se tím nechce zabývat, protože se neví, jestli jde o únos.“
„Dělají si snad legraci? Když jsem mluvila s Pilar, řekla mi, že, že...“
„Co řekla?“ zbystřil Federico.
„Že se mají s Ivem báječně,“ vzlykla zoufale Milagros.

■

Pilar přinesla Ivovi táč s jídlem. Už byl vzhůru a věděl, že ho unesla. Ale ruce měl pořád v poutech, upevněné za hlavou k posteli. Byl bezmocný. „Ahoj, miláčku, udělala jsem ti přírodní řízek s hranolkama, tvoje oblíbené jídlo. Koukni se na to.“

Ivo neměl na jídlo chuť. Neměl chuť ležet na posteli. A už vůbec neměl chuť být tam s Pilar. „Pusť mě,“ sykl.

Ale Pilar jakoby ho neslyšela: „To maso ti samozřejmě nakrájím, protože...“

„Pilar!!“

„Budu tě krmit,“ řekla mu jako dítěti.

Ale Ivo její jídlo nechtěl: „Pilar, pusť mě, prosím tě, tohle už není legrace, já to nechci, Pilar, nebudu jíst, pusť mě, prosím tě!“

Pilar se však upnula k talíři, jako by to jídlo mělo jednou provždy zachránit jejich vztah: „Tak to aspoň ochutnej. Podívej, křupavé hranolky, udělala jsem ti je s láskou. No tak, jez, miláčku.“

„Prosím tě, odvaž mě, Pilar,“ řekl Ivo o něco mírněji. „Pilar, říkám ti, abys mě odvážala!“

„Ne, musíš je ochutnat,“ snažila se trpělivě. Podnos s jídlem mu položila na břicho.

Ivo sebou prudce hodil a shodil táč dolů: „Běž s tím do háje, *caramba!* Koukej mě okamžitě pustit!“

„Nekřič na mě!“ zaječela dívka.

„Tak už mě odvaž!“

„Jestli nechceš jíst, tak si buď klidně o hladu!“ řekla a sbírala rozházené hranolky.

Ivovi jí v tu chvíli bylo kupodivu skoro líto. „Přestaň, Pilar, pusť mě, zbláznila ses?“

„Však uvidíš. Uvidíš,“ odpověděla už hodně zle tak, jak ji znal z poslední doby. „Ještě mě budeš prosit, abych tě nakrmila, rozumíš?“

„No tak Pilar, pusť mě!“ zvolal přísným hlasem k děvčeti nebohý Ivo.

„Buď zticha!“ zařvala na něj.

■

Do haly přišla i Luisa, aby objasnila, jak vidí údajný únos ona. Konečně tohle bylo něco pro ni; rovnou řekla: „Prosím tě, Milagros, myslíš si, že těm tvým výmyslům někdo věří?“

Zděšená Mili nejdřív vůbec nevěděla, co tím jedovatá Luisa míní: „Mým výmyslům?“ zeptala se.

„Ano. Tvým výmyslům. Nechceš si přiznat pravdu,“ opáčila Luisa.

„Jakou pravdu, o čem to proboha mluvíte?“ nechápala Mili.

„Počkej, Mili, nech to na mně,“ uklidnil ji Federico a obrátil se ke své ženě. „Poslouchej, Luiso, ty víš, kde Ivo je?“

„Co?“ podivila se Luisa. „No... to nevím, kde je.“

Milagros se kvůli Ivovi ponížila a sepjala ruce: „Prosím vás, paní, jestli něco víte, tak mi...“

„Nevím sice, kde je, ale vím, s kým je,“ odpověděla jí Federikova manželka.

„Nerozumím,“ divil se Federico.

Luisa se ušklíbala. „Myslíš si, že bych byla takhle klidná, kdyby Iva opravdu někdo unesl? Prosím tě... Volala mi Pilar. Ivo je s ní a je naprosto v pořádku, jsou spolu.“

„Takhle to není, to není možný,“ vrtěla hlavou Mili.

„Je, drahoušku, je,“ spokojeně oznamovala Luisa. „Na svatbu můžeš zapomenout. Ivo totiž konečně prohlédl.“

Jakkoli to z jejích úst mohlo znít pravděpodobně, Federico tomu nevěřil. Zavrtěl hlavou a objal svou dceru Milagros, aby ji utěšil.

■

Pilar zatím ležela vedle Iva na posteli, hlavu na jeho rameni a hladila ho na břiše. Měl rozepnutou košili. Pilar se s ním mazlila a promlouvala k němu, ale Ivo se díval stranou, rozbolavělé, spoutané ruce nad hlavou u pelesti.

„Moc ráda se s tebou dívám na televizi z postele... Chceš jiný program?“ sladce povídala Pilar. Pak ho pohladila po zápěstích. „Ach bože, jsi zraněný. Vidíš, miláčku, říkala jsem ti, abys nezlobil, takhle to pak dopadá,“ řekla a políbila ho na hrud’.

„Nech mě,“ škulbl sebou Ivo.

„Ty se nudíš?“

„Pilar, prosím tě, pusť mě.“

S tím však dívka nesouhlasila. „Ne... Poslouchej... Mám pro tebe na dnešní večer překvapení... Vydrž chvíli,“ řekla, na okamžik odběhla, a když se vrátila, ukazovala mu kratinkou noční košilku z jemného, průsvitného materiálu. „Koukej, miláčku. Koukej! Tohle si dneska večer obléknu. Chci ti udělat striptýz, bude se ti to líbit,“ řekla a znovu ho políbila. „A to není zdaleka všechno.“

„Přestaň!“ okřikl ji Ivo, a když se nad něj znovu sklonila, snažil se jí vymanit, ale dost dobře to nešlo.

„Pššš...“ uklidňovala ho dívka. „On se zlobí, on se zlobí...,“ popisovala jeho snahy a stále ho líbala všude po těle.

„Nech toho, Pilar, přestaň!“ žádal Ivo, ale marně.

Teprve když se uklidnil, zklidnila se i ona. „Dobře, budeme se dívat,“ řekla, přitiskla se k jeho boku a přepnula televizní kanál.

■

Únosem Iva žil teď celý dům. Ve středu zájmu stála Milagros. Každý se ji snažil utěšoval... nebo spíš - téměř každý.

„Už se cítíš líp?“ zeptala se Socorro.

Milagros kroutila hlavou. „Nevěřím tomu, Socorro, nevěřím tomu. Nevěřím ničemu. Vím jenom, že Ivo je v nebezpečí, cítím to...“

Přišel Bernardo, který byl na výzvědách ve městě.

„Tak co?“ ptala se hned kuchařka.

„Nic nového, nikdo z její rodiny nic neví, netuší, kde Pilar může být,“ smutně oznamoval komorník.

„Ach, bože můj.“ vzdychla Socorro a objala Mili.

„Madam Angelica to neví. Že ne?“ ptal se komorník.

„Kdepak, nic jsme jí neřekli,“ odpověděla kuchařka.

„To je dobře,“ kývl Bernardo.

„Nesmí se to dozvědět,“ souhlasila Milagros. Měla o babičku strach. Tohle by ji mohlo zabít.

„Ne, neboj se,“ řekla Socorro, ale v tu chvíli přišla do haly stará dáma Angelica.

„A co se nesmím dozvědět?“ zeptala se.

■

Druhý den ráno se v hale objevil Pablo. Mili se zvedla z pohovky, kde hluboko v noci usnula.

„Nevím, co dál,“ oznamoval jí. „Mluvil jsem se všemi jejími kamarádkami a žádná z nich nemá představu, kde může být.“

„Takže ho nejspíš opravdu unesla,“ mnula si oči Mili.

„Nevím, jestli ho unesla. Vím jenom to, že ta holka je schopná všeho.“

„Skutečně?“ obával se Bernardo, který okamžitě přispěchal alespoň se snídaní.

Pablo se přiznal: „A proč myslíte, že jsem se s ní kdysi dávno rozešel? Je blázen. Ivovi jsem to sice tenkrát řekl, ale on mi nevěřil.“

„Ona je fakt blázen... ta - Pilar,“ vykoktal zahradník Ramón. Lidé v domě toho přes noc očividně moc nenaspali. V hale se objevila také Andrea a řekla: „Milagros má pravdu.“

„V čem?“ zeptal se Pablo.

„V čem?“ chtěl vědět Bernardo.

„V čem?“ zjišťoval Ramón.

„Víte něco o Ivovi?“ bez dechu se zeptala Milagros.

„Ano... Pilar ho opravdu unesla,“ odpověděla Andrea.

■

Federico byl ještě v pyžamu, ale už zpracovával svou ženu: „Luiso, nebud' bláhová! Ivo není s Pilar z vlastní vůle.“

„Ale prosím tě,“ odporovala mu. „Copak ty jsi taky uvěřil pohádce své dcery? Ivo je v pořádku. Neboj se.“

„Jak to můžeš vědět?“ vztekal se Federico.

„No... Protože ho znám... Jednoduše jí utekl s krásnou dívkou, má přece slabost pro krásné ženy. A Pilar je krásna, to víš, ne?“

Federico měl její samolibosti plné zuby. „Ty to nechápeš, Luiso? Zkus přemýšlet. Kdyby byl Ivo v pořádku, zavolal by nám sám, ale volá jenom Pilar, protože nás chce uklidnit. Uvažuj trochu!“

Luisa se vyděsila. Chytila se za srdce a prudce se k němu otočila. „A víš, že máš pravdu? Ivo nezavolal. Že by se mu něco stalo?“

„Pilar je nepřítel... Co když udělá nějakou strašnou hloupost, no?“ maloval čerta na zeď Federico.

Luisa se opravdu polekala. „To ne! Neděs mě! Neděs mě, prosím tě!“

„Co když ano, co když ano?!“

■

Milagros přistoupila v hale k Andree a snažila se něco vyzvědět: „Řekni mi, co víš.“

„Vím jen to, že Pilar není v pořádku,“ odpověděla vysoká kráska.

„To ale není žádná novina,“ ušklíbl se Ramón.

„To, že se vezmete, ji hrozně sebralo,“ pokračovala Andrea. „Věřila, že ho získá zpátky a že ho bude mít navždycky, ale to se jí nepovedlo. Tak se chtěla pomstít.“

„A jak se chtěla pomstít?“ ptal se Pablo. V duchu byl rád, že se o Iva nezajímá mafie, ale jenom Pilar. Věřil, že to dopadne dobře.

„Tak to nevím,“ odpověděla Andrea.

Milagros si sedla a zamyšleně prohlásila: „Řekla mi, že buď bude v její posteli, nebo... v hrobě.“

Socorro se pokřižovala: „Ne, Mili, prosím tě, nemysli na to, nesmíš na to myslet.“

K úžasu všech pak promluvila Andrea, která se dosud jakéhokoli řešení stranila. „Co budeme dělat?“ zeptala se.

Pilar přišla za Ivem a roztáhla závěsy v okně, aby dovnitř pustila světlo: „Dobré ráno, miláčku.“

Ivo sebou znovu začal škubat, chtěl se od té zatracené kovové pelesti utrhnout, ale bylo to marné.

„Co to děláš? Ale no tak, miláčku, ublížíš si, nech toho, to nesmíš,“ sladce ho varovala Pilar.

„Pusť mě, Pilar! Mohla bys mě konečně pustit?“

„Ne, nemohla.“

„Proč ne? Pusť mě, prosím tě. Musím jít na záchod, pusť mě!“ naléhal Ivo.

„Ne!“ trvala na svém dívka. „To nejde, Ivo, nemůžu.“

„Potřebuju na záchod, Pilar!“ zdůrazňoval mladík.

Ale Pilar už opět divně zářily oči a říkala mazlivě: „Říkej mi broučku. Prosím!“

„Jak dlouho mě tady ještě chceš držet, Pilar?“

„Sšš. Mlč, řekni mi broučku a říkej mi, že mě miluješ,“ usmála se a pohládila ho po tváři.

„Nikdy... Pomozte mi někdo!“ řval Ivo.

„Sšš. Přestaň. Jen klid, miláčku, nekřič. Jsi krásný,“ políbila ho Pilar. „Řekni mi broučku,“ požádala a znovu ho políbila. „A že mě miluješ,“ a políbila ho do třetice.

„Nech mě!“ skřípal zuby Ivo. „Pilar, podívej se na mě, podívej se. Dívej se na mě.“

„Ano,“ trpělivě se usmívala Pilar. „Co je? Miluješ mě?“

Ivo se nadechl k protiútoku: „Nemiluju tě, rozumíš? Nemiluju tě, nenávidím tě. A vezmu si Milagros, protože miluju ji. Takže mě koukej pustit a já půjdu.“

Pilar prudce vstala. „Špatná odpověď!“ řekla a dala mu vši silou facku. Hned nato se nad něj sklonila a udeřenou tvář pohladila: „Nezlob se, miláčku. Promiň, mrzí mě to. Bolí to moc? Bolí to?“

„Pomóóc!“ řval Ivo v naději, že ho venku snad někdo uslyší.

Pilar ho znovu políbila a řekla: „Prosím tě, nekřič tak. Uklidni se, prosím tě.“

„Pusť mě, *caramba!*“ supěl Ivo a škubal svými pouty.

Šílená Pilar se po něm plazila jako had. Tiskla se k němu. „Co kdyby sis dal trochu kafička, co říkáš? Ano?“

„Dej mi pokoj, chci odsud!“

„Zmlkni. Jestli budeš zlobit, jenom tím všechno zhoršíš. Nasnídáš se. Ano? Dáš si snídani a kafičko, které jsem ti s láskou uvařila. No tak, napij se,“ řekla a vzala si ze stolku šálek.

„Chci jít pryč!“ zoufale křičel Ivo a snažil se vyprostit ze svých pout.

„Vypij to kafe. Vypij ho!“ naléhala se šálkem v ruce. „Vypij ho, dělej. No? Vyber si - kafe, nebo tohle?“ řekla a sáhla za sebe. Držela v ruce injekční stříkačku s podivnou nažloutlou tekutinou. Přiložila mu jehlu ke krku. „Co?“

■

Federico měl pocit, že hroživou situaci musí vyřešit hlavně on. Mluvil před domem s Nestorem, Pablem a Ramónem. „Nemůžeme stát a čekat, musíme Iva najít,“ tvrdil.

„Souhlasím s tebou,“ řekl Nestor.

„Ano,“ přidal se Pablo. „Problém je ale v tom, že nikdo netuší, kde můžou být.“

„Ale něco přece musíme vymyslet,“ nevzdával se Federico.

„Že by žena unesla mužskýho? To je divný, ne?“ podotkl Ramón.

„Možná že má u sebe zbraň. Kdo ví? Ta holka je schopná všeho,“ řekl Pablo.

„Co kdybychom znovu zašli na policii?“ navrhoval Nestor.

„Ne, ne, ne,“ odmítal Federico.

„Ano,“ souhlasil nečekaně Pablo.

„A přesvědčili je, že jde opravdu o únos? Proč ne?“ dodal Nestor.

„To by byla ztráta času, nemá to smysl. Ne,“ trval na svém Federico.

„Ale proč ne?“ divil se Miranda.

Pablo ho podpořil: „A co děláme tady, Federico? Ztrácíme čas. Nebo ne?“

■

Milagros byla na dně. Bála se o Iva, ale netušila, jak by mu mohla pomoci. Věrná kamarádka Gloria se ji snažila utěšit: „Poslouvej... Zkus se trochu uklidnit. Ano? Nic se mu nestane... Už jsme zvládly horší věci.“

„Ne... Tak špatný to ještě nikdy nebylo,“ zničeně naříkala Mili.

Do haly přiběhl Chamuco: „Mili, Mili, pojd' rychle se mnou!“

„Co se děje?“

Chamuco na ni mával a natahoval ruku: „Myslím, že je to Pilar, mluví s ní pan Pablo.“

Milagros na nic nečekala a utíkala za ním do pracovny, kde stál Pablo, svíral sluchátko a říkal: „Ne, ne, ne! Já tě strašně moc, strašně moc prosím, abys to víc nekomplikovala. Řekni mi, kde jste, a já přijedu.“

„Jsi opravdu moc milý, Pablo,“ říkala sladkým hlasem Pilar. „Ale já nechci mluvit s tebou... Chci mluvit s tou courou.“

Pablo beze slova podal Milagros sluchátko. Popadla ho a vyhrkla: „To jsem já. Řekni mi, co je s Ivem. Jak mu je?“

„Špatně...“ smála se Pilar a ohlédla se. Ivo po další dávce zase spal... „A bude mu hůř. Chci, abys to věděla. Ještě pořád si myslí, že si tě vezme.“

„Neubližuj mu... Prosím tě, neubližuj mu,“ zapřísahala ji Milagros.

„Neboj se. Tak dobře. Jestli nechceš, abych mu ublížila, uděláš, co řeknu... Je ti to jasné?... andílku?“ uchichtla se zešílejší Pilar.

„Ano,“ odpověděla bez přemýšlení Mili. „Udělám, co budeš chtít.“

■

Ivo se probudil a Pilar ho přivítala v autě, kam ho s vypětím sil dovezla, když spal: „Ahoj, ty můj roztomilý spáči. Vyspinkal ses do růžova? Co?“

„Co se děje?“ divil se Ivo. Ruce měl v poutech, prostrčených v držadle nad oknem. Nedalo se utrhnout, ať zabíral, jak chtěl.

„Chceš vidět tu couru?“ vyjela Pilar. „Je schopná dát vlastní život - za tebe... Že?“

„Jak to?“

Ale Pilar mu na to zpříma neodpověděla. „Za chvíličku ji uvidíš, ale mrtvou. Uvidíš ji mrtvou, protože já ji zabiju a ty ji už nikdy nebudeš moct líbat, rozumíš? Nebudeš ji líbat, už nikdy!“ řekla, nastartovala terénní vůz a rozjeli se.

■

Všichni se pokoušeli Milagros přemluvit, ale marně. Dohodla se s Pilar, že na domluvené místo přijde bez doprovodu, a chtěla to splnit. „Říkám vám, že tam půjdu sama!“

„Ne!“ prosila ji Socorro.

Gloria už zase plakala. „Mili, ty tam nemůžeš jít sama, tobě snad přeskočilo. Co když ti ublíží?“

„No a? Musím tam jít,“ se smrtelnou vážností odpověděla Milagros.

„Nemysli si, že tě nechám odejít samotnou!“ varoval ji Federico.

„Já musím.“

„Budeš tady, pošlu tam policii.“

Milagros zavrtěla hlavou. „Ne, tu do toho nepleť. Jde o Ivův život.“ Federico ji objal a tiše řekl: „A o tvůj ne? Ty to nechápeš?“

„Ty to nechápeš,“ odpověděla dívka a položila otci hlavu na rameno.

„Umřu, jestli se mu něco stane. Musím tam jít. Pochop to, tati.“

„Tak mi... aspoň mi řekni, kam máš jít,“ naléhal Federico.

„Ne, nezlob se, to nemůžu. Už musím jít, hlavně mě nesledujte.“
„Počkej,“ volal za ní ještě. „Mám tě rád!“
„Já tě mám taky ráda,“ odpověděla Milagros a radši se rozběhla. Ted' myslela jen a jen na Iva. Nic jiného ji nezajímalo. Ani to, že její otec poprvé před tolika lidmi řekl, že ji má rád.
Mili stála na dohodnutém místě a chystala se vyjít na prašnou cestu mezi lukami. Široko daleko nikdo nebyl a z dálky se velkou rychlostí blížilo Ivovo terénní auto. Milagros se zahleděla k nebi a začala šeptat modlitbu. Pak se pokřižovala a vyšla na úzkou silnici. Postavila se ve směru, odkud přijíždělo auto, zavřela oči a začala pěstí. V duchu slyšela hlas Pilar, který jí pořád dokola říkal: „Neboj se. Tak dobře. Jestli nechceš, abych mu ublížila, uděláš, co řeknu... Je ti to jasný?... andílku?“
Auto se nezadržitelně blížilo.
Za volantem seděla Pilar. Když spatřila Milagros, vítězoslavně křikla: „Tak tady ji máš!“
„Co chceš dělat?“ zděsil se Ivo.
„Vždyť jsem ti to říkala. Zabiju ji!“ jákala Pilar a přidala plyn.
„Ne!“ zařval Ivo a zoufale škubal pouty na otekklých zápěstích. Sledoval, jak se rychle přibližují k Mili. Stála tam bez hnutí. Skutečně se rozhodla, že se nechá zabít, aby on mohl žít!..Zastav, prosím tě! Zastav! Zastav! Ne! Pilar! - Pilar!!!“
Jeli strašně rychle, nebylo sporu, že by Milagros zabili. Ivo se rozhodl k zoufalému činu. Zhoupł se, zvedl nohy a strčil je do volantu. Zároveň do něj kopl a strhl řízení doleva.
„Co to děláš? Dej tu nohu pryč! Co to sakra děláš, ty zmetku?!“ vrískala Pilar. Ale proti jeho kopání nezmohla nic.
„Ne! Nech ji být! Ne! Ne!“ ječel Ivo a zapřel se nohama o volant. Milagros minuli o několik centimetrů. Pilar duchapřítomně dupla na brzdy. Sice pak sjeli na louku, ale nepřevrátili se. Pilar hystericky kvílela, Ivo se jí bránil aspoň nohama... a Milagros se rozběhla k nim. Otevřela zadní dveře a skočila Pilar zezadu po krku.
„Odemkni mi ty pouta! Rychle!“ žádal Ivo.
Milagros se rvala s Pilar, tahala ji za vlasy, škubala s ní a tloukla ji do obličeje.
„Kde je klíč? Kde je?“ křičela na Iva. „Je tady dole! Je dole! Ve skřínce!“
„Nemůžu se k němu dostat. Pusť mě!“ křičela na šílenou Pilar.
„Zabiju tě, ty svině!“ vrískala Pilar.
„Rychle, Mili, odemkni to!“ naléhal Ivo.
Milagros se na okamžik vymanila z boje, praštila Pilar kolenem do hlavy a sklonila se ke skřínce. Vmžiku odemkla Ivova pouta a oba pak utíkali ven z auta.
„Neutíkej! Nesmíš utýct!“ volala za nimi přemožená Pilar.
Ale utekli asi dvacet metrů od auta, tam se teprve zastavili.
„Neublížila ti?“ oddechoval Ivo a vzápětí se s Milagros objali. Jen na chvíličku... Pak viděli, že před nimi stojí s vražedným výrazem Pilar a míří na ně pistolí.
„Néé!“ zařval Ivo a napřáhl proti ní ruku, na které se houpala rozepnutá pouta. Zakryl Milagros tělem, přimhouřil oči a čekal na smrt. Ale výstřel se neozval.

Ještě toho dne večer se Pilar ocitla v psychiatrické léčebně. Když za ní přišel na návštěvu Ivo, aby se s ní rozloučil, seděla schoulená do klubíčka na pohovce a plakala. Tvář měla mokrou, oči zoufalé, vyhaslé a prázdné.

Když ho spatřila, jen se k němu mírně pootočila. Její energie byla pryč, jako by se rozplynula pod tlakem porážky a sedativ. „Přijdeš se na mě podívat?“ vzlykla. „Přijdeš někdy?“

Ivo si ji dlouze prohlížel. Přemítal, co ji mohlo přivést k tak strašlivému činu. Chtěl věřit tomu, že onemocněla.

„Ano,“ řekl proto soucitně.

„Ty jsi mi lhal,“ plakala Pilar.

Ivo zavrtěl hlavou.

„Jo... Lhal jsi mi... říkal jsi, že mě máš rád. Prosím tě. Ivo, jestli mě máš rád, tak mě tady nenechávej, moc tě prosím, vezmi mě s sebou.“

Chvilí se jí díval do očí a pak tiše řekl: „Jsi nemocná, Pilar. Budou se tu o tebe starat. Pomůžou ti, budou tě léčit... Aby ses uzdravila.“

Taková slova slyšet nechtěla. Ještě jednou se v ní vzedmula hrdost a řekla mu: „Odejdi.“

„Pilar,“ hlesl Ivo.

Ale Pilar chabě zavrtěla hlavou. „Odejdi... Nechci tě už nikdy vidět. Běž pryč, prosím.“

■

Paní Angelica seděla na své oblíbené židli a nevěřicně koukala na Milagros, která se tvářila, jako by právě přinesla košík s ovocem nebo limonádu. „To že jsi udělala?“

„Hm,“ pokrčila rameny Mili.

Angelica se zlobila: „Ty jsi blázen. Jak sis mohla stoupnout před auto a nedělat nic pro to, aby ses zachránila?“

Dívka se zatvářila jako neprávem obviňované dítě: „Kdo vám řek‘ že jsem pro to nic nedělala?“

„Cos teda udělala?“ vyjela na ni Angelica a nejradši by ji v tu chvíli vykrákala za vlasy.

„Modlila jsem se k Šelmičkovi. Prosila jsem ho, aby...“

„Aby co? O co jsi ho prosila?“

Milagros se nadechla a řekla pravdu: „Aby tomu autu došla nafta, ale on mě zachránil jinak.“

Staré paní se zatmělo před očima a musela se chytit stolu: „Ach, Mili. Mě z tebe jednou raní mrtvice.“

„Nesmíte si to tak brát, babičko. Jsem přece v pořádku, nic se mi nestalo.“

„Ale jen zázrakem!“

„A proč se asi jmenuju Milagros? Hm?“ namítla rošťanda. Angelica to ale nechtěla nechat jen tak. „Poslyš. Jestli ještě jednou provedeš něco takového, tak tě, tak tě...“ hledala slova.

„Co, co, co?“ provokovala ji Mili.

„Tak tě nakopu do zadku!!“
„To jsou výrazy!“ řekla Milagros a předstírala, že je hrdopysná Luisa. „Kdo vás to naučil?“

■

Luisa přivítala Iva doma. Vrhla se na něj a sevřela ho do náruče. „Synáčku! Tolik jsem se o tebe bála. Jsi živý. Zaplaťpánbůh!“ zvolala a rozplakala se.

Federico přivítal Pabla, který přišel od zoufalé Pilar společně s Ivem. „Bože můj. Tak co, Pablo, jak jste dopadli?“

Zatímco se blondýn snažil uklidnit rozrušenou matku, Damianův syn Pablo vysvětloval: „Čekali jsme tam na jejího otce, byl z toho úplně zničený.“

Ivo se otočil a dodal: „Chudák. Hrozně se mi omlouval. Říkal, že ji na té klinice nechá.“

Luisa už byla zase na koni a řídila Argentinu: „Ať si tam třeba umře, mně je to úplně jedno.“

„Mami, Pilar je nemocná,“ řekl Ivo a otočil se k Federikovi: „Co Mili?“

„Že ses konečně zeptal,“ mírně ho káral Federico.

■

Milagros byla stále ještě nahoře u Angeliky. Stará paní s ní rozmlouvala o nastávající svatbě: „Copak nemáš pocit, že se ti srdce rozskočí radostí?“ ptala se. „Jsi šťastná? Jsi šťastná?“

„No jasně!“ zvolala Mili a zvedla pravici, aby si po způsobu fotbalistů plácla s babičkou dlaní o dlaně.

„No jasně!“ přidala se stará dáma a plácly si.

Vtom se rozletěly dveře a do pokoje vtrhl Ivo. Na nic nečekal a objal Milagros.

„Jak to, žes nezaklepal? Co kdybych byla zrovna nahá?“ naoko ho peskovala Angelica. Byla stejně šťastná jako ti dva.

„Konečně by se mi splnil můj největší sen, babi,“ žertoval mladík. „Vidět svou babičku nahou. Ale klidně se spokojím s touhle...“ zahleděl se na Milagros a líbal ji. Vášnivě a vroucně líbal dívku, která mu zachránila život, po které stále toužil a kterou si měl brát za ženu.

■

Půl hodiny poté děkoval Ivo Pablovi za to, že mu v poslední době pomáhal. Pablo se nadobro vrátil zpátky do rodiny. Po těžkém období, kdy se jen s vypětím sil vyrovnával se ztrátou matky a snoubenky, a po ještě těžším období, kdy pracoval pro mafii, dokázal najít správnou cestu životem jako chlap a stal se z něj lepší člověk, manžel a otec.

V pokoji služek ležela v tu dobu Milagros na posteli a koukala do stropu. Vtom přilétl kulový blesk Lina a přistál na vedlejším lůžku.

„A šup do postýlky!“ vykřikla Lina. „Ty nejdeš spát, andílku?“

„Ne... Neusnula bych,“ odpověděla Mili.

„Nakonec žádný rozloučení se svobodou nebylo.“ smutně prohlásila Lina.

„To je pravda, no škoda,“ řekla Mili a vstala. Zamířila ke dveřím.

„Kam jdeš?“

„Jdu to vyřešit.“

„A co jdeš vyřešit, andílku?“

Milagros se tajemně usmála a odpověděla. „Uvidíš!“

■

V kuchyni vládla idyla. Marta s Bernardem společně utírali nádobí a leštili sklo, ale oči měli jen pro sebe, nakrucovali se a cukrovali.

„Víte, co mě napadlo?“ zeptal se komorník.

„Hm...? Tykáme si, Bernardo.“ jemně ho postrčila Marta.

„Aha. Když já si na to nemůžu zvyknout, je to na mě moc neformální. Takže, víš, co mě napadlo, Marto?“

„Co?“

Bernardo zpomalil utírání talíře, který právě držel, a řekl: „Přemýšlel jsem o tom, že v lednu jede Chamuco s Glorií na svatební cestu. Na dva týdny. V lednu to tedy nejde. Ale až se vrátí, mohl by mě zastoupit a my bychom se mohli vzít, ne?“

„Áááá...“,“ zavýskla Marta a pověsila se mu na krk i s utěrkou a sklenicí na víno.

„A taky bychom jeli na svatební cestu, Marto.“

„Sí, to by bylo skvělé.“

„Jsem rád, že tě to okouzluje,“ vrkal Bernardo.

„Jsem totiž okouzlující,“ culila se černovlasá Marta.

„Můj život je zahrada... v níž krásné poupě mám,“ zpíval Bernardo.

„Ach, ještě, ještě!“ vzdychala Marta.

„Sedmdesát balkonů a nikde ani květina, neb ve svém srdci je všechny ukrývám.“

„Ještě, ještě, ještě...“,“ naléhala Marta a pohazovala svou nádhernou černou hřívou. Byla šťastná. Po všech těch trampotách kolem politikářského intrikána Damiana a intrikánského politika Ripettiho prožívala nyní sice trochu staromódní, ale nebývale čistý vztah a to se jí líbilo.

„I kdyby slunce zahalil mrak, v mém srdci bude jasná zář, tvá andělská tvář...“ pokračoval Bernardo a pak vysvětloval: „Mám to od kamaráda Paola.“

„Vážně?“

„On sbírá verše.“

„Nehoupej košíčky, sic otlučou se třešničky,“ stačil ještě říct komorník, ale Marta už ho povalila na kuchyňskou linku a zuřivě ho líbala. „Ty, Bernardo!“

Do kuchyně přišla Milagros a jen zírala. Byla v krátké noční košilce a červených teniskách. „Promiňte,“ řekla. „Promiňte, že vás ruším.“

Zamilovaná dvojice se narovnala a upravovala. „Vyndával jsem jí něco z oka, Mili,“ pohotově vysvětloval komorník.

„Jasně,“ kývla Milagros a neodpustila si poznámku: „Jazykem?“

„Eh, ano...“,“ přiznal Bernardo.

Mili si vzala z lednice láhev šampaňského a ze skříňky dvě skleničky. „Kam to neseš?“ zeptal se komorník.

„Na loučení se svobodou!“ zamávala na něj Milagros a byla pryč. Sotva zmizela, komorník se znovu obrátil ke své vyvolené: „Na tobě bych páral nitku, bych viděl tvou krásnou...“

„Bernardo!“ vášnivě zvolala Marta.

■

Milagros proklouzla do Ivova pokoje jako myška. Její blondáček už spal. Přiklekla k jeho posteli a štípla ho do ucha. „Au!“ vykřikl Ivo.

„Promiň... broučku,“ usmívala se Mili a ukazovala mu šampaňské a skleničky.

„Přišla jsem ti udělat rozloučení se svobodou.“

„Mně uděláš rozloučení?“ drbal si poštipané ucho Ivo.

„Jo.“

„A co ty?“

„Přece si nemůžu udělat rozloučení sama pro sebe... Ještě to bolí?“

„Strašně jsem se lekl,“ odpověděl. Mili zatím nalila a podala mu skleničku. Pak pozvedla svoji, aby si přitukli: „Přeju ti, abys byl moc šťastnej.“

„O to se neboj. Budu šťastnej... Sedni si.“

„Ne, ne, to známe. Sednu si k tobě a ty mě hned začneš...“ špitala.

„Ale ne, miláčku, pojď, sedni si ke mně,“ prosil ji Ivo. „Na chvílku, zítra budeš moje žena.“

„No vidíš,“ žertem se bránila Milagros. „Tak si počkej do zejtrka.“

„Na chvílku.“

„Ne, nesednu si,“ odmítala Mili. „Jenom jsem nechtěla, abys přišel o svoje rozloučení se svobodou.“

„Na chvílku, Mili,“ nepřestával žadonit Ivo.

„Hrozně jsem se bála... Bála jsem se, že o tebe přijdu.“

„Pšš...“, položil jí prst na rty. „Nepřišlaš o mě... Ani já o tebe... Moc tě miluju.“

„Já tebe taky,“ řekla Milagros a sklonila se k němu, aby se políbili na dobrou noc.

■

Když se Milagros vrátila do pokoje služek, Lina ještě nespala a broukala si. „Takže už jsi tady, andílku. A prozradíš mi, kde jsi byla? Před chvílí jsem tě hledala v kuchyni a Bernardo mi říkal, že sis odnesla láhev šampáňa!“

„Správně, byl to šampus, jo,“ přiznala Mili a padla na postel.

„Řekneš mi, na cos teď potřebovala šampaňský?“

„Na rozloučení se svobodou. Jsem šíleně nervózní, Lino, zejtra se vdávám. Co mám dělat, abych usnula?“

Lina pokrčila rameny, lehla si, a než zavřela oči, řekla: „Nevím, jak ty, ale já to dělám takhle. Hele. Chrr, chrr...“

■

Bernardo s Martou v tu dobu řádili v hale. „Už bych asi měla jít spát,“ oznamovala mu. „Máš pro mě něco na dobrou noc?“

„Ano, jistěže mám,“ upjatě jí sliboval komorník. Mírně se uklonil a důstojně řekl: „Přání dobré noci, Marto.“

„Ale tohle jsem nemyslela, Bernardo,“ odpověděla černovláska. „Cos myslela?“ „Tohleto!“ vykřikla Marta, popadla ho, zaklonila ho jako tanečník tanečnici při divokém tangu a vášnivě ho líbala. Ten večer ale měli trochu smůlu, protože zase někdo přišel. Nyní to byl Ivo a měl na sobě pyžamo. Chvilí na ně zíral, pak řekl: „Neruším?“

Dvojice se napřímila, Bernardo si upravoval motýlka u krku, Marta rozmazanou rtěnku. „Tohle už nedělej. Počkej, až budeme mít po svatbě!“ kárala ho Marta.

Bernardo zrozpačitěl: „Já jsem... Ty jsi to... Ale... Je to jinak, pane. Nezlobte se, pane, jsem v tom nevinně.“

Marta během hovoru mladého pána s komorníkem zmizela z haly.

„Bernardo?“ řekl Ivo.

„Ano?“

„Na co ještě čekáš? Utíkej, Bernardo! Utíkej!“

„Ach, ano,“ odpověděl popletený komorník a rozběhl se kolem stolu. Když ho oběhl třikrát, zeptal se: „Ještě, pane?“

Ivo zavrtěl hlavou a mlčky mu ukázal směr, kudy má běžet - za Martou!

■

Lina s Milagros se povalovaly po postelích. Lina si stěžovala: „Ach, andílku... Asi jsem to od tebe chytla, taky nemůžu usnout.“

„Promiň,“ hlesla Mili. Byla to nekonečná noc.

„Prominu ti to, ale něco od tebe chci,“ řekla po chvíli motýlková Lina.

„Co chceš?“

„Abys už usnula!“

Milagros si ale místo toho sedla. „Nemůžu spát, zkouším to, ale pořád se mi otevírají oči. Podívej.“

„A co tě trápí, andílku?“ zeptala se Lina.

„Nevím, mám pocit, jako bych o něco přišla, opravdu nevím.“

„Jasně, žes o něco přišla. O svý rozloučení se svobodou.“ Někdo zaklepal. Bylo už dlouho po půlnoci.

„Slyšelas to?“ lekla se Lina. „Kdo to může být?“

„Nevím. Otevři.“

Lina vstala a otevřela. Do pokoje vstoupil Ivo. Byl v tmavomodrém pyžamu a tvářil se jako pošťák. „No, mám takový pocit, že dnes v noci bys toho stejně moc nenaspala, i kdyby se ti chtělo spát,“ koktal k Milagros.

Lina se dívala z jednoho na druhého. Pak dodala: „Tak jo. Půjdu se něčeho napít do kuchyně, dám si asi šampaňský, a zas přijdu.“

Jakmile odešla, Ivo zavřel dveře, přisedl si k Mili a řekl: „Nerozloučila ses se svobodou.“ Potom se vášnivě políbili...

■

Druhý den ráno se Milagros vkradla do kanceláře otce Manuela v klášteře. Prohledávala zásuvky a poličky, jako by tam chtěla něco ukrást... a byla přistižena. Do kanceláře přišla sestra Catalina: „Mili... Co tu hledáš?“

Milagros však nepřestávala pátrat dál. „Hledám mešní víno, Boubelko. Nevíš, kde ho otec Manuel má?“

Jeptiška nevěděla. „Nedávno si ho prý odnesl někam jinam, protože měl pocit, že mu na něj někdo chodí.“

Ale Mili se s takovým vysvětlením nespokojila. „No tak, řekni mi, kde ho má schovaný...“

Zatímco dál hledala po místnosti, dorazil i otec Manuel. Poznával Cholito, malou rošťandu, kterou po osmnáct let vychovával a zamiloval si ji. „To je tajné,“ odpověděl na její otázku, kterou slyšel už na chodbě, když přicházel.

Milagros se otočila a řekla mu: „Ale, otče... Koukám, že se z vás vyklubal pěkný skrblík. Řekněte mi to, prosím vás.“

Kněz věděl, že stejně nemá na vybranou, tak se alespoň zeptal: „Můžu vědět, na co ho potřebuješ?“

■

O chvíli později přišla Milagros do klášterní kaple a poklekla před prostý oltář.

„Nazdar, Šelmičko...“, řekla a sepnula ruce. „Přišla jsem za tebou. Chtěla bych ti poděkovat za ten včerejšek... za to auto... A samozřejmě taky za Iva... hlavně za něho... Měla bych ti poděkovat za tolik věcí... Děkuju. Pravda je, že se o mě staráš skvěle,“ řekla, sklonila se a postavila na oltář sklenku s červeným vínem. „Něco pro tebe mám. Víno. Co...? Ne. To není úplatek. To víš, že to není úplatek, to si nemysli. Já jenom... potřebuju tvou pomoc... už zase. Chci, aby Ivo se mnou byl šťastnej.“

Vtom vedle ní poklekl Ivo, který se tam překvapivě objevil, a taky postavil na oltář sklenku s červeným. „Ahoj, Bože... Jak se daří? Jestli si myslíš, že to víno je úplatek, tak máš pravdu. Protože...“

„Není to úplatek,“ odporovala mu Mili.

„Je to úplatek.“

„Není.“

„To víno je úplatek,“ trval na svém Ivo.

Milagros se podřídila: „Tak dobře, ale jen malinkatej.“

Ivo se znovu obrátil k Bohu. „Chci tě o něco poprosit. Přišel jsem, protože mám strach.“

Mili kroutila hlavou: „Strach...? On má strach už teď!“

„Ano, Bože,“ řekl Ivo a obrátil se k Milagros: „Ano... Že se mnou nebudeš šťastná.“

„Tak z toho?“ usmála se dívka.

„Jo, z toho mám strach.“

„Ale ne. Toho se bát nemusíš, Ivo.“

„Proč...? Myslíš, že mi Bůh pomůže?“

„Budu s tebou hrozně šťastná, víš?“ řekla Mili, vzala ho za ruku a pooděšli od oltáře ke dveřím.

„To ti řekl Bůh?“ ptal se mladík.

„On ví, že tě miluju,“ odpověděla Milagros a položila mu paže na ramena. „A že bych bez tebe nemohla žít a dýchat.“ Ivo se ještě otočil k oltáři a řekl: „Díky, žes mě vyslyšel.“

I Milagros se obrátila k oltáři: „Odpusť mu... Jo... Je trochu ztřeštěnej.“

„Andílku?“ zeptal se Ivo.

„Ano?“

„Můžu tě políbit před Bohem?“ Milagros se usmála: „Sí. On to nějak překousne.“

■

Lina seděla na zahradě na kmeni a otrhávala okvětní lístky kopretiny: „Má mě rád, nemá mě rád, to je jasný...“ Od domu přišla Gloria a posadila se vedle ní.

„Co tady děláš, Lino? Hledám tě už skoro hodinu.“

„Co se děje?“ zakňourala Lina.

„Jak se vůbec můžeš ptát, zapomnělas? Dneska je přece velká svatba, musíš nás všechny učesat, Motýlku.“

„Jo, já vím, jasně, už jdu,“ řekla Lina, ale ještě nešla. Musela to dopočítat. „Nemusíš mi to připomínat, Glorie, já vás všechny opravdu učešu. A skvěle. Za chvílku přijdu.“

„Co je to s tebou?“ zeptala se kamarádka Gloria. „Nemáš snad do toho česání chut?“

„Ale to jo, akorát jsem z toho všeho nějaká skleslá, připadám si hrozně opuštěná, protože ty jsi vdaná, máš manžela, staráš se o něho a každou noc ho máš vedle sebe, a andílek se dneska taky vdá. Chápeš? A co já? Co já? Jsem sama!“

Gloria se k ní přitiskla. „Tak si to všechno tolik neber. Chybí ti tu Bobby?“

Lina položila hlavu Glorii na rameno. „No... Mám ti říct pravdu?“

„Ano.“

„Občas jo, stejská se mi po něm.“

Gloria tomu nerozuměla. „A proč se teda... nevrátíš za ním do Španělska? Co? Dejte si asi ještě jednu šanci, vždyť si ji zasloužíte, jste přece pořád mladý.“

„Do Španělska?“ nadskočila Lina. „Tam se nevrátím ani za nic!“

■

Gloria měla asi to dopoledne úlohu utěšitelky. Sotva se vrátila do domu a šla si pro něco do pokoje, našla tam smutnou Milagros, oblečenou jako Cholino.

„Co tady ležíš, co je?“ zeptala se jí.

„Nemůžu tomu uvěřit... Mám pocit, že se mi to všechno jenom zdá... Řekni, že je to pravda.“

Gloria se usmála, ale zároveň jí bylo do pláče: „Je to pravda. Vdáváš se a musíš stihnout spoustu věcí, takže vstávej.“

„Ještě jednou!“ požádala Mili.

„Vdáváš se, Mili, vdáváš se!“

Milagros zvedla ruce. Gloria si k ní přisedla a objaly se. „Vzpomínáš, jak jsme byly v klášteře?“

„Jak bych to mohla zapomenout?“ řekla Gloria. „A jak jsi zlobila jeptišky?“

„Já?“

„Jo.“
„Co povídáš, to tys je zlobila,“ ohradila se Gloria.
„A ty snad ne?“
„Dobře, ale tys to vymejšlela.“
„A když jsem odešla, bylas moc smutná,“ vzpomínala Milagros na den, kdy opustila klášter, aby začala pracovat v domě rodiny di Carlo.
„Jak bych nebyla smutná, když jsi byla něco jako moje sestra.“
„A ty mladší sestřička,“ řekla Milagros. „Kdo by tenkrát řekl, že z nás jednou budou vdaný paničky.“
„Přísahaj, že zůstaneme spolu!“ vyzvala ji Gloria. Z jejích velkých, tmavých očí začaly proudem téct slzy. „Přísahaj!“
„Přísahám!“

■
Pár hodin před svatbou navštívila Andrea Federika, aby mu oznámila, že v jeho firmě končí. „My dva už jsme toho spolu zažili hrozně moc,“ řekla. „Potřebuju přemýšlet a ujasnit si, co vlastně chci.“

„Kam půjdeš?“ zeptal se starostlivě Federico.
„Do jedné americké firmy, začínám v pondělí.“
„Aha. Budeš v Buenos Aires?“
Andrea přikývla. „Ano... Pronajala jsem si tam byt, odstěhuju se.“
„Budeme se vídat?“ zeptal se Federico. Hlavou mu proběhlo všechno dobré i zlé, co s touhle dívkou prožil, a že toho nebylo málo.

„Ne.“
Do haly přišla Milagros. Toulala se po domě jako tělo bez duše. „Omlouvám se. Ruším?“

„Ne,“ řekl Federico.
„Ne,“ přidala se Andrea. „Já už jsem na odchodu.“ Otočila se a šla pryč. A Milagros se obrátila na svého otce: „Chci s váma mluvit, pane.“

„Proč... pane?“ divil se Federico. „Co to má být?“
„Chci ti říct, že končím.“
„Co?“ nechápal ji.
„Že končím. Sice tu už dost dlouho vlastně ani nepracuju, ale výpověď jsem zatím nedala.“

„Aha, dobře, to ano, dobře.“
„Ode dneška budeš jen můj táta,“ pokračovala Milagros. „Netušíš, co tě čeká.“
Federico potřeboval taky něco vyřešit: „Chtěl jsem ti říct, že... až se vrátíte ze svatební cesty, můžete se nastěhovat do tohoto domu.“

„To je super!“ vykřikla Mili a skočila mu kolem krku. „Ne! Super se neříká. Babička by mě přerazila...“

„Ale hlavně jsem ti chtěl říct, že...“
„Že co?“ visela na něm Mili.
„Že my s Luisou tady žít nebudeme. Dlouho jsme to spolu probírali a nakonec jsme se shodli, že chceme bydlet sami... Koupíme si byt někde v centru.“

„Ale...“, nechápala Mili.
„Ne, žádné ale. Bude to tak lepší.“
„Nemůžu přece jen tak bydlet v tvém domě.“
Federico nesouhlasil: „Je to dům tvého manžela, to přece víš. Chceme bydlet s Luisou sami a zkusit... všechno od začátku. Navzájem si to dlužíme.“
Milagros pochopila. „Táto, ty dáble!“
„Těším se na to,“ přiznal Federico.
„No tak dobře. Dům mého manžela bude i mým domem. A můj dům bude vždycky i tvůj. Ale já taky potřebuju bejt rozmazlovaná... Babičku necháš u mě. Hm? A potřebuju, abys ke mně chodil. Moc, moc, moc... Dlužíš mi hrozně moc pusinek.“
Federico byl dojatý. „Rád ti ten dluh splatím... Dceruško.“

■
Andrea přišla i za Ivem. Navštívila ho v jeho pokoji. „Ahoj, mohla bych s tebou mluvit?“

„Ano... Jistě,“ odpověděl Ivo a posadil se na posteli.
„Chci ti popřát hodně štěstí,“ začala a upřela na něj pohled. „Dobře vím, že mi asi těžko uvěříš, ale myslím to upřímně, protože se stala spousta věcí. Udělala jsem v životě hodně chyb, myslela jsem, že nejdůležitější jsou peníze a nějaká ta moc, a teď jsem sama,“ řekla a pohládila Iva po tváři. „Chci tě poprosit o odpuštění. Odpuť mi... Byla jsem hloupá. Ze srdce ti přeju, abys byl šťastný.“
Ivo přikývl. „Jsi dobrá holka, Andreo.“
„Vážně si to myslíš?“
„Ano. I když se toho stalo opravdu hodně, myslím si o tobě pořád, že jsi bezvadná holka, která přesně ví, co dělá špatně. Já ti taky přeju, abys byla v životě šťastná... Přeju ti to nejlepší,“ pronesl upřímně Ivo.

Andrea se usmála a políbila ho na tvář. Pak se ještě naposledy na rozloučenou objali.

■
Z hlavního vchodu kláštera vycházel Federico s Glorií a Linou. Obě dívky vypadaly jako dámy z lepší společnosti, byly načesané a měly na sobě rafinované, přiléhavé róby, Gloria černou a Lina modrou.

„Pospěšte si, nebo přijdeme pozdě!“ naléhal Federico.
„Vždyť máme dost času,“ odporovala Gloria, ale přidala do kroku.
„Nebojte se, stihneme to,“ uklidňovala ho Lina. Na vysokých podpatcích se při chůzi vlnila jako šelma. „A pane, musím vám říct, že vám to šíleně sluší,“ chválila Federika. „Jste fakt fešák, voháknul jste se senzačně.“
„Ano?“ nervózně opáčil Federico. „Ale vám to taky moc sluší, Lino, oběma.“
„Moc vám děkuju,“ polichoceně odpověděla Lina.
Vtom Gloria zvolala: „Lino... Podívej!“
„Co se děje?“ otočila se Lina...
Po pěšině z parku přicházel její manžel Bobby. Přijel ze Španělska! Když dorazil na pár kroků od ní, sundal si černé brýle, usmál se a rozpráhl náruč. Lina měla

úžasem otevřená ústa, na nic nečekala a rozběhla se k němu. Skočila mu do náruče a po dlouhých měsících odloučení se znovu líbali!

■

Na opačné straně klášterní zahrady stál otec Manuel a rozmlouval s jeptiškou, které nebylo vidět do tváře.

„Děkuji vám, otče,“ říkala mu. „Za to, že jste splnil slib věčného mlčení a že jste se o mou dceru postaral.“

Kdo by je teď poslouchal, musel by říct, že jeptiška má velice podobný hlas jako Milagros.

„Teď mohu být konečně klidná,“ pravila řádová sestra. „Děkuji...“

„Nemusíte mi děkovat, Rosario,“ vrtěl hlavou kněz.

„Děkuji Bohu,“ vysvětlila jeptiška. „Šelmičkovi, jak mu říká.“

„Nikdy jí nesdělíte pravdu?“ zeptal se otec Manuel.

Jeptiška uhnula s odpovědí: „Musím se vrátit k modlitbám.“

Otec Manuel se s ní rozloučil a tajemná jeptiška odcházela...

■

Svatba se rozzářila na fotbalovém hřišti, nazvaném podle dívky, která ho zachránila pro opuštěné děti - Cholito. Lavice pro hosty stály přímo na trávníku a bylo plno. Mnoho lidí ve slavnostních šatech postávalo ještě všude kolem. Byly tam i děti z kláštera... a pak...

Nevěsta přijížděla k oltáři v kočáře taženém dvěma bělouši. Kočár přijel až k červenému koberci, který se táhl mezi lavicemi a končil u malého oltáře ve fotbalové brance. Všude bylo plno bílých lilii a růží.

Nadešel slavnostní okamžik. Federico přiváděl nevěstu v krásných bílých minišatech s bohatou vlečkou, ženich na ni čekal u oltáře s Luisou a Angelikou. Oddávajícím byl otec Manuel, který Milagros vychoval pro jejich svět. Malý rošťák Gamuzo mu po proslovu podával stříbrný tácek se snubními prsteny...

Když si řekli své ano a odcházeli ke kočáru, zahrnovali je přítomní gratulacemi a přáním všeho nejlepšího... Novomanželé byli šťastní a štěstí se vznášelo všude kolem, prosyceno poselstvím, které v sobě nesla Milagros:

„Říká se, že žádní princové neexistují. A princezny taky ne. A je to fakt. Člověk je nepotká jen tak na ulici. Ale dají se najít... Protože existují v naší duši a v srdci. Podívejte se třeba na nás dva. Člověk může objevit svou životní lásku, jak prodává limonádu u fotbalovýho hřiště. Nebo spravuje auto. Nebo řídí taxík. Že ne? To teda jo! Čestný slovo! Jenom je třeba milovat. A milovat víc a víc a mnohem, mnohem víc. Protože když milujeme, zjistíme, že láska není zázrak... Dej mi pusku, blondáčku!“

Pak nasedli do kočáru a odjížděli, ale klášterní kluci, kteří přišli na svatbu, přinesli míč a ukazovali ho nevěstě.

„Cholito, pojď si kopnout!“

Milagros požádala Iva, jestli by směli na chvíli zastavit. „Prosím tě. Prosím tě, Ivo, moc prosím!“

„A co naše svatební noc, andílku?“ namítl žertem Ivo.

„Prosím, prosím, prosím,“ žadonila Mili.

„Běž,“ usmál se Ivo.

Milagros vykřikla radostí, seskočila ve svatebních šatech na trávník a rozběhla se za míčem

Ivo se za ní díval a jen tak pro sebe tiše řekl: „Miluju tě, Carlito.“ Oslovil ji stejně, jako když ji tehdy dávno spatřil poprvé a spletl si ji s klukem.

Jeho manželka Milagros vstřelila v tu chvíli branku, otočila se, běžela za ním zpátky v nadýchaných svatebních šatech a volala: „Góóóóó!“ a on věděl, že takhle šťastnou si ji bude pamatovat navždycky, stejně jako všichni, kdo ji měli a mají rádi.

KONEC

Maličké Kdo byl kdo v telenovele

Divoký anděl

Tvůrce

Enrique Torres

Čím je spisovatelka Delia Fiallová se svou *Esmeraldou* pro Mexiko a nebo s *Kassandrou* pro Venezuelu, tím je Enrique Torres přezdívaný Quique s *Divokým andělem* pro Argentinu, A dneska už nejen pro Argentinu... Torres píše totiž doslova na běžícím pásu jednu telenovelu za druhou. Je skoro neuvěřitelné, že scenárista může být tak plodný a že má pak další autor - Manuel Rodrigo Aranzabal - tolik práce, aby jeho dílo převáděl do knižní podoby.

Torres pochází z Buenos Aires a původně vystudoval žurnalistiku. Dlouho žil ve Španělsku, kde řídil několik časopisů, v letech 1977-80 šéfoval dokonce španělskou verzi erotického měsíčníku Penthouse. Jako novinář působil později dlouho i doma v Argentině, ale nezůstal tam natrvalo. Vydal se za prací do Mexika. A možná už není těžké uhodnout, s čím tam začal. Ano, s telenovelami! Od roku 1991 se tvorbě jejich scénářů věnoval už naplno. Jeho díla, která snad někomu mohou připomenout barvitě pohádky pro dospělé, si v Argentině podmanila především mladé diváky, a Torres se nechal slyšet, že by rád zažil rozmach takové obliby i v Evropě a USA. Zatím má úspěchy především v Jižní Americe, východní Evropě, ale třeba i v Turecku, Egyptě a Izraeli.

Divoký anděl je zatím z Torresových telenovel nejúspěšnější. Argentinci se při jeho sledování naučili ronit slzy nad osudem chudé, nespoutané dívky, dítěte kláštera a ulice, která se zamiluje do mladého povýšeného milionáře. V zásadě to byl vyzkoušený vzorec, kterému se u nás už před léty začalo říkat červená knihovna. Ale znamená to snad, že jde o něco špatného? Zájem diváků a čtenářů dokládá, že nikoli. Že lidé prostě takové příběhy potřebují a dovedou je milovat.

Legenda říká, že s přípravou *Divokého anděla* pomohla i představitelka Milagros, původem uruguayská herečka Natalia Oreiro. Vzala prý několik telenovel, smíchala dohromady city, nenávist, moc, chudobu, bohatství, intriky a lásku, přidala sirotka, který nakonec dojde zaslouženého štěstí, a nabídla námět argentinské televizi TELEFE. Enrique Torres prý pak všechno vzal, dal tomu v divotvorném hrnci své fantazie konečnou podobu a stvořil to, co se začalo vysílat pod názvem *Muñeca Brava (Divoká panenka)* a co u nás dostalo název *Divoký anděl*.

Federico di Carlo

Arturo Maly

Herec se sympaticky znějícím příjmením prozrazujícím slovanské předky. V telenovele nepříjemný podnikatel a intrikán, který se nakonec polepší a miluje svou nečekaně nalezenou dceru. V roce 2000 oslavil dvaapadesáté narozeniny. V telenovelách ještě nikdy hlavní úlohu nehrál. Hraje vždycky spíš role doplňující, například advokáta, milionáře nebo otce... Kritika říká, že v *Divokém andělovi* se svého úkolu zhostil brilantně.

Angelica di Carlo

Lydia Lamaisonová

V televizi i v knížce nevlastní babička světlavlasého Iva a matka dlouhou dobu jen nerudného a nepříjemného syna Federika. A pochopitelně babička Milagros. Argentinská herečka, které sluší označení par excellence. Už dlouho ji symbolizují bílé vlasy a zářivý úsměv. Na přelomu tisíciletí dovršila šestasedmdesátku. Ale nikdo se jí obvykle na věk neptá. A nikdo se jí také nepokouší nabídnout roli, kde by měla hrát zlou nebo jakoukoliv nepříjemnou osobu. Lydia Lamaisonová o sobě říká, že se herectví věnuje jen pro radost a nikoli pro peníze, a proto asi podává tak přesvědčivé výkony. V hlavních rolích nehraje, vyniká obvykle spíš jako babička nějakého boháče a nebo starší dáma obklopená tajemstvím.

Ivo di Carlo

Facundo Arana

Syn zázračně laskavého Nestora Mirandy, který dlouho věří, že jeho otcem je Federico di Carlo. Sympatický, v argentinských poměrech nezvykle světlavlasý herec, který se narodil roku 1972 ve znamení Skopce, pochází z Buenos Aires, kde vyrůstal s rodiči, starší sestrou a dvěma bratry. To je ostatně skoro všechno, co kdy o svém dětství prozradil, rodinný kruh je totiž pro něho natolik posvátný, že o soukromí svých blízkých otevřeně nemluví. V knize **Orloj z obrazovky**, která vyjde v nakladatelství Plejáda v nejbližších týdnech, Facundo Arana říká: „Rodina je pro mě vším. Dokud vidím své rodiče a sourozence zdravé a spokojené, jsem nejšťastnější člověk na světě a nic mi jen tak nemůže zkazit náladu. Ano, ze všeho, co miluji, budu vždycky na první místo stavět rodinu.“

Facundo dobře ví, co říká. Když mu bylo sedmnáct, zažil nejkrušnější období svého života, a nebýt rodinné podpory, pravděpodobně by nevydržel. Onemocněl tenkrát zdánlivě banální chorobou, zprvu se zdálo, že jde o obyčejnou chřipku, ale když podstoupil důkladné vyšetření, lékaři jeho rodičům oznámili smutnou diagnózu: rakovina lymfatických uzlin. Facundo podstoupil devítiměsíční

chemoterapii, během níž přišel o všechny vlasy. Léčil se dlouho a v péči doktorů byl nakonec pět let. Nyní je už naštěstí zdravý a světlé vlasy mu už dávno narostly. Od roku 1993 vystupoval v mnoha televizních pořadech a několika seriálech a diváci ho začali vnímat jako milého člověka, který umí vystříhnout roli saxofonisty (mimochodem na saxofon hraje výborně a s láskou), zvládne úlohu opilce a těžce nemocného chlapce, ale jako o hvězdě se o něm dlouho nemluvílo. Velkou příležitost dostal až v telenovele *Divoký anděl*. Tehdy poznal, že cesta k televizní slávě je opravdu tvrdá dřina. Když se natáčelo, vstával před sedmou hodinou ráno a před kamerou byl dlouho do noci, a když se vrátil domů, usínal naprosto vyčerpaný za několik minut. Ale vyplatilo se to.

Milagros

Natalia Oreiro

Divoká, ztřeštěná, laskavá, milá, spravedlivá, romantická, milující a okouzlující Milagros, zvaná často spíš Mili a nebo Cholito. Zpočátku nevytváraný, prostoreký sirotek, nakonec půvabná mladá dáma, která vstupuje do vysokých kruhů. Režie telenovely *Divoký anděl* měla při obsazení hlavní ženské role velice šťastnou ruku. Již citovaná knížka **Orloj z obrazovky** o této herečce v následujících řádcích říká: *Narodila se v květnu 1977 jako Natalia Marisa Oreiro Iglesiasová v Montevideu, hlavním městě Uruguaye, nevelké jihoamerické země, sevřené rozlehlou Argentinou, ještě větší Brazílií a obrovským Atlantským oceánem. Od osmi let navštěvovala herecké kurzy. Budoucnost viděla jasně: stane se herečkou a zpěvačkou. Obdivovala velké koncertní křídlo, na které hrála její sestřenice. ale sama byla na rozdíl od Facunda Arany na aktivní muzicírování příliš líná.*

Natalia Oreiro v *Divokém andělovi* zazářila, ale přesto dnes říká, že nikdy nechtěla být hvězdou, jejíž jméno bude spojeno především s telenovelami. Ovšem když chtěla být slavná nebo přinejmenším známá, neměla moc na vybranou. Účinkování v nekonečných seriálech, v jejichž natáčení hrají prim země Latinské Ameriky, zejména Mexiko, Venezuela a samozřejmě Argentina, skýtá španělsky mluvícím hercům nejlepší možnost, jak na sebe upozornit ve světě. Úspěch mýdlových oper o koloběžích lidských osudů, poznamenaných báječnými láskami i zákeřnými intrikami, vnímá Natalia jako dobrý odrazový můstek pro „serióznější“ kariéru. Je mladička a své sny o Hollywoodu pečlivě skrývá, snad proto, aby je nezaplašila. Možná tuší, že nikdy nebude mluvit anglicky tak dokonale, aby mohla konkurovat americkým herečkám a pomýšlet na velké role, za něž se udělují nominace na Oscara. Zatím je přes všechny své ambice spokojena s úspěchem, který má. A dobře taky ví, proč jej má. Když se jí novináři z Latinské Ameriky, Evropy a dokonce i z Asie ptají, zda chápe, jak moc je teď známá, a jestli si myslí, že dává lidstvu něco úžasného, odpovídá suverénně: „Podívejte se, je to nějak takhle - spousta zemí na celém světě je v menší či větší ekonomické krizi a jejich obyvatelé rádi usedají k obrazovkám, aby unikli před realitou. My, kteří hrajeme v seriálech, jim nabízíme sny. Je to snad málo?“

Damian Rapallo

Norberto Díaz

Jestliže byla Milagros ve všech dílech *Divokého anděla* ztělesněním dobra, pak byl Ivův strýc Damian její dokonalý protipól. Prospěchář, příživník, podvodník, intrikán a zloděj. Ovšem herec Norberto Díaz je pochopitelně jiný. Říká se o něm, že hraje v každé druhé telenovele, je o čtyři roky mladší než Arturo Maly, představitel Federika. a podobně jako on nedostává hlavní role. Režie mu obvykle přidělí úlohu nějakého politika, milionáře nebo jednoduše podnikatele, člověka, co nosí oblek a kravatu. Norberto Díaz je velice skromný a má rád samotu, proto taky nebývá v časopisech uváděn jako superstar. Sám o sobě říká, že je tichý jak voda a že jestli prý něco nenávidí, tak jsou to skandály a novináři.

Motýlková Lina

Victoria Onetto

Ufňukanou služku Linu poznali diváci i čtenáři jako jednu z nejlepších kamarádek Milagros, ale možná jim uniklo, že její pravé jméno je Adelina a že slovo Lina je vlastně jenom zkratka. Victoria Onetto je o pět let starší než Natalia Oreiro a proslula svou rolí ve filmu *El mundo contra mí* (*Svět proti mně*). Argentina ji navíc zná jako velice krásnou ženu s klasickými mírami 92-60-90.

Andrea

Mariana Ariasová

Andrea vystupuje v telenovele jako atraktivní, zhruba třicetiletá sekretářka se smyslem pro intriky a úlohu příležitostné milenky. Argentinci ji ale znají spíš jako velmi úspěšnou modelku. Svou roli v telenovele *Divoký anděl* získala v konkurzu, kam se prý přihlásila víceméně náhodou.

Pablo

Segundo Cernadas

Zprvu nešťastník, hrající invalidu, pak trochu mafián a nakonec polepšený a šťastný manžel. Je stejně starý jako Facundo Arana. v Argentině je coby herec velmi populární, jeho původní jméno je Pedro a honosně znějící Segundo (což ve španělštině znamená „druhý“) je umělecký pseudonym. Zpočátku studoval agronomii a ekonomiku, ale přátelé ho přemluvili, aby se zapsal

na herecká studia. Má ve své profesi dost práce ve městě, ale přesto žije nejraději se svými rodiči a sourozenci na venkovské haciendě.

Pilar

Florencia Ortizová

Hezká, bohatá, zlá, hysterická a panovačná Pilar. V posledním dílu telenovely i v poslední kapitole knížky chce vraždit... Ovšem herečka Ortizová nikoho ve skutečnosti nevraždí. Je jí na konci tohoto století pětadvacet a hraje spíš ve filmu než telenovelách. Ale čeští diváci ji přesto měli možnost vidět kromě *Divokého anděla* i v telenovele *Milady*. Je známá tím, že často až k nepoznání mění své účesy, a když vystupovala jako Pilar, tak nosila paruku.

Otec Manuel

Humberto Serrano

Bratr Nestora Mirandy a tak vlastně strýc světlovlasého Iva. Dobrotivý a moudrý duchovní z kláštera... O Humbertu Serranovi se však říká, že je hercem v pravém smyslu slova a že dokáže bez problémů zahrát úplně všechno. Potvrzuje to například telenovela *Antonella*, kde stvořil s úspěchem postavu bezcharakterního podnikatele Corneja Mejíi. A po tom mu nedělalo žádnou potíž hrát v *Divokém andělovi* ušlechtilého kněze.

Slovníček

caramba (španělsky) - *karamba*: hrome!

don (špan.): pan (užívá se ve spojení se jménem)

facelifting (anglicky) - *fejsliftin⁹*: druh kosmetické operace obličeje

fantástico (špan.) - *fantastiko*: fantastický, úžasný

hasta la vista (špan.) - *asta la vista*: na shledanou

hola (špan.) - *ola*: ahoj

hombre (špan.) - *ombre*: člověk, muž, případně oslovení člověče

chico (špan.) - *čiko*: kluk

macho (špan.) - *mačo*: samec

mamá (špan.): maminka

perfectamente (špan.) - *perfeklamente*: dokonale, výborně

pétanque (francouzsky) - *petank*: hra s těžkými kovovými koulemi házenými na jednu malou dřevěnou

puta (špan.): děvka

queridos amigos (špan.) - *keridos amigos*: drazí přátelé

señor, señora (špan.): pan, paní

señorita (špan.): slečna

sí (špan.): ano

(la) soledad (špan.): samota, osamění

tonto (špan.): hloupý

vuestro (špan.): váš

yes, of course (angl.) - *jes. ov kó's*: ano, ovšem; samozřejmě

Obsah

KAPITOLA I	
Našla Milagros ztracenou matku?	7
KAPITOLA II	
Ibiza je ostrov Lásky	33
KAPITOLA III	
Milagros je na prahu smrti	50
KAPITOLA IV	
Noc před svatbou bývá dlouhá	71
KAPITOLA V	
Mili utíká za štěstím	94
KAPITOLA VI	
O lásku se válčí	120
KAPITOLA VI	
Štěstí vítězí	144
MALIČKÉ KDO BYL KDO V TELENOVELE	
Divoký anděl	167

ENRIQUE TORRES
MANUEL RODRIGO ARANZABAL

divoký anděl

Kapitoly ze života
Milagros

druhý díl

Vydalo nakladatelství PLEJÁDA. a. s., v Praze roku 2000

**Překlad: Hana Andjelkovská Jazyková úprava: Pavel Dvořák Odpovědný redaktor:
Zdeněk Roztylský Návrh obálky a grafická úprava: Jan Kyš Technická redakce a
DTP: Evženie Strasserová Tisk: ČTK Repro, a. s. Distribuce: Nakladatelství Plejáda,
a. s., ing. Ivan Fišar. tel.: 02/840 19 106. 02/22 782 782 Beta Dobrovský. Nakladatelský
servis, s.r.o.. Slovanský dům. Skylla Bohemia, s.r.o.**

**Redakce českého vydání děkuje za spolupráci internetovému serveru fanchlubu
Divokého anděla na adrese <http://go.to/mbr>**

Doporučená cena: 159 Kč

ISBN 80-86431-05-3